

TORSDAGEN DEN 11 FEBRUARI 2010

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Förslag till rådets direktiv om genomförande av det ramavtal om förebyggande av skador på grund av vassa instrument inom hälso- och sjukvården som ingåtts av HOSPEEM och EPSU (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om ett resolutionsförslag från Elizabeth Lynne och Pervenche Berès, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till rådets direktiv om genomförande av det ramavtal om förebyggande av skador på grund av vassa instrument inom hälso- och sjukvården som ingåtts av HOSPEEM och EPSU (B7-0063/2010).

Elizabeth Lynne, författare. – (EN) Herr talman! Varje år drabbas sjukvårdsanställda i hela EU av över en miljon skador till följd av nålstick som hade kunnat förebyggas. Många av dem som skadas och deras anhöriga får utstå en kvalfylld väntan för att få reda på om de skadade har smittats av en blodburen sjukdom som hiv eller hepatit C.

Riskerna för en infektion efter en olycka är inte obetydliga. Experterna säger att riskerna för infektion är en på tre för hepatit B, 1 på 30 för hepatit C och 1 på 300 för hiv. Vi kan ta fallet Juliet Young som exempel. Juliet var en sjuksköterska som dog 2008, sju år efter det att hon smittats av hiv när hon tog blodprov på en smittad patient vid ett Londonsjukhus. Juliet stack sig oavsiktligt på tummen med nålen efter det att den slant när hon tog ett blodprov. Eller fallet med en tandsköterska som arbetade vid ett fängelse och stacks av en nål som användes på en intagen som hade hepatit A, B, och C och var hivpositiv. Tänk er den kvalfyllda väntan som hon fick utstå, och hon har nu fått reda på att hon smittats av hepatit C. Denna tandsköterska, och många andra som hon, fortsätter att kämpa för denna fråga.

Jag blev först engagerad i den här frågan 2004 när jag besökte ett sjukhus i min valkrets på uppmaning från hälsoalliansen Health First Europe, och på världsaidsdagen den 1 december samma år stod jag värd för en utställning tillsammans med Stephen Hughes här i parlamentet. Sjukvårdsanställda från hela EU besökte oss, besökte parlamentet, och bad förtvivlat om vår hjälp. De av er som hade tillfälle att träffa dessa sköterskor och andra sjukvårdsanställda kan inte ha undgått att beröras av deras svåra situation, och 2006 antog parlamentet en resolution om skydd av sjukvårdspersonal mot blodburna infektioner som orsakas av skador från nålstick. I resolutionen uppmanade vi kommissionen att inom tre månader lägga fram ett lagstiftningsförslag om ändring av direktiv 2000/54/EG om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för biologiska agens i arbetet. Det förslaget kom aldrig, men Stephen Hughes och jag gav inte upp vår kamp.

Jag har personligen lämnat in ändringsförslag till många betänkanden och resolutioner med uppmaningar om åtgärder, jag har talat i plenum om den här frågan dussintals gånger och har lagt fram oräkneliga parlamentsfrågor. Efter möten med kommissionsledamot Vladimír Špidla fick vi 2008 veta att kommissionen höll på att utarbeta ett förslag och vi var nära att nå vårt mål. Till vår stora frustration blockerades förslaget emellertid i sista minuten eftersom arbetsmarknadens parter lovade att de äntligen skulle försöka nå ett avtal.

Ett omfattande avtal som innehåller de nödvändiga kraven nåddes slutligen av arbetsmarknadens parter sommaren 2009. I vår resolution stöder vi helhjärtat avtalet. Rådet måste nu snabbt anta förslaget till direktiv så att kommissionen kan se till att det genomförs effektivt och utan dröjsmål. De sjukvårdsanställda i EU litar på oss. Våra sjukvårdsanställda kan inte vänta längre och får inte fortsätta att sväva i fara. Nu är det verkligen dags att agera beslutsamt.

Stephen Hughes, författare. – (EN) Herr talman! Detta är en viktig arbetsmiljölagstiftning. Liz har beskrivit en del av bakgrunden till den. Det har tagit lång tid att få fram lagstiftningen – sex år från våra första möten

i frågan, som hon också nämnde. Det är bra att kommissionsledamot László Andor är här denna morgon, men det är på sätt och vis synd att kommissionsledamot Vladimír Špidla inte är här. Vi har ofta kritiserat honom här i parlamentet, men denna morgon kunde vi ha gratulerat honom till att äntligen ha tagit initiativet att lägga fram detta förslag om nålsticksskador, om skador orsakade av vassa instrument.

Det tog oss ett tag att få honom att agera. Det var faktiskt hans tjänsteavdelningar som fortsatte att råda honom att han inte skulle agera, att direktivet från 2000 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för biologiska agens i arbetet, kombinerat med riskanalyserna i ramdirektivet från 1989, var tillräckliga för att förebygga den här typen av skador, men till slut lyckades vi övertyga tjänsteavdelningarna om att en miljon skador per år helt klart tydde på att något var fel. Vi behövde särskild lagstiftning för att hantera det här problemet, som de har i Förenta staterna och i delar av Spanien, och den fungerar mycket effektivt där.

Till slut gick kommissionsledamoten med på att agera och 2008, som Liz har sagt, utarbetade kommissionen en ändring av direktivet från 2000, men sedan förklarade HOSPEEM och EPSU, arbetsmarknadens parter inom hälso- och sjukvårdssektorn, att de ville utarbeta ett avtal. De utarbetade avtalet. Jag är glad över att de har gjort det. Det är ett bra avtal, men det är lite oklart till vissa delar. Därför har jag lagt fram ett ändringsförslag som utskottet för sysselsättning och sociala frågor har godkänt, om att begära att kommissionen ska offentliggöra riktlinjer som ska åtfölja direktivet för att garantera ett smidigt och enhetligt införlivande i alla medlemsstaters lagstiftning.

Vi stöder helhjärtat kommissionens förslag till direktiv, och vi förstår att det inte är möjligt att ändra avtalet från arbetsmarknadens parter. Vi kan inte ändra det. Rådet kan inte ändra det. Det är deras avtal. Den viktigaste delen av avtalet, paragraf 6, som handlar om eliminering, förebyggande och skydd, innehåller tyvärr vissa oklarheter när det gäller riskanalyser och exakt vilka förebyggande åtgärder som arbetsgivarna ska vidta och när.

Om dessa oklarheter inte reds ut riskerar vi dramatiska variationer i tillämpningen av direktivet. Därför begär vi att kommissionen utarbetar genomföranderiktlinjer för att hjälpa arbetsgivarna att förstå riskerna och vilka förebyggande åtgärder de måste vidta, allt för att garantera en konsekvent tillämpning av direktivet.

Nålsticksskador är den vanligaste och farligaste formen av skador orsakade av vassa instrument inom hälso- och sjukvården. När kanyler används på patienter i sjukvården finns det risk för nålsticksskador som kan leda till allvarliga infektioner eftersom kanylen fungerar som en behållare för patientens blod eller andra kroppsvätskor.

Det finns en enorm mängd oberoende forskningsbelägg som visar att införande av lämplig utbildning, säkrare arbetsmetoder och användning av medicinsk utrustning som har säkerhetstekniska skyddsmekanismer skulle förebygga de flesta nålsticksskador. Allt detta är nödvändigt, inte bara en eller två av sakerna – alla är nödvändiga.

Undersökningar har också visat att effekten minskar betydligt om man inte genomför samtliga tre åtgärder. Likaså skulle försök att endast använda medicinsk utrustning med säkerhetstekniska skyddsmekanismer inom vissa områden eller för vissa patienter varken vara praktiskt eller effektivt.

I de länder där det finns effektiv lagstiftning, t.ex. USA, Kanada och delar av Spanien, fastställs det tydligt att samtliga tre åtgärder måste genomföras för att förebygga nålsticksskador. Det är inget sammanträffande att samtliga lagstiftningar är identiska i detta avseende. Det är den oklarhet i paragraf 6 som vi vill komma till rätta med genom offentliggörande av riktlinjer.

Liz har nämnt det trauma som de personer som drabbas av nålsticksskador får utstå. Under de sex år som vi har arbetat med den här frågan har jag träffat människor som har drabbats av nålsticksskador, och jag vill verkligen betona detta trauma. Jag träffade en läkare som slutade att praktisera på grund av en nålsticksskada. Jag träffade en person som har hiv till följd av en nålsticksskada. Jag har träffat människor som inte blev smittade, men som först efter månader av oviss väntan fick reda på om de var smittade eller inte. Jag har också mött sophämningspersonal och kriminalvårdsanställda som har drabbats av nålsticksskador. De omfattas inte av det här avtalet. Det är ett annat område som vi bör fundera över i framtiden.

Trots detta är det ett bra avtal, och om vi får tillgång till goda riktlinjer som kan åtfölja det för att garantera en enhetlig tillämpning inom EU, anser jag att vi alla kommer att ha gjort ett bra arbete och förhoppningsvis kommer vi radikalt att minska siffran på en miljon nålsticksskador per år.

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka parlamentet för det arbete som har gjorts med denna fråga. Jag vill särskilt tacka föredraganden Elizabeth Lynne för hennes utmärkta arbete

med att ta fram detta förslag till resolution om kommissionens förslag och för hennes fleråriga insatser för att förbättra arbetsmiljön för anställda inom hälso- och sjukvården.

Jag är medveten om att parlamentet har engagerat sig i denna fråga sedan en lång tid tillbaka. I sin resolution av den 24 februari 2005 om främjande av hälsa och säkerhet på arbetsplatsen efterlyste parlamentet en översyn av direktiv 2000/54/EG om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för biologiska agens i arbetet. I juli 2006 antog parlamentet återigen en resolution där det uppmanade kommissionen att lägga fram ett förslag om ändring av direktivet.

Till svar på Europaparlamentets begäran inledde kommissionen ett samråd i två skeden med arbetsmarknadens parter i EU, i enlighet med bestämmelserna i fördraget. Till följd av samrådet förhandlade arbetsmarknadens båda parter inom hälso- och sjukvårdssektorn på EU-nivå, Europeiska federationen för offentliganställdas förbund (EPSU) och Europeiska sammanslutningen av hälso- och sjukvårdsarbetsgivare (HOSPEEM), framgångsrikt fram ett ramavtal i juli 2009. Som ni vet är syftet med kommissionens förslag att genomföra detta avtal.

Vi vet alla att skador som orsakas av nålar och andra vassa instrument är en av de vanligaste och allvarligaste riskerna för sjukvårdsanställda i EU, särskilt på vissa avdelningar och i vissa verksamheter, t.ex. akutvård, intensivvård och kirurgiska operationer. Det gläder mig mycket att ni i er resolution bekräftar att kommissionen i sitt förslag har tagit med de viktigaste punkterna i parlamentets resolution av den 6 juli 2006. Kommissionen ansåg att det var viktigt att ha med dessa punkter i avtalet.

Jag håller även med er om att ikraftträdandet av avtalet kommer att bidra stort till skyddet av arbetstagare inom hälso- och sjukvården. Genom avtalet, och förhoppningsvis rådets kommande antagande av förslaget till direktiv, kommer de sjukvårdsanställda att gynnas av en integrerad strategi, där man inrättar praxis för riskbedömning, riskförebyggande, utbildning, information, upplysningsinsatser och så vidare. Sådana åtgärder, som även är minimikrav, är inte bara mycket välkomna, utan är framför allt absolut nödvändiga.

Avslutningsvis vill jag bara tacka er än en gång för ert stöd till kommissionens förslag, som jag hoppas att rådet kommer att anta inom en mycket snar framtid.

Raffaele Baldassarre, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som redan har sagts hör nålstick och skador orsakade av andra vassa instrument till de vanligaste risker som de sjukvårdsanställda i EU utsätts för, och de utgör därför ett allvarligt problem, både för hälso- och sjukvården och för samhället i stort.

Syftet med det här kommissionsförslaget är att göra det möjligt för rådet att genomföra det ramavtal som har ingåtts mellan Europeiska sammanslutningen av hälso- och sjukvårdsarbetsgivare (HOSPEEM) och Europeiska federationen för offentliganställdas förbund (EPSU).

Avtalets huvudsyfte är att garantera ett ökat skydd av arbetstagarna mot skador orsakade av alla vassa eller skarpa instrument som används inom sjukvården. Avtalet utgör därför ett viktigt steg mot ökad säkerhet inom hälso- och sjukvården. Vi är alla eniga om att konsekvenserna av skador orsakade av vassa instrument kan bli oerhört allvarliga och kan orsaka sjukdomsspridning, såsom virushepatit och aids.

Jag vill dock betona behovet av ett integrerat och samtidigt realistiskt synsätt på detta problem. I detta avseende anser jag att de administrativa, finansiella och rättsliga begränsningarna till följd av avtalet inte får bli alltför betungande, och att de framför allt inte får skada utvecklingen av små och medelstora företag som är verksamma inom hälso- och sjukvårdssektorn. Annars kan dessa företag få allvarliga svårigheter med att följa villkoren i avtalet.

Lika lovvärt är dessutom det förväntade – jag skulle inte bara säga "förväntade", utan även "önskvärda" – alternativet för medlemsstaterna att anta effektivare bestämmelser och åtgärder än de som fastställs i avtalet, i syfte att skydda arbetstagarna.

Avslutningsvis uppmanar jag kommissionen att övervaka tillämpningen av avtalet och att regelbundet informera parlamentet, som ofta behandlar den här frågan, så att parlamentet kan försäkra sig om att avtalet övervakas på lämpligt sätt och att eventuella framtida ändringar granskas i detalj.

Alejandro Cercas, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman! Även jag vill börja med att gratulera min kollega Elizabeth Lynne till hennes utmärkta arbete i vårt utskott, till hennes förmåga att sammanjämka alla synpunkter och till det arbete som hon har genomfört under så lång tid.

Jag gratulerar även kommissionsledamot László Andor. Det är er andra dag, och ni har inlett arbetet inom era ansvarsområden på ett positivt sätt. Dessutom finns det nu även ett andra direktiv om mikrofinansiering som parlamentet har engagerat sig i sedan en tid tillbaka. Ni kommer även att få äran att lösa två problem på två dagars tid, som kommer att öppna för stora möjligheter för många européer. Jag tackar även kommissionsledamot Vladimír Špidla för hans hjälp i den här frågan.

Ni har hört att ramavtalet är ett mycket viktigt rättsinstrument för de anställda inom hälso- och sjukvården, och jag kommer därför inte att ödsla tid på att påminna er om det. De anställda drabbas av över en miljon olyckor varje år, vilka även medför allvarliga hälsorisker, som virusinfektioner, hepatit C, aids och så vidare. Detta är emellertid inte bara viktigt för de sjukvårdsanställda, utan även för sjukhuspatienter och deras anhöriga. I slutändan kommer miljoner européer att skyddas bättre genom detta instrument.

Vi har åstadkommit detta efter en lång resa som parlamentet inledde genom att knacka på kommissionens och rådets dörrar, och det är viktigt att vi minns det utmärkta arbete som har genomförts av Stephen Hughes under denna långa process.

Jag vill bara kort förklara varför de socialdemokratiska ledamöterna i parlamentet är mycket nöjda i dag. I dag är en lämplig dag för att nämna ett par saker.

För det första har vi betydelsen av hälsa och säkerhet på arbetsplatsen. Detta är centralt för att skapa en så säker arbetsmiljö som möjligt för de anställda, deras anhöriga och medborgarna. I mänskliga termer har vi redan talat om alla följder av dessa typer av skador för arbetstagarna och medborgarna, men de får även följder i ekonomiska termer. För ett par dagar sedan här i parlamentet informerade Europeiska arbetsmiljöbyrån från Bilbao oss om några av de kampanjer som byrån genomför för att främja hälsa och säkerhet, och byrån avslöjade till och med ekonomiska undersökningar som t.ex. visar att i Australien utgör olyckor och sjukdomar över 6 procent av BNP i den nationella ekonomin. Vilket pris får vi betala för bristande social trygghet? Vilket pris får vi betala för bristande hygien och säkerhet på arbetsplatsen? Därför är detta en investering i humankapitalet, men även en investering i samhället och i ekonomiska termer.

För det andra vill jag nämna betydelsen av förebyggande, eftersom det är bättre att förebygga än att bota. Åtgärderna måste vidtas innan olyckor uppstår så att de kan förebyggas. Förebyggande, som är en komplex fråga, kräver ökad kunskap, information, utbildning och övervakning när det gäller var och en av dessa uppgifter.

För det tredje är det viktigt att i detta skede även nämna den viktiga roll som arbetsmarknadens parter och de fackliga organisationerna spelar. Utan dem skulle detta ramavtal inte finnas och det skulle inte heller finnas några förebyggande åtgärder. En del kritiserar fackföreningarna och säger att de är en kostnad för samhället, men de glömmer de enorma fördelar som fackföreningarna tillför, eftersom de står bakom införandet av så viktig arbetsmiljöpolitik som de frågor som behandlas i ramavtalet.

Avslutningsvis måste jag nämna den viktiga funktion som parlamentet fyller, som måste försvara sin ståndpunkt inför den allmänna opinionen och de övriga gemenskapsinstitutionerna. Utan parlamentet skulle detta ramavtal inte heller finnas, och parlamentets samarbete med kommissionen och rådet har också varit exemplariskt. Jag uppskattar det spanska ordförandeskapets stöd och hoppas att detta kommer att tjäna som ett bra exempel på en ny samarbetsfas mellan våra institutioner.

Elizabeth Lynne, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag hade inte tänkt utnyttja min talartid på gruppens vägnar, utan tänkte att jag kunde dela upp den och tala efteråt, men uppenbarligen är detta inte möjligt i debatter om resolutioner, så jag informerades i morse om att jag skulle tala nu. Det ger mig i och för sig möjlighet att tacka alla skuggföredragande som jag inte tackade förut, att återigen tacka Stephen Hughes, eftersom det var Stephen och jag som 2004 praktiskt taget gick runt på sjukhusen tillsammans med John Bowis, som var en konservativ ledamot av Europaparlamentet. Vi tre från de politiska partierna gick runt på sjukhusen för att själva ta reda på hur situationen såg ut, och jag anser att det var det som var så viktigt.

Här i parlamentet måste vi drivas av det som folket verkligen behöver i vardagen, och när vi lyssnade till sjuksköterskor och läkare var det viktigt att ta hänsyn till deras synpunkter. Stephen nämnde genomföranderiktlinjer, och jag vill gärna veta om kommissionen överväger att lägga fram genomföranderiktlinjer för detta, eftersom jag anser att det är mycket viktigt att vi tar fram riktlinjer. Jag undrar även om ni känner till rådets planerade tidtabell, eftersom det även är mycket viktigt att vi får igenom tidtabellen så snabbt som möjligt. Trots allt har alla dessa sjukvårdsanställda väntat i många år på det här.

Vi vill inte ha några fler onödiga nålsticksskador under väntetiden. Vi har haft alltför många under de senaste åren. När det gäller frågan om att detta för närvarande endast gäller hälso- och sjukvården skulle jag vilja se

att det utvidgas till att omfatta andra sektorer, särskilt kriminalvårdsanstalter. Det är mycket viktigt att de anställda inom kriminalvården också skyddas. Det finns så många saker som är viktiga för just dessa arbetstagare, men en av de viktigaste sakerna i detta sammanhang är återförslutningsbara nålar. Jag anser att det, tillsammans med alla de andra frågorna i resolutionen, är mycket viktigt att de anställda inom hälsovården inte utsätts för onödiga nålsticksskador.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Även jag vill tacka Stephen Hughes och Liz Lynne för deras arbete i den här frågan och jag välkomnar verkligen denna åtgärd, även om vi skulle ha velat att den kom tidigare. Såsom har påpekats har USA haft lagstiftning sedan 2001. Vi kan nu se sådan lagstiftning i vissa delar av EU, och äntligen kommer vi ifatt, men inte förrän många människor redan kommer att ha drabbats av detta problem.

När det gäller risken uppskattar Världshälsoorganisationen (WHO) att 90 procent av exponeringen för denna risk sker i utvecklingsvärlden, medan 90 procent av rapporterna om infektioner i yrket inlämnas i Förenta staterna och EU. Vi vet att det finns ett stort problem med bristande rapportering om skador orsakade av vassa instrument: uppskattningarna sträcker sig mellan 40 och 75 procent och det är en hög siffra. Därför anser jag att vi bör välkomna att det i paragraf 11 i avtalet mellan arbetsmarknadens parter talas om rapporteringskravet och främjandet av en kultur där man "inte skyller ifrån sig".

Men jag anser även att vi måste fråga oss varför dessa skador inte rapporteras. En förklaring till detta kan vara att de berörda inte inser riskerna eller fruktar följderna – inte minst den framtida anställningen – av att rapportera sådana skador. På vissa håll är uppföljningen ineffektiv, med andra ord, även om folk rapporterar så händer det inte så mycket.

Det står klart att de drabbade inte ens får det medicinska stöd de behöver, för att inte tala om det känslomässiga stödet – eller i vissa fall till och med alternativ anställning om någon t.ex. har smittats av hiv och därför anses utgöra en risk för patienterna. Vi har forskning som visar att det är vanligare att vårdanställda utanför sjukhus är mer missnöjda med arbetsgivarnas hantering av sådana här frågor.

Några ledamöter har talat om omfattningen av denna åtgärd. Den täcker naturligtvis hälso- och sjukvårdssektorn, och vi är mycket nöjda med att avtalet omfattar praktikanter och underleverantörer. Jag är inte helt säker på om detta omfattar rengöringspersonal, och jag skulle välkomna ett klagörande av det. Men avtalet täcker ännu inte andra riskyrken, så vi hoppas att medlemsstaterna kommer att titta på det.

Utbildningskraven är ytterst viktiga, och jag hoppas att medlemsstaterna kommer att ta detta på allvar. Det måste vara obligatoriskt att både tillhandahålla och genomgå utbildning, vilket även bör gälla för introduktion av nyanställda och tillfälligt anställda. Jag anser nämligen att det finns en känsla av att man när man väl har utbildat personalen inte behöver återkomma till frågan igen. För närvarande saknas det utbildning, även där arbetsgivarna har utbildningspolicy.

En fråga om kostnaden har tagits upp. Det finns beräkningar som visar att utbildning och förebyggande åtgärder, inklusive säkrare instrument, utgör en tredjedel av kostnaden för att hantera skador orsakade av vassa instrument. Detta är en stor besparing i åtstramningstider, och det är en viktig fråga för både de drabbade och arbetsgivarna, eftersom arbetsgivarna faktiskt kan riskera rättsliga påföljder om de inte vidtar åtgärder för att förebygga dessa skador.

Oldřich Vlasák, för ECR-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Avtalet om förebyggande av skador på grund av vassa instrument är historiskt sett det första avtalet mellan arbetsmarknadens parter i sektorn. Med tanke på att det uppskattningsvis uppstår över en miljon skador per år på grund av vassa instrument vid Europas sjukhus behöver vi inte övertyga någon om att detta är ett steg i rätt riktning eftersom det kommer att bli möjligt att förebygga dessa skador genom att följa avtalet på lämpligt sätt. I praktiken kommer detta att bidra till att skapa en säkrare arbetsmiljö och skydda de sjukvårdsanställda från blodburna infektioner som orsakas av skador från vassa instrument.

Även om vi kan se vissa oklarheter i exemplen eller i definitionerna är jag övertygad om att allt kommer att göras för att inhämta så mycket information som möjligt från arbetsmarknadens parter. Alla bestämmelser har klargjorts och rådet har därför antagit avtalet i sin helhet.

Här vill jag betona att avtalet mellan arbetsgivare och anställda i sig är ett fullständigt unikt rättsinstrument i EU, som inte har någon motsvarighet på nationell nivå i de flesta medlemsstater. Det är en form av självreglering, där de som drabbas av ett visst problem i form av en rättslig bestämmelse enas om hur problemet kan lösas, vilket enligt min åsikt är ett modellexempel på EU-reglering. Det är inte samma situation

som med koldioxidutsläpp, skatteharmonisering eller standardisering av offentliga tjänster, där företagen och deras anställda passivt måste uppfylla vad vi och medlemsstaterna än kastar åt dem, och till en hög kostnad dessutom.

Jiří Maštálka, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill gärna börja med att tacka båda författarna för det utmärkta arbetet med att ta fram detta dokument. Som läkare är jag också mycket nöjd över att vi här i Europaparlamentet är medvetna om det brådskande behovet av att skydda våra sjukvårdsanställda på ett bättre sätt mot skador orsakade av vassa instrument, och att förslaget till lagstiftning tillgodoser detta behov.

Jag är naturligtvis mycket missnöjd med kommissionens långsamma framsteg. Fem år har nu gått sedan kommissionen först informerades om denna viktiga fråga, och det har gått nästan fyra år sedan parlamentet antog en resolution med krav på en rättslig lösning av frågan om lämpligt skydd för arbetstagare i EU mot blodburna infektioner.

Som ledamot av utskottet för sysselsättning och sociala frågor under den föregående mandatperioden arbetade jag tillsammans med mina kolleger Stephen Hughes och Elizabeth Lynne och andra om denna resolution och jag är besviken över den långa förseningen. Jag rekommenderar att de åtgärder som föreslås i direktivet antas så snabbt som möjligt. Jag begär likaså att högsta möjliga skydd och förebyggande för sjukvårdsanställda ska garanteras så snabbt som möjligt.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru Lynne, mina damer och herrar! Jag är enormt glad denna morgon över att vi har enats om detta förslag till direktiv om förebyggande av skador på grund av vassa instrument. Detta är ett verkligt hälsoproblem, som vi måste reglera så snabbt som möjligt. Vi vet alla hur viktig denna fråga är och känner till de dramatiska konsekvenserna av denna typ av skador. Herr kommissionsledamot, jag måste säga att jag litar på att ni kommer att hitta en snabb lösning för detta avtal, vilket kommer att ta oss flera steg framåt i denna fråga.

Jag vill tacka Elizabeth Lynne för allt arbete. Jag vill även tacka Stephen Hughes, eftersom det är vårt ansvar som ledamöter av Europaparlamentet att se till att våra medborgare skyddas. Det handlar naturligtvis om de sjukvårdsanställda – vi har talat mycket om dem. Det berör rengöringspersonal – ni har nämnt anställda inom kriminalvården – men jag vill även nämna personer som arbetar i skolmiljöer, på alla områden som rör medicinsk vård vid skolor. I ett bredare perspektiv anser jag emellertid att det handlar om att informera alla våra medborgare, så att sjukvårdsanställda eller annan personal som hanterar vassa instrument slipper ta onödiga risker.

Tillsammans med de föredragande som har behandlat frågan kommer vi i Europaparlamentet att vara redo och villiga att se till att dessa texter genomförs av alla medlemsstater, och vi behöver därför regelbunden uppdatering om deras genomförande. Detta är helt enkelt vårt åtagande, vårt ansvar, och alla bör se det som en hjärtefråga och ta det till sig.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka de gamla ledamöterna av parlamentet – eftersom detta är min första mandatperiod – och mina ledamotskolleger Stephen Hughes och Elizabeth Lynne och alla föredragande och skuggföredragande, eftersom jag har kommit in på sluttampen i arbetet med en fråga som på sätt och vis även berör mig personligen.

Min man är läkare och för några år sedan smittades han av en nål. Så jag känner mycket väl till den ångest som de anhöriga till en sjukhusanställd som skadas av ett vasst instrument genomlider. Dagarna då vi väntade på resultaten var mycket svåra.

Jag vill därför återigen tacka för det arbete som har genomförts i den här frågan och förklara att jag är nöjd med att vi för första gången ser en arbetsgivarorganisation och en facklig sammanslutning gå ihop och enas, vilket har gjort att vi har kunnat utarbeta detta resolutionsförslag.

Jag anser att EU verkligen når sina mål och nu fattar beslut tillsammans med medborgarna, för medborgarna. Jag minns något som andra ledamöter har upprepat, men jag anser att det är viktigt att vi alltid minns detta: en miljon skador orsakas av vassa instrument varje år.

Jag kan inte nog betona den roll som Europaparlamentet har spelat, som har arbetat enträget med denna fråga sedan 2005. Med tanke på personalbristen, som är särskilt akut i Grekland, vill jag också påpeka att vi verkligen måste se till att denna resolution, detta direktiv, tillämpas mycket snabbt.

Detta beslut kommer även att bidra praktiskt till EU:s sociala mål, bland annat att öka sysselsättningen. Jag vill påminna parlamentet om att kommissionen nyligen genom sin omvalde ordförande talade om för parlamentet att en av de faktorer som den kommer att investera i är tjänstemannajobb.

Så låt oss rädda liv både bokstavligen och bildligen, genom att skapa värdefulla arbetstillfällen i dessa mycket svåra ekonomiska och sociala tider.

Avslutningsvis vill jag önska den nye kommissionsledamoten lycka till i arbetet och jag vill gärna säga följande till er: vår erfarne kollega Alejandro Cercas sade tidigare att han hoppas att ni kommer att gå in i er roll och fortsätta med "höger" fot. Jag hoppas att ni kommer att gå in i er roll och fortsätta med "vänster" fot, och jag säger detta eftersom EU:s nya sociala strategi utåt sett är mycket viktig.

Vi måste inrikta oss på arbetstagarna, EU-medborgarna behöver det.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill dela med mig av en personlig erfarenhet. Jag har arbetat vid sjukhus i 15 år, och under en tid arbetade jag faktiskt inom ett kritiskt område i sjukvården: i operationssalen.

Jag har själv stuckit mig på eventuellt infekterade nålar och instrument. Därför minns jag, vilket Sylvana Rapti också berättade om, fortfarande den ångest jag kände när jag väntade på mina testresultat, men framför allt hur jag genomgick den så kallade fönsterperioden mellan det eventuella smittotillfället och det hypotetiska sjukdomsutbrottet.

Just på grund av den erfarenheten anser jag att vi måste rösta för denna resolution, som äntligen ger rättslig kraft åt detta avtal om säkerhets- och skyddsvillkor genom att miniminormer inrättas för alla anställda inom hälso- och sjukvården.

Hälso- och sjukvården sysselsätter 10 procent av EU:s arbetskraft, och för att vara mer exakt uppkommer uppskattningsvis 1,2 miljoner fall av oavsiktliga skador orsakade av vassa instrument varje år. Detta leder i sin tur till att de sjukvårdsanställda gradvis tappat motivationen och mycket ofta lämnar sjukvårdsyrket. Dessutom uppskattar WHO att 2,5 procent av alla fall kan serumkonverteras till hiv och i 40 procent av fallen till allvarliga former av hepatit B och C.

Just på grund av de många allvarliga risker som alltför ofta uppstår i det dagliga arbetet betraktas sjukvårdsyrket som oattraktivt, i så hög grad att det har lidit av personalbrist under de senaste åren. Som redan har nämnts är dessutom kostnaden avsevärd för de enskilda hälsovårdstjänster som måste hantera de stressfyllda situationer som sjukvårdsanställda utsätts för under de flera olika övervakningsperioderna och de diagnostiska tester som enligt regel varar i minst sex månader från tidpunkten för olyckan, och sedan tillkommer kostnaderna i samband med de anställda som har haft otur att drabbas av en sjukdom.

För att inte underskatta problemet är det avslutningsvis både nödvändigt och rätt att vidta alla förebyggande åtgärder som står till buds om det är möjligt att på så vis undvika eller minska risken för olyckor. Arbetsgivarna är skyldiga att vidta dessa åtgärder och arbetstagarna är skyldiga att följa dem.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Vi talar om ett problem som faktiskt har blivit ett av de största problemen inom hälso- och sjukvården. Jag vill gärna nämna lite statistik. Cirka en miljon av dessa oavsiktliga olyckor med vassa instrument inträffar inom EU per år. I Förenta staterna uppskattas siffran uppgå till cirka 380 000, men amerikanerna säger själva att den siffran är alltför lågt beräknad. Vi måste naturligtvis betona att detta främst rör sjukvårdsanställda, men det finns en annan aspekt, vi talar även om patienter som också utsätts för risker till följd av detta. I dessa fall, och här måste vi vara uppmärksamma, ställs vi inför problemet med de höga belopp som sjukhusen måste betala ut i ersättningar. Det står klart, vilket andra talare redan har påpekat, att förebyggande är absolut centralt i det här sammanhanget. Förebyggande är alltid betydligt billigare än behandling.

Jag anser att resolutionen är värd vårt helhjärtade stöd. Den är ett svar på de förväntningar som har uttryckts från hälso- och sjukvårdssektorn, och den är ännu viktigare med tanke på att problemet växer. Problemen med ersättningar ökar också, och ersättningskraven kommer från såväl sjukvårdsanställda som patienter. Den ekonomiska aspekten är med andra ord inte alls obetydlig. Min politiska grupp, som jag talar för, stöder resolutionsförslaget. Vi anser att det här är rätt sätt att hantera detta problem, som i själva verket är en av vår tids utmaningar, samtidigt som vi tillgodoser konsumenternas och de sjukvårdsanställdas behov runtom i EU.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Jag tar till orda i dag för att tacka alla föredragande och alla som har bidragit till att vi kan hålla den här debatten.

Vi säger ibland att EU måste närma sig medborgarna. Med denna debatt har vi verkligen lyckats göra detta. Jag talade med en vän i min egen ålder, en nyutexaminerad läkare, och när jag berättade för honom om denna debatt blev han mycket nöjd och sade att den här typen av initiativ är mycket viktiga och att vi måste försöka förklara exakt vad vi gör för medborgarna. Det är viktigt att förebygga och att informera de sjukvårdsanställda om de risker de löper. Det är verkligen viktigt att vi förklarar för alla inom sektorn, som arbetar långa pass, i begränsade utrymmen och med hög patientbelastning, att det är ytterst viktigt att åtminstone de viktigaste åtgärderna vidtas.

Vi behöver frisk personal vid sjukhusen så att vi, som patienter – vid någon tidpunkt – kan dra nytta av deras vård och bästa möjliga behandling.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Herr talman! Målsättningen för vår politik bör vara att skapa en miljö som garanterar högsta möjliga levnadsstandard för EU:s medborgare. En av de centrala utmaningar som vi ställs inför i tider som dessa är att bevara och skapa arbetstillfällen. Men vi får inte åsidosätta vår skyldighet att se till att dessa arbeten inte gör människor sjuka eller riskerar deras hälsa. Därför är förebyggande, hälso- och sjukvård och trygga arbetstillfällen centrala prioriteringar.

Jag är starkt övertygad om att genomförandet av detta direktiv, som faktiskt är mycket försenat, kommer att skapa de rätta förutsättningarna för att göra arbetstillfällena säkrare inom alla områden av hälso- och sjukvården där personalen möter dessa risker i det dagliga arbetet. Jag anser att det ligger i alla EU-medborgares intresse att vi förverkligar detta så snabbt som möjligt.

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag säga att det gläder mig att förslaget har ett så brett stöd i parlamentet. Jag beklagar att processen varade längre än många av er hade förväntat er, men jag är fullständigt övertygad om att dialogen mellan arbetsmarknadens parter måste spela sin roll och att det är viktigt att vi respekterar deras åsikter. Detta stärker inte bara legitimiteten hos ett beslut, det bidrar även till genomförandet, eftersom de som deltar i arbetet med att utforma nya regler är mer intresserade av att de blir framgångsrika. Detta är mycket viktigt.

Vi är redan medvetna om att det finns ett arbetsdokument mellan arbetsmarknadens parter för att klargöra ramavtalet, och även genomförandet, så vi hoppas – och jag tror att vi kan lita på – att detta kommer att spela en viktig roll när rådet slutför arbetet om denna fråga. Det besvarar några av de punkter ni finner oroande när det gäller genomförandet. Förutom detta finns det även ett intresse för uppföljningen på längre sikt. Detta är också mycket viktigt för att vi ska kunna övervaka hur framgångsrikt detta nya direktiv blir.

Jag vill uppmärksamma er på att det står i texten att de avtalsslutande parterna ska se över tillämpningen av avtalet fem år efter rådets beslut om en av parterna till avtalet begär detta. Med andra ord är det mycket viktigt att övervakningen av genomförandet och förändringarna av förekomsten av denna typ av skador ska vara utgångspunkten om någon av parterna vill utnyttja denna möjlighet.

Det är bara den nya kommissionens andra dag – vilket några av talarna påpekade i sina inlägg – och avslutningsvis vill jag säga att det verkligen är mycket viktigt att kommissionen ägnar mer uppmärksamhet åt de glömda människorna i Europa, personer från åldersgrupper eller yrken som har svårare att framföra sina åsikter. De har ibland nonchalerats eller åsidosatts i det förflutna.

Hälso- och sjukvårdssektorn är helt klart en viktig sektor, som vi måste ägna stor uppmärksamhet. Det är inte bara de anställda på sjukhusen och inom hälsovården som exponeras för risker för skador orsakade av vassa instrument och infektioner, vi vet att de också arbetar mycket långa pass. Så vi måste ha förståelse när vi behandlar grupper som dessa, som är mycket viktiga, särskilt i kristider när den förväntade skattekonsolideringen kommer att påverka dessa gruppers arbetsvillkor. Denna fråga bör därför stå mycket högt på vår dagordning, vilket den redan gör på min personliga agenda.

Talmannen. – Tack, herr kommissionsledamot. Jag är säker på att vi alla är tacksamma mot dem som har tagit initiativ till den här debatten. Låt oss hoppas att situationen förbättras.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum kl. 12.00 i dag.

4. Nätspelandet i ljuset av EG-domstolens senaste rättspraxis (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om den muntliga frågan till kommissionen angående nätspelande i ljuset av EG-domstolens senaste rättspraxis från Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi och Heide Rühle, för utskottet för inre marknaden och konsumentskydd (O-0141/2009 – B7-0235/2009).

Malcolm Harbour, frågeställare – (EN) Herr talman! Först vill jag säga att det är ett privilegium för utskottet för inre marknaden och konsumentskydd att få välkomna vår nye kommissionsledamot Michel Barnier för första gången till, vilket jag är säker på, många diskussioner i denna kammare, och särskilt för att han har gjort en omärklig övergång från sin plats där borta till sin plats i främsta raden på två dagar. Herr kommissionsledamot, vi är mycket glada över att ha er här.

För det andra är det viktigt att utskottet med denna fråga får tillfälle att registrera sin oro över utvecklingen av nätspelandet och faktiskt av hela spelsektorn och över några av de många oklarheter som nu uppstår angående hela lagstiftningssystemet för hasardspel inom den gemensamma marknaden.

Jag vet att ni säkert har en avsevärd inkorg redan, herr kommissionsledamot, men vi hoppas verkligen att denna fråga placeras högt upp på er dagordning eftersom det är ett område som mitt utskott har varit mycket bekymrat över de fem sista åren. Vi har gjort ett stort antal undersökningar om det och ställt många frågor på eget initiativ och författaren till vårt sista stora betänkande, Christel Schaldemose, kommer förmodligen att tala senare och följaktligen har vi haft ett varaktigt intresse för detta ämne.

Som ni alla känner till har medlemsstaterna också träffats regelbundet på rådsnivå i olika reflektionsgrupper om hur man ska behandla frågan om ökningen av hasardspel online med hänsyn till våra egna länders spelverksamhet. Jag tror att jag först bör klargöra att denna fråga inte på något sätt förutsätter en ny liberalisering av spelmarknaderna eller för den delen inte nödvändigtvis något nytt initiativ i den riktningen. Men faktum kvarstår, som ni alla vet, att den intensiva och växande populariteten för hasardspel online säkert också utövar press på många nationella monopol och befintliga system som kan vara statsägda eller statligt kontrollerade, vilka ger mycket stora inkomster men också anledning till bekymmer för medlemsstaterna.

Det vi nu säger är att det i anslutning till det arbete som har pågått har förekommit flera fall av hänvändelse till EU-domstolen; ni kommer att få veta detaljer och kolleger kan komma att tala om det senare. Jag tänker inte gå igenom dessa, men från vår synpunkt ser vi att inkonsekvensen i några av hänvändelserna till EU-domstolen i själva verket inte är till någon hjälp utan snarare bidrar till att göra situationen mer komplicerad och oklar än den var förut. Vi vet också att era organ har publicerat flera överträdelsefall i hasardspelsfrågor, inte alla online, men många av dem rör också hela frågan om frihet för aktörer att etablera sig i andra länder.

Allt detta innebär att det nu är absolut rätt tid för kommissionen att sammanställa denna information, se över processen med överträdelseförfaranden, undersöka de frågor som väckts av EU-domstolens domar och först av allt lägga fram en tydlig strategi för eller ett klarläggande av hur vi ska fortsätta och ta itu med några av dessa inkonsekvenser.

Från konsumentskyddssynpunkt behöver tillsynsmyndigheterna också veta hur de ska ställa sig till hasardspel online. Helt klart kan det regleras och måste regleras – och det finns faktiskt många bra exempel på nätspelsoperatörer som tydligt åtagit sig att tillhandahålla verktyg och instrument för att hantera problem med spelberoende osv. – och givetvis finns det frågor om bedrägeri och andra problem där som vi också har diskuterat länge och väl i vårt utskott. Detta är både en fråga om konsumentskydd och om enhetlighet inom den gemensamma marknaden.

Till sist tror jag att vi måste respektera våra medborgare och det faktum att många av dem verkligen vill ha tillgång till hasardspel online. Jag tror inte att det finns någon som helst avsikt att försöka förbjuda det – det vore i själva verket praktiskt taget omöjligt – men det förekommer stora inkonsekvenser. I några länder till exempel är det tydligt olagligt att delta i en tävling i hasardspel online hos ett företag i ett annat land. Det kan inte vara rätt.

En annan inkonsekvens som har påtalats av en av mina väljare är att om en brittisk medborgare får tillgång till det brittiska nationallotteriet online i Spanien och vinner ett pris är det olagligt för lotteriet att betala ut vinsten i Spanien. Det är dessa inkonsekvenser som vi måste reda ut för våra medborgares skull och för konsumenternas bästa.

Herr kommissionsledamot, det är innebörden i denna fråga. Ni kommer att få höra många bra bidrag och intressanta synpunkter från mina kolleger, och jag hoppas att denna fråga blir en av dem som får högsta prioritet i er nya roll.

Michel Barnier, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Ni kan säkert förstå den stora glädje jag känner över att få återvända hit bara 48 timmar efter installerandet av kollegiet – vilket jag tackar er för – och att få fortsätta mitt arbete med er, herr Harbour – och detta säger jag särskilt till ledamöterna av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd – på ett annat sätt och förmodligen på en annan plats men i samma anda.

Jag skulle vilja svara med tre punkter på detta stadium, innan jag noggrant lyssnar på vad ni har att säga. Jag börjar med er första fråga. Som ni säger har kommissionen inlett överträdelseförfaranden mot ett antal medlemsstater för gränsöverskridande tillhandahållande av vadhållningstjänster för sport. Kommissionen konstaterar att i fyra av de nio överträdelsefallen – nämligen i Danmark, Frankrike, Italien och Ungern – har ändringsförslag till den inhemska lagstiftningen föreslagits som svar på överträdelseförfarandena. Kommissionen kommer att fortsätta arbetet med alla berörda medlemsstater för att lösa de problem som uppmärksammats i dessa överträdelseförfaranden. I allmänhet är dessa förfaranden fortfarande öppna, men det är den nya kommissionen som får avgöra hur man ska gå vidare med dessa frågor.

Den andra punkten, herr Harbour, är det senaste utslaget i EU-domstolen i fallet Portugal, där ett gammalt statligt monopol utövar sträng kontroll över hasardspel. Enligt den analys som utförts av kommissionens rättstjänst kommer beslutet inte att i grunden förändra vare sig utvecklingen eller bedömningen av överträdelseförfarandena på detta område. Varje fall har bedömts enligt de bevis som varje medlemsstat lagt fram.

Efter nya domstolsutslag kan kommissionen notera att domstolen, för övrigt i enlighet med fast rättspraxis, alltid kräver att alla eventuella begränsningar bör för det första grundas på starka hänsyn till allmänhetens intresse och för det andra vara nödvändiga och proportionella. Detta innebär att begränsningarna måste vara lämpliga, följdriktiga och systematiska.

Av Santa Casa-fallet följer inte att domstolen har gett medlemsstaterna friare spelrum att tillgripa restriktioner. Domstolen har gjort mycket exakta hänvisningar till det portugisiska monopolets sätt att driva verksamheten, dess mycket långa historia och de mycket speciella omständigheterna i det landet.

Som punkt tre i mitt första yttrande skulle jag vilja betona, mina damer och herrar, att kommissionen inte har uteslutit alternativ till överträdelseförfaranden. Jag vill inleda en konstruktiv debatt om denna fråga med parlamentet, men också med medlemsstaterna och berörda parter.

Jag kan notera att det inte förekommit något samråd med medlemsstaterna i denna fråga sedan de sistnämnda 2006 valde att dra tillbaka hasardspel från tjänstedirektivets tillämpningsområde. Jag kommer därför att lyssna på medlemsstaterna och jag har beslutat att noggrant följa överläggningarna i rådets arbetsgrupp. Jag vet att parlamentet på initiativ av Christel Schaldemose antog ett betänkande den 10 mars trots att flera ledamöter stödde en resolution av motsatt innebörd.

Vad mig beträffar är parlamentets arbete en bra utgångspunkt för att starta en viktig debatt om en eventuell europeisk lösning på denna komplicerade fråga. Vi måste närmare undersöka orsakerna till att medlemsstaterna begränsar hasardspelstjänster online. I det sammanhanget måste vi givetvis ta upp de sociala aspekterna, särskilt de problem med beroende som hör ihop med hasardspel, och jag har bestämt mig för att göra det.

Mina damer och herrar, kollegiet har knappt varit i tjänst i två dagar och vi har ännu inte antagit vårt arbetsprogram. Med början i dag vill jag genomföra denna samrådspraxis genom att mycket noggrant lyssna till allt som var och en av er har att säga. Att samråda är en praxis som naturligtvis erbjuder flera möjligheter. En sådan möjlighet som jag är särskilt beredd att överväga är en grönbok om denna fråga.

Jag tackar er än en gång för ert intresse för detta viktiga ämne och för det ni kommer att bidra med till kommissionens arbete som jag ska leda.

Andreas Schwab, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Allra först vill jag, som talesman för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), säga hur glad jag är över att ni, herr kommissionsledamot, just har klargjort att ni inte bara vill överväga en riktad analys av rättspraxisen i fallet med den portugisiska fotbollsligan utan också ta upp frågan om hur rådets arbetsgrupp skulle kunna reagera på ett lämpligt sätt på ökningen av hasardspel online. I samband med denna muntliga fråga koncentrerar vi

oss förstås enbart på hasardspel online. Min uppfattning av utslaget i Santa Casa-fallet är att även om EU-domstolen erinrade medlemsstaterna om att hasardspelsmarknaden är helt olik alla andra marknader, krävde man ändå att medlemsstaterna skulle komma överens om enhetliga regler för hela EU. Hittills har man inte gjort något konstruktivt försök att göra detta i rådet, trots att rådet i själva verket var orubbligt övertygat om att man skulle lösa frågan själv. Därför måste kommissionen och parlamentet arbeta tillsammans för att göra framsteg på detta område och för att ställa kritiska frågor.

För det andra skulle jag vilja tillägga att jag inte har övertygats av de argument som framförts av medlemsstaterna för att garantera konsumentskydd på hasardspelsmarknaden. Medlemsstaterna hävdar att de när det gäller hasardspel online (och detta är tillämpligt i både Liga Portuguesa- och Santa Casa-fallet) kan genomföra målen för konsumentskydd och effektivt åtgärda alla därmed sammanhängande brott på egen hand utan all EU-inblandning. Men om man vänder upp och ned på detta argument vore den logiska slutsatsen att vi befinner oss i en situation där EU har mindre förmåga än enskilda medlemsstater att finna lämpliga lösningar på den mest fatala brottsliga verksamhet som inträffar på Internet och andra saker som äger rum online. Det anser jag är en ganska egendomlig slutsats och jag tror inte att så är fallet. Min uppfattning är att vi bara kan finna en lösning på hasardspel online om vi antar enhetliga gränsöverskridande bestämmelser som garanterar medlemsstaternas intressen baserat på deras delvis historiska strukturer men som, vilket ordföranden i utskottet har påpekat, också placerar konsumenternas intressen i centrum för vårt arbete.

Evelyne Gebhardt, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Tack så mycket, herr kommissionsledamot, för den information vi fått, men i ärlighetens namn är jag inte helt nöjd. Den föregående kommissionen hade som ett mycket tydligt mål att liberalisera hasardspelsmarknaden. Parlamentet har gång på gång klargjort att detta inte kan vara det riktiga sättet att gå tillväga eftersom det var parlamentet snarare än medlemsstaterna som till exempel undantog hasardspel från tjänstedirektivets tillämpningsområde. Vi ansåg att hasardspel inte bara är vilken tjänst som helst, att vi måste se till att införa garantier som skyddar våra medborgare från organiserad brottslighet och att vi kräver tydliga regler för det ändamålet.

Ändå fortsätter kommissionen att väcka talan vid EU-domstolen mot medlemsstater, och det är på tiden att kommissionen upphör med denna praxis eftersom den ständigt och jämt förlorar fallen vid domstolen. Ni måste helt enkelt acceptera detta faktum. Jag skulle därför välkomna, herr Barnier, att ni började tillämpa vad ni nyss sagt, dvs. att det behövs ett annat tillvägagångssätt, eftersom vi inte kan fortsätta på detta sätt som vi nu gör.

Som svar på er åsikt, herr Harbour, vill jag hävda att utslagen från EU-domstolen har varit mycket konsekventa och inte alls motstridiga. Domstolen har i sina domar gång på gång hävdat att medlemsstaterna har rätt att införa tydliga regler så att vi verkligen kan klargöra om medborgare är skyddade mot brott eller inte och att medlemsstaterna inte har någon skyldighet att öppna denna marknad. Inte heller har de någon skyldighet att tillåta marknadsaktörer från andra medlemsstater att idka verksamhet på deras territorium så länge som de försäkras sig om att deras kontroller är starka och effektiva.

Detta är vad vi önskar oss från kommissionen, att den till sist har förstått detta och handlat i enlighet därmed. Men det betyder också att vi måste ägna särskild uppmärksamhet åt hasardspel online eftersom Internet inte känner av några gränshinder och eftersom våra medborgare givetvis har tillgång till webbplatser för hasardspel. Vi måste tänka på hur vi kan utforma kontroller och regler på detta område så att våra medborgare skyddas.

Jürgen Creutzmann, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Herr kommissionsledamot, om ni kräver en vidare utveckling och harmonisering av den gemensamma marknaden, behöver vi ha gemensamma regler. Det finns tre aspekter av hasardspel online som man borde ta hänsyn till i denna debatt. Hur kan vi bäst skydda våra medborgares och våra konsumenters intressen? Hur kan vi bäst förhindra bedrägeri och brottslig verksamhet? Hur kan vi bäst skydda våra medborgare från skada? I Europaparlamentets resolution av den 10 mars 2009 om integriteten för hasardspel online har angetts metoder och sätt att gå vidare i denna fråga. Nu som tidigare ställer sig ALDE-gruppen bakom de principer för integritet för hasardspel online som ingår i parlamentets resolution av den 10 mars 2009.

Enligt EU-domstolens avkunnanden står det varje medlemsstat fritt att under vissa villkor reglera hasardspel online på egen hand, och resolutionen av den 10 mars betonar detta. Nationella regler passar bättre för att bekämpa bedrägeri med uppgjorda matcher, även om denna typ av bedrägeri inte kan elimineras helt, som vi sett av några nya exempel i Tyskland. Det måste emellertid sägas att hasardspelsmarknader regleras mycket bättre på nationell nivå i enlighet med det berörda landets tradition och kultur. Spelare erbjuds bättre skydd mot beroende, bedrägeri, penningtvätt och uppgjorda matcher om de kan spela genom stora tillhandahållare av hasardspelstjänster online som definitionsmässigt alltid opererar över gränserna. Vi kan inte reglera allt

enligt konceptet för den gemensamma marknaden och särskilt inte förhindra hasardspel bland minderåriga eller hasardspelberoende.

Hasardspel online ger ökade tillfällen till bedrägligt förfarande som bedrägeri, uppgjorda matcher och illegala vadslagningskarteller eftersom hasardspel online kan upprättas och nedmonteras mycket snabbt. Illegala vadslagningsoperatörer till havs utgör ett särskilt problem i detta avseende eftersom det nästan är omöjligt att reglera eller kontrollera dem. Vinster från hasardspel bör i första hand användas för samhällets bästa för att främja amatörsporter bland annat. Det är bäst att överlämna detta till nationella förvaltningskompetensområde. Fortløpande finansiering av kultur och sporter för professionella och amatörer till exempel ger medlemsstaterna visst berättigande att tillåta hasardspel. En förutsättning för det är emellertid att man måste uppmärksamma risken för beroende och bekämpa den förebyggande.

Eftersom den fulla effekten för konsumenterna av de särskilda former av hasardspelstjänster som erbjuds online ännu inte är känd behöver vi vidta brådskande åtgärder för att fylla denna kunskapslucka. Det är nödvändigt i sammanhanget att medlemsstaterna verkligen fullgör sina uppgifter. Marknadsövervakning är också absolut nödvändig när det gäller hasardspel online. Om vi i parlamentet kan komma överens om att medlemsstaterna i enlighet med subsidiaritetsprincipen har rätt att reglera sina hasardspelsmarknader enligt sina egna traditioner och kulturer måste vi också kunna garantera att detta verkligen sker genom effektiv kontroll och marknadsövervakning.

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Efter att ha lyssnat till de två föregående talarna återstår det inte mycket för mig att säga. Jag skulle bara vilja tydligt upprepa att vår grupp helhjärtat stöder parlamentets resolutionsförslag men att vi också vill ifrågasätta det tidigare påståendet att EU-domstolens domar har varit tvetydiga. Tvärtom anser jag att EU-domstolens domar faktiskt har varit mycket tydliga. Vi är också mycket glada över att ni säger att ni vill samråda med medlemsstaterna. Kanske skulle jag tillägga att ett samråd vore bättre än ett överträdelseförfarande. Samråd är rätt väg för att lösa detta problem om man tar hänsyn till nationella enskildheter och vill finna en lösning för konsumenterna.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag talar som tidigare minister i Storbritannien med ansvar för kontroller av hasardspel, så när vi talar om ett EU för frihandel och ett EU som är motståndare till protektionism, ett EU som öppnar marknader och river ned hinder, är jag naturligtvis en stark förespråkare för det. Några av våra kolleger som står upp här och kräver ett öppnare EU är också de som stöder bevarandet av monopolstrukturer för hasardspelsindustrin.

Jag skulle kunna säga – eller de skulle kunna säga att jag borde säga – att monopol är bättre på att kontrollera och behandla problemet med hasardspel, vilket har diskuterats här denna förmiddag. Det är mycket intressant eftersom en mängd uppgifter verkligen inte stöder det argumentet. Skälen för protektionism och monopol för sektorn för hasardspel är egennyttiga. De leder till mer kontroll och sedan mer pengar åt nationella regeringar. Detta är inte det öppna EU eller det insynsvänliga EU som jag vill ha. Det är det EU som säger "gör som jag säger, inte som jag gör". Det finns inget skäl till att privata tillhandahållare av hasardspel som driver verksamhet i enlighet med höga reglerade skyddsnivåer i en medlemsstat inte skulle få driva verksamhet i andra. Det finns inget skäl till att en hårt reglerad men öppen marknad inte skulle kunna erbjuda en lika hög om inte högre skyddsnivå för medborgarna än vilket strängt kontrollerat statsmonopol som helst.

Medan vi väntar på det fortsätter EU-domstolens domar att avkunnas. De måste börja bli utleda på frågan i Luxemburg – eller för att tala som advokat är de kanske inte så fullständigt trötta på den – men utöver den öronbedövande tystnad som hittills kommit från kommissionen förefaller det mig verkligen att det nu är på tiden att agera. Rättsosäkerheten måste få ett slut.

Får jag bara säga att jag anser att det är viktigt att parlamentet ger ett tecken på sin förnyade beredvillighet att ta itu med frågan och sänder en stark signal till rådet och kommissionen att vi inte bör hålla oss undan detta. Med en ny kommission hoppas vi verkligen på nya insatser. Jag har stort förtroende för er, herr kommissionsledamot. Jag hoppas att ni beaktar det råd som ni får och börjar utarbeta en strategi för att garantera att hasardspel online kan bli en berättigad del av den gemensamma marknaden, givetvis med lämpliga regleringar på plats.

Cornelis de Jong, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) "Gokken is dokken" (att spela är att pröjsa) är ett gammalt talesätt i Nederländerna. Det innebär att hasardspelare brukar förlora. Dessutom är hasardspel beroendeframkallande. För ungdomar i synnerhet utgör det ett verkligt hot.

Om några har en romantisk föreställning om hasardspel måste jag göra dem besvikna. Det rör sig i grund och botten om miljarder euro som alltför ofta har kopplingar till brottslig verksamhet. Därför har vi gällande

lagstiftning i Nederländerna för att bekämpa hasardspel i lätt åtkomliga inrättningar som besöks av stora skaror ungdomar. Men hasardspel online – ofta gränsöverskridande till sin natur – har gjort det desto mer åtkomligt än en gång.

I detta speciella fall får vi därför inte, hellre än att lita på den fria marknaden, bara låta medlemsstaterna vidta restriktiva åtgärder utan faktiskt uppmana dem att göra det. Enligt min åsikt litar den muntliga fråga som föranledde denna debatt fortfarande alltför mycket på marknadskrafterna. Jag är inte övertygad om att det är möjligt att tala om "ansvarsfullt" hasardspel på Internet. Jag anser att man bör hindra hasardspel online så mycket som möjligt.

EU-domstolen har insett att medlemsstaterna måste ha fria händer för att ingripa och därför vädjar jag till kommissionen att inte försöka sänka skyddsnivån genom förslag till EU-lagstiftning utan snarare uppmantra medlemsstaterna till att utfärda regler med höga skyddsnivåer. Jag uppmanar också kommissionen att avstå från att hänskjuta medlemsstaterna till domstolen, som Evelyne Gebhardt sade, utan snarare att verka för en dialog om det bästa möjliga skyddet.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) När det gäller frågan om hasardspel online skulle jag vilja nämna två områden där jag ser flera olösta problem. Vi försöker se till att kommunikationen människor emellan är så öppen som möjligt. Det betyder också öppen tillgång till Internet för barn och ungdomar.

Europaparlamentet fastslår i punkt 16 i sin resolution av den 10 mars 2009 att det är föräldrarna som har ansvaret för att skydda minderåriga barn från hasardspel online. Mina damer och herrar, jag frågar er, vad är det för dumheter? Vem ombesörjer lagstiftningen, vem skapar reglerna för sådana ärenden? Är det föräldrarna eller någon annan? Det är vi som är ansvariga för sådana uppgifter, vi ombesörjer lagstiftningen och vi stiftar lagar och därför är det regeringar och parlament som har ansvaret för att skydda barnen från hasardspel.

I en tid när pornografi och hasardspel tränger in i våra hem i 3D-format kan inte föräldrar hoppas på att skydda sina barn från detta inflytande eller skydda dem från att dras in i sådan verksamhet. Jag anser därför att det är kommissionens och parlamentets elementära plikt att skapa en rättslig ram och att inte stödja dem som driver sådan verksamhet genom sin underlåtenhet att agera. I stället borde de stödja de personer som valde dem och som de är ansvariga inför.

Ett problem till som jag vill nämna är kontroll av penningflödet. I flera länder skänker man pengar från hasardspel och sådan verksamhet för att stödja idrott, kultur och utbildning. Om vi ska förlora penningflöden från enskilda länder till Bahamas och skatteparadis skulle jag vilja fråga om en viss del av dessa pengar kan föras tillbaka för att stödja idrotten i de olika länderna. Om vi driver och spelar hasardspel via Internet skapas vinst någon annanstans och inte i de länder som spelarna kommer från. Denna fråga är också fortfarande olöst och övervakas otillräckligt, och enligt min mening måste kommissionen verkligen vakna och utarbeta ett regelverk för detta slags verksamhet. Vi måste skapa de nödvändiga villkoren, så att vi å ena sidan inte riskerar barnens hälsa och utbildning och samtidigt å andra sidan inte går miste om de ekonomiska resurser som finns i hasardspel.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Utvecklingen av hasardspel online gör det möjligt att kringgå medlemsstaternas lagar och att tvätta pengar med nästan ingen kontroll alls. För den gemensamma marknaden finns det ett frågetecken för hasardspelfirmornas monopolställning och ytterligare ett frågetecken för den skumma finansieringen av yrkesidrott, just på grund av dess kopplingar till hasardspel. Det ökar risken för beroende, särskilt för ungdomar.

Med tanke på allmänintresset har EU-domstolen godkänt regeringarnas rätt att förbjuda eller begränsa hasardspel online. Trots att hasardspel online inte har några gränser skiljer sig regleringen åt i varje medlemsstat beträffande skattenivå, tillgänglighet, kontroller och operatörernas rättsliga ansvarsnivå. Dessutom räcker det inte att övervaka kvaliteten på det officiella hasardspelet och lotteribolagen – penningflödet måste också övervakas.

Effektiva kontroller är inte längre möjliga utan en överenskommelse om gemensamma regler för alla 27 medlemsstaterna. Därför bad vi kommissionen i fjol att föreslå en europeisk ramförordning för hasardspel online. Jag anser fullt och fast att det också borde finnas ett förbud mot reklam för hasardspel online som riktar sig till ungdomar. Att utsätta barn för påverkan från reklam för hasardspel online är samma sak som att utsätta dem för obegränsad tillgång till alkohol, cigaretter, droger eller andra beroendeframkallande ämnen.

Tjeckien ligger tyvärr allra sist i EU när det gäller förordningar. Landet låter inte bara bli att begränsa reklam av detta slag utan förbjuder inte heller kombinationen av spelkasinon och pantbanker i närheten av skolor. Jag förväntar mig att detta betänkande ger kommissionen nya drivkrafter att träffa överenskommelser om de åtgärder som är nödvändiga för att harmonisera regleringen av hasardspel online med hänsyn till EU-ländernas allmänintresse.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Herr talman! Välkommen till parlamentet herr Barnier och lycka till med ert arbete.

Jag är faktiskt mycket glad över att stå här i dag och diskutera hasardspel online med er, för under er utfrågning i parlamentet betonade ni särskilt er åsikt att den gemensamma marknaden bör vara till för medborgarna och inte tvärtom. Här har vi ett bra tillfälle att visa detta i praktiken.

Jag börjar gärna med att säga att jag stöder de initiativ som ni nämnt. De var lite vaga men det förefaller förnuftigt att lägga fram en grönbok, att starta en mängd undersökningar, att samla in uppgifter och komma underfund med detta område på ett sätt som ger oss en översikt över hur förhållandena är på europeisk nivå.

Men jag skulle också vilja erinra er om de politiska realiteterna. Även om det är sant att det också fanns en uppfattning i minoritet när mitt betänkande antogs i mars, stödde en klar majoritet i parlamentet mitt betänkande, precis som det finns mycket stort stöd för klargörande i rådet – men samtidigt måste vi garantera att det är medlemsstaternas sak att avgöra hur de vill reglera hela hasardspelsområdet. Vad vi behöver när det gäller hasardspel online är naturligtvis att ta reda på hur vi kan skydda våra medborgare, undersöka de sociala kostnaderna för hasardspel osv.

Jag skulle dock ha velat höra ett något tydligare svar. Ni har alldeles nyss tillträtt ert ämbete och är fortfarande ny, men jag skulle vilja ha ett något tydligare svar om huruvida er ståndpunkt blir att upphöra med fallen av fördragsöverträdelse och att inleda en mycket mer konstruktiv dialog med parlamentet och rådet så att vi kan fastställa hur vi ska gripa oss an detta. Jag föreslår därför att ni upphör med att låta EU-domstolen avgöra fallen. Låt oss fatta politiska beslut om dessa. Är det er ståndpunkt eller inte? Det är det jag vill få ett mycket tydligt svar på.

Liam Aylward (ALDE). – (GA) Herr talman! Jag välkomnar denna lägliga debatt om hasardspel online och särskilt om de problem som rör hasardspel bland minderåriga och utsatta konsumentgrupper. Det ligger i både allmänhetens och konsumenternas intresse att man visar ledarskap och en klar och tydlig inriktning när man försöker lösa denna fråga.

Jag tog upp frågan om hasardspel med kommissionen i början av november i fjol och i det svar jag fick fastslog man att kommissionen stöder Safer Internet Plus, ett gemenskapsprogram, och informationscentrum och hjälptelefoner i medlemsstaterna. Dessa förser föräldrarna med information om de faror som barnen kan möta på nätet – inklusive hasardspel online.

Men som det är nu är hasardspel online ett dolt problem och det är ett problem som växer.

(EN) Med hasardspel online i motsats till konventionellt hasardspel finns det ett tydligt problem med brist på fysisk övervakning. Det finns ingen ansvarig eller direkt ledning närvarande som kan förvissa sig om att hasardspelaren är myndig och handlar lagenligt. Man kan oskadliggöra säkerhetskontrollerna och säkerhetssystemen på webbplatserna för hasardspel online; minderåriga kan använda lånade eller stulna kreditkort och man kan använda sig av falska identiteter. För utsatta konsumentgrupper driver man vanligen hasardspel på Internet i isolerade miljöer och experter på området pekar på det ökade problemet med att följa en impuls och risken för okontrollerat, obetänksamt hasardspel eftersom de traditionella skyddsåtgärderna för konventionellt hasardspel inte är aktuella för minderåriga hasardspelare.

Vid hasardspel online är det svårare att upptäcka en problemspelare eftersom det tar tid, kraft och resurser att identifiera vem som spelar, vem som betalar och vem som har problem. En klar ledning behövs på alla nivåer för att ta itu med denna fråga så att man kan vidta avgörande åtgärder för att lösa problemet med minderåriga hasardspelare och för att skydda de mest utsatta konsumentgruppernas intressen.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Det finns omkring 120 000 hasardspelsberoende i Nederländerna, vilket representerar nästan 1 procent av vår befolkning. Spelberoendet leder till allvarliga sociala problem, som splittrade hemförhållanden, problem med pengar och brottslighet. Därför borde medlemsstaterna göra allt för att bekämpa hasardspel och de åtföljande problemen.

Vad som slår en är att några medlemsstater har en fullt laglig hasardspelsmarknad. Dessutom vill hasardspelsindustrin få oss att tro att hasardspelsmarknaden är en normal sektor av den gemensamma marknaden och därför inte behöver regleras. Detta trots att beskrivning. Medlemsstaterna bör inte underlätta för några marknader som leder till social misär.

Tyvärr kan många människor inte motstå hasardspelets lockelser. Av detta skäl har den nederländska regeringen beslutat att ta över ägandeskapet till hasardspelsmarknaden och bara tillåta ett statligt monopol för hasardspel. Trots att jag skulle föredra att inte se kasinon växa upp någonstans i EU anser jag ändå att detta är den minst dåliga lösningen.

Parlamentet måste kraftfullt uppmana de medlemsstater där hasardspel är tillåtet att avskräcka från den marknaden överallt där det är möjligt.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Frågan kräver indirekt ny gemenskapslagstiftning. Men mot bakgrund av att till och med EU-domstolen har fastslagit de gränser och förutsättningar enligt vilka medlemsstaterna genom sin nationella lagstiftning kan stipulera hur hasardspel online ska regleras, finns inget behov av att kräva EU-lagstiftning.

Dessutom avgjorde EU-domstolen i målet Schindler att hasardspel har vissa moraliska, religiösa och kulturella övertoner, vilket innebär en hög risk för brottslighet och bedrägeri och kan ha skadliga konsekvenser för individen och samhället. Det är det viktigaste.

Det är just med anledning av allmänintresset som denna sektor fortsatt bör kontrolleras av medlemsstaterna, vilka vet mer om dess egenheter och hur man ska hantera dem. Dessutom bekräftas detta både av den undersökning som förberetts för kommissionen av Swiss Institute of Comparative Law och i betänkandet från år 2009 av Christel Schaldemose, vilket parlamentet har antagit.

I detta betänkande dras slutsatsen att ett förfaringsätt enbart inom ramen för den gemensamma marknaden inte är lämpligt på denna ytterst känsliga sektor och uppmanar kommissionen att ägna särskild uppmärksamhet åt EU-domstolens synpunkter i detta ärende.

Lara Comi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med EU-domstolens dom, eftersom möjligheten för en medlemsstat att förbjuda privata operatörer att erbjuda hasardspelstjänster online betonar behovet av att standardisera en marknad som är ytterst lukrativ, men också ytterst riskabel för konsumenterna.

I avsaknad av all EU-harmonisering av hasardspelsverksamhet står det därför varje land fritt att välja sin egen skyddsnivå. Det är ofta omöjligt att upptäcka var en tillämpning av en sådan begränsning börjar och slutar. Medan kommissionen vid en rad tillfällen väckt talan mot vissa länder – även Italien – för att ha brutit mot principen om friheten att tillhandahålla tjänster, har EU-domstolen tvärtom faktiskt upprätthållit Portugals restriktiva beslut.

I detta sammanhang har EU:s institutioner den grundläggande uppgiften att leda hasardspelssektorn genom en regleringsprocess som är helt harmoniserad bland medlemsstaterna på EU-nivå. Det är därför nödvändigt att bortse från individuella ekonomiska intressen och garantera en betydande skyddsnivå för konsumenterna och särskilt för barnen, som är de huvudsakliga offren för brott och bedrägeri i sådana fall.

António Fernando Correia De Campos (S&D). – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi befinner oss mitt i en konflikt mellan två målsättningar som är viktiga för EU: konsumentskydd och allmän ordning å ena sidan och fri rörlighet för och tillhandahållande av tjänster å andra sidan.

Enligt domstolens rättspraxis i detta ärende bör medlemsstaterna bevara sin autonomi och legitimitet när de reglerar verksamheten för tillhandahållarna av hasardspel, både online och konventionellt. Detta är ett känsligt område som påverkar samhälleliga värderingar av avvikande uppträdande vid hasardspel och också nationella traditioner att använda de summor som man fått från denna marknad till att finansiera socialt arbete.

Under de senaste åren har i domstolens i i Luxemburg rättspraxis fastställt en sammanhängande och konsekvent linje i rättsligt tänkande som borde få EU:s institutioner och särskilt kommissionen att anta en tydligare hållning. Detta medför inrättandet av ett regelverk som både tar hänsyn till de allmänna problem som alla medlemsstater har när det gäller att förhindra gränsöverskridande organiserad brottslighet, vilken använder dessa slags spel som ett sätt att expandera, och ger ett riktigt skydd till konsumenterna som utgör en riskgrupp för denna typ av hasardspel online.

Herr kommissionsledamot, vi ser fram emot att den nya kommission som nu tillträder sitt ämbete prioriterar denna fråga.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Mina damer och herrar! Som vi alla vet har hasardspel av hävd varit strängt reglerat i de flesta EU-länder. Situationen har förstås förändrats sedan Internet blev den största spelhålan i världen. Det är ett faktum att den tekniska utvecklingen för hasardspelsverksamhet har gjort snabba framsteg i hela världen och de dithörande rättsliga förfarandena har under tiden inte kunnat svara upp mot detta på ett tillräckligt sätt.

Fall som rör hasardspel online hänskjuts ofta till EU-domstolen, vilket klart visar att tolkning och tillämpning av gemenskapslagstiftningen på området för hasardspel är tvetydiga. Hasardspel på Internet betraktas dessutom som en gråzon av lagen.

Som jag ser det måste vi respektera det faktum att varje stat har utfärdat licenser för hasardspel inom sin egen jurisdiktion. Samtidigt är vi generellt överens om att nationell lagstiftning inte får överskrida EU-principer om etableringsfrihet och frihet att tillhandahålla tjänster inom EU:s ram. Men detta innebär paradoxalt nog att tjeckisk lag till exempel inte behöver tillåta tjeckiska firmor att få licens för att driva hasardspel online men Tjeckien får inte förbjuda utländska firmor att driva verksamhet på sitt territorium. Vi kan inte acceptera en sådan situation, även om det finns sociala och hälso- och säkerhetsrisker förknippade med hasardspel online och skattefrågor som hör dit.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman! Som ni säkert kommer ihåg, herr kommissionsledamot, var parlamentet konsekvent i sin politik när det motsatte sig att inbegripa hasardspel i tjänstedirektivet, eftersom hasardspel inte är vilka tjänster som helst: de förknippas med risk för beroende och de sociala kostnader som hör ihop med det.

Idrottens integritet är också något som parlamentet vill bevara, särskilt nu när vi med Lissabonfördraget kan ägna oss åt denna fråga. Ju mer oreglerat hasardspel är desto mer blir idrott ett medel att samla vinst och desto mer blir den utsatt för brottslig verksamhet i form av penningtvätt.

Kommissionen behöver föreslå en lösning som tar hänsyn till parlamentets konsekventa politik att låta medlemsstaterna ansvara för hasardspel på grund av dess speciella karaktär. Åtminstone ett tiotal fall har hamnat i EU-domstolen, det senaste var fallet med den portugisiska fotbollsligan. Ändå är det inte rätt att dessa fall bara ska utvecklas i form av domstolsbeslut eller som ett resultat av överträdelseförfaranden. Vi behöver ha ett politiskt beslut om dessa frågor, men ett som inte resulterar i harmonisering eftersom medlemsstaterna trots allt ansvarar för sociala kostnader och andra oönskade konsekvenser av hasardspel.

Det måste finnas en logisk och övergripande politik gällande hasardspel eftersom hasardspel online bara är en möjlighet och i sig inte betyder att all politik om hasardspel blir gränsöverskridande. Ökningen i hasardspel online är inte en naturkraft som obevkligt ökar. Det finns många produkter som onlinebutiker inte får sälja över gränserna, så hasardspelbolagen online borde också respektera lagen i de olika medlemsstaterna.

Herr kommissionsledamot! Jag vill uppmana er att lägga fram en grönbok om hasardspel. Det skulle säkert också ge oss medel att bekämpa onlinetjänster för hasardspel som kommer från länder utanför Europa och de problem som orsakas av hasardspel.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föregående talare för deras bidrag och min kollega, Christel Schaldemose, för hennes arbete i denna fråga.

Som föregående talare har sagt liknar inte hasardspel någon normal tjänst. De negativa konsekvenserna av hasardspel kan inte betonas tillräckligt, som många kolleger har sagt denna morgon. Det finns två internationellt erkända skalor som kan mäta hasardspelsproblem. En kallas Diagnostic Statistical Severity Index och den andra Canadian Problem Gambling Severity Index. Den senare har använts i Storbritannien och man har uppskattat att enbart i Storbritannien – och en nederländsk kollega sade att en procent av deras befolkning berörs – är det mellan 236 000 och 284 000 vuxna som har hasardspelsproblem.

Vad skulle antalet bli i hela EU? När man tankar på det, om denna grönbok läggs fram, vill jag se att kommissionen får tillgång till korrekt statistik – en undersökning av hur hasardspel och hasardspel online påverkar EU:s medborgare. Jag tror att denna information skulle gynna vår debatt och oss.

När det gäller EU-domstolens avkunnanden och orden "för att förhindra att verksamheten med hasardspel via Internet används i bedrägliga eller brottsliga syften" och utbredningen av karteller på den gemensamma marknaden, som uppmärksammats av konkurrensrapporten, behöver vi försäkra oss om att onlineföretag

för hasardspel inte registreras i ett annat land än där de har sin verksamhet som en täckmantel för att dölja illegal verksamhet.

Jag ser fram emot att höra mer från kommissionsledamot Michel Barnier. Jag önskar er lycka till, herr kommissionsledamot, i er nya roll.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag gratulera kommissionsledamot Michel Barnier. Herr kommissionsledamot, detta är kanske inte det lättaste ämnet man kan börja sin karriär i kommissionen med, men jag tror nog att er föregångare, Charlie McCreevy, håller med mig när jag säger att han gillade allt virrvarr. Han gillade kapplöpningar och var en man som vågade satsa.

Det är tydligt att det finns två olika läger när det gäller den här frågan. Parlamentets åsikt är dock tydlig i resolutionen av den 10 mars 2009, och jag tror att det kan vara bra att citera tre rader ur den resolutionen, som anger att "medlemsstaterna har ett intresse och en rätt att reglera och kontrollera sina hasardspelsmarknader". Där anges också mycket tydligt att "hasardspelsoperatörer måste följa lagstiftningen i den medlemsstat där de tillhandahåller sina tjänster", samt att "ett rent inre marknads-perspektiv inte är lämpligt på detta mycket känsliga område".

Problemet för oss som lagstiftare och för medlemsstaterna är att marknaden ligger långt före oss. Utvecklingen på området har gått om den befintliga lagstiftningen, och kommer att fortsätta att göra så. Vare sig vi tycker om det eller inte så gillar folk att spela. Personligen tycker jag bättre om att köpa skor, men andra människor får sina kickar på andra sätt.

Jag håller verkligen med dem som tydligt har talat om problemen med spelande, både på nätet och på andra sätt. Det finns väldigt stora sociala problem kopplade till detta och personer med spelberoende går betydligt längre än de borde. Men kom ihåg att medlemsstaterna även stödjer lotterier, vilket kanske kan ses som ett legalt sätt att bidra till ett eventuellt beroende.

Så det finns ingen klarhet i frågan, men än en gång är problemet för Europaparlamentet och för EU generellt att det inte finns någon konsekvens mellan medlemsstaterna. Våra medborgare använder tjänster som ligger utanför det egna landet, något de faktiskt vill göra.

En grönbok skulle vara mycket välkommen: det är en stor utmaning för er att sammanställa information om denna fråga. Jag tror att problemet är att det finns stora brister i informationen och kunskaperna, och det är upp till kommissionen att lägga fram något för att ta itu med frågan.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Herr talman, kommissionsledamöter! Det sägs att politik är ett spel, ibland även ett lotteri, men hasardspel är faktiskt inte någon sådan typ av verksamhet eller tjänst. Hasardspel är kopplat till ett stort antal sociala problem som drar till sig kriminell verksamhet.

Spelberoende försätter allt för ofta och enkelt en person i finansiella svårigheter som i sin tur kan leda till allvarliga psykiska problem. Jag vill upprepa det min kollega, Catherine Stihler, sade i sitt anförande och nämna att det enligt beräkningar år 2008 fanns 40 000 personer i Finland med spelproblem. Om antalet skulle vara lika stort på EU-nivå skulle det innebära att det nu finns över 35 miljoner personer i EU med spelproblem, och det är en väldigt hög siffra. Därför anser jag att medlemsstaterna i framtiden måste ha rätt att själva bestämma hur de vill organisera spelverksamheten för att kunna minimera de eventuella psykiska och finansiella skadorna. Vi behöver strikta regler, marknadsreglering och statlig kontroll.

Avslutningsvis vill jag betona hur viktigt det är för oss att skydda de konsumenter som är särskilt utsatta och ta hänsyn till spelberoende och tvångsmässigt beteende, samt att göra vad vi kan för att bekämpa den organiserade brottsligheten som försöker tjäna pengar på detta.

ORDFÖRANDESKAP: DURANT

Vice talman

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Gratulerar, herr kommissionsledamot, och välkommen.

Vi har alla sett hur nätspelsmarknaden har exploderat under de senaste åren och fått stor uppmärksamhet från media och inom den ekonomiska världen. Detta omfattar nya sociala grupper och kännetecknas av multikonsumtion. Tekniken ökar tillgängligheten och gör att allt fler konsumenter blir inblandade – ofta unga som i allmänhet är mer vana vid datorer och Internet.

Drömmen om att spela sig till ett nytt liv får ofta förödande konsekvenser, och många familjer dras med i en negativ situation som är svår att ta sig ur. Dessutom får man inte underskatta de allvarliga skador som kan uppstå till följd av brist på social kontakt och samspel mellan onlinespelarna. Den ensamhet och osynlighet som spelarna uppvisar är ett oacceptabelt beroende. Hasardspel är en last som än i dag tycks vara väl dold.

I min tidigare befattning som vd för en statlig hälsovårdsmyndighet öppnade jag en specialistavdelning för personer med sjukligt spelbeteende. Den föreslagna behandlingsmodellen har visat sig vara framgångsrik, eftersom man kombinerar terapi med förebyggande åtgärder, forskning och rehabilitering.

Vi måste ingripa genom att anta en gemensam hållning och se till att alla typer av missbruk är föremål för kraftfull reglering. Så har inte alltid varit fallet: jag tänker då på missbruk av narkotika, alkohol, tobak, mat och Internet.

Jag beklagar att den fråga som ställts av mig själv och 42 andra ledamöter ännu inte har behandlats av parlamentet i plenum på grund av motståndet från vänstern. Jag undrar därför hur stort intresse kommissionen verkligen har av personer som har problem med narkotikamissbruk eller annat beroende, och hur stor roll som kampen mot narkotikahandeln spelar i kommissionens program.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Fru talman! Skälet till att vi känner oss trygga i Europa, skälet till att EU har funnits så länge tror jag är att man alltid har respekterat de olika ländernas lyhörddhet. Det ständiga dilemmat om huruvida EU eller medlemsstaterna ska ha första och sista ordet, är en viktig fråga. Ett perfekt exempel på detta är hasardspel, framför allt nätspelande. Internet är ett spännande ställe, men det är också fyllt av faror som är svåra att kontrollera. Samtidigt får principen om konkurrenskraft, som är den inre marknadens grundpelare, inte göra att vi ignorerar de grundläggande frågorna om respekt för det inhemska allmänintresset. Vad som behövs när det gäller den här balansen tror jag är tydligt fastställt i EG-domstolens båda domar vilka å ena sidan förstår och försvarar allmänintresset som tryggas av nationella traditioner, och å andra sidan motsäger sig oproportionerliga åtgärder som i slutändan får bekostas av medborgarna.

Då jag vet att överläggningar just nu sker i rådet väntar vi på att få höra hur kommissionen ska arbeta för att skydda de enskilda ländernas handlingsfrihet och skapa en effektiv grund för samarbete, så att vi kan bekämpa bedrägeri och dåliga vanor. Avslutningsvis vill jag gratulera er herr kommissionsledamot och säga att jag tror på allt ni har sagt i denna kammare. Att höra er säga att era åsikter i nuläget skiljer sig åt på pappret men inte i tankarna är något jag väntar på att få se i praktiken. Lycka till.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag välkomna kommissionsledamoten. Det är trevligt att se er här och att se er sitta i just den stolen. Det vi de facto gör här är bland annat att verkställa regelverket för den sociala marknadsekonomin.

Vi befinner oss i ett spänt tillstånd. Å ena sidan måste vi fortsätta längs marknadens väg, eftersom vi måste omsätta principerna om den inre marknaden. Å andra sidan kan vi inte överge vår ansvarskänsla. Därför måste vi införa vissa begränsningar på spelmarknaden. Vi måste acceptera vårt ansvar. Vi kan inte tillåta alla att göra precis vad de känner för, varken på spelmarknaden eller på finansmarknaden, och sedan låta samhället stå för kalaset. Det handlar om saker som utbildning, penningtvätt, kriminalitet och spelfrihet. Vi måste se dessa frågor som en helhet.

Några tydliga definitioner finns inte heller. Vi talar alla om hasardspel, men det finns många olika typer av hasardspel och det finns olika definitioner. Därför välkomnar jag grönboken, eftersom vi med dess hjälp kan ta itu med definitionsfrågan, problemen och de enskilda ländernas många seder och bruk på samma gång.

Ett renodlat inremarknadsperspektiv kommer inte att hjälpa oss att lösa dessa problem. Vi bör dock inte använda en metod och utesluta alla andra. Vi behöver ett regelverk på EU-nivå, så att det inte slutar med att vi diskuterar det här varje år. Medlemsstaterna och de olika aktörerna är alla inblandade. I vårt samarbete ska vi inte underminera medlemsstaternas lagstiftning utan trygga rättssäkerheten på den europeiska marknaden.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi vet att de enskilda ländernas regelverk skiljer sig åt, och vi vet att olika tolkningar av europeisk och nationell lagstiftning i nuläget leder till ett stort antal lagöverträdelser och tvister bland medlemsstaterna.

Bristen på en gemensam politik på EU-nivå är inte längre hållbar i ljuset av de utmaningar som de nätbaserade speltjänsternas gränsöverskridande natur utgör. Vidare har Internets snabba utbredning och den ökade

elektroniska handeln under de senaste åren lett till ett ökat utbud av nätbaserade speltjänster och till att gränsöverskridande frågor som ännu är olösta har uppstått.

Därför är jag övertygad om att EU:s institutioner bör ta itu med dessa gemensamma utmaningar, såsom att skydda konsumenterna – och då framför allt barn – och bekämpa brottslighet och bedrägerier, men även de utmaningar som rör kampen mot olagliga och icke godkända tjänster som de nationella myndigheterna ensamma inte kan hantera.

Kommissionen måste därför svara på parlamentets begäranden och sträva efter att ta fram ett regelverk på EU-nivå. Kommissionen måste visa att man är fast besluten att göra detta. Herr kommissionsledamot, jag ifrågasätter inte er goda vilja, och därför vill jag säga att jag tycker att samrådet är en bra idé, precis som grönboken, såvida det används för att fastställa rättsliga ramar och inte bara blir ett mål i sig själv. Den gamla kommissionen tog alltför ofta fram utkast till grönböcker och vitböcker utan att några beslut fattades. Jag tror dock att ni inser, herr kommissionsledamot, att vi behöver beslut och inte bara ord.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (EN) Fru talman! Med hänsyn till vilken hållning som EG-domstolen, rådet, kommissionen och parlamentet hittills har haft när det gäller hasardspel och vadhållning har jag kommit fram till följande slutsatser. Praktiskt taget alla medlemsstater och parlamentet motsätter sig att principerna om ursprungsland och ömsesidigt erkännande tillämpas på detta specifika och känsliga område. Domstolen accepterar detta, vilket än en gång visas i dess dom från september. För kommissionen innebär denna dom att den förlorar ett av de huvudargument som har använts vid alla fall av överträdelse.

Medlemsstaterna är fria att själva ställa upp sina politiska mål när det gäller vadhållning och hasardspel, samt att i detalj ange vilken nivå av skydd de anser vara lämplig för sina medborgare. Rådet och parlamentet har arbetat hand i hand under många år. År 2006 och 2007 kom man överens om att hasardspel och vadhållning inte skulle omfattas av tjänstedirektivet och direktivet för audiovisuella medietjänster.

Christel Schaldemose betänkande från förra året byggde på det arbete rådet gjorde under det franska ordförandeskapet, och samma linje har följts även under det svenska och det spanska ordförandeskapet. I Christel Schaldemose betänkande var jag ansvarig för EPP:s linje, och jag delar hennes åsikt.

Herr kommissionsledamot, jag vill fråga er följande: delar ni åsikten att kommissionen nu måste börja hjälpa medlemsstaterna i kampen mot all illegal – med andra ord icke godkänd – spelverksamhet, i stället för att lägga tid på frågor som redan har besvarats? Om ja, hur ska detta göras?

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! Det är ingen tvekan om att den nätbaserade spelverksamheten utvecklas mycket dynamiskt i Europa. Mer än 40 procent av världens spelmarknad inriktas på Europa och den blir allt lönsammare. Under de senaste fyra åren har intäkterna närapå fördubblats från 6,5 miljarder euro till 11 miljarder euro. Denna statistik visar att företeelsen kommer att spridas ytterligare, både på överstatlig och gränsöverskridande nivå. Utvecklingen av tjänsterna och Internetmarknaden samt förändringar i kundernas inställning kräver att Europeiska unionen reagerar. Bristen på gemenskapslagstiftning på området nätspelande är bara ett exempel på hur institutionerna inte bara misslyckas med att hålla jämna steg med de sociala förändringarna, utan dessutom med att reagera på den föränderliga inre europeiska marknadens behov. Spelmarknaden, som utvecklas dynamiskt och grundar sig på gränsöverskridande kontakter och transaktioner, kräver ett gemensamt och tydligt regelverk för att vi ska kunna minimera riskerna kopplade till bedrägeri, penningtvätt, uppgjorda matcher och spelmissbruk. Tydliga och öppna principer ska ligga till grund för hur den inre marknaden fungerar, och vi måste framför allt skydda de europeiska konsumenterna från dessa hot.

Vi bör upplysa konsumenterna om de möjliga negativa följderna av nätspelande. Som vi sade i resolutionen i mars är unga människor ännu inte mogna att kunna skilja på saker som tur, chans och sannolikhet att vinna. Vi måste fastställa risken för att unga utvecklar spelberoende. Allt oftare misslyckas kommissionen med att hålla jämna steg med den snabba utvecklingen av Internet och olika typer av nätaktiviteter, och inte bara när det gäller den här frågan. Är inte ett av skälen till detta att kommissionen helt består av personer som växte upp i en tid då denna elektroniska värld av nätbaserat entreprenörskap bara var en framtidsfantasi?

Kommissionen måste utarbeta en utförlig rapport som analyserar allt som är kopplat till problemet med ärlighet i spelbranschen, och alla juridiska och sociala konsekvenser i samband med detta. Vad som behövs är en tydligt definierad europeisk uppförandekod, som sätter högsta möjliga standarder och kan skilja mellan vad som är ärlig och sportslig konkurrens i spelvärlden och vad som är fult spel.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Regleringen av spelmarknaden i Europeiska unionen är en känslig fråga, vare sig vi talar om konventionellt eller nätbaserat hasardspel. Den nätbaserade spelsektorn har expanderat under de senaste åren och är nu ett område där enorma vinster görs. Vissa förespråkar ett förbud mot nätspelande, medan andra tror att ett sådant förbud skulle leda till en ökning av dessa aktiviteter helt utan någon gällande lagstiftning.

Både Europeiska unionen och medlemsstaterna har vissa gemensamma mål i sitt arbete att förbättra regleringen av spelandet. De vill skydda minderåriga, hitta en lösning på missbruksproblemen, införa lämpliga kontrollåtgärder när det gäller öppenhet och regler för marknadsföring, och inte minst förhindra beroende och omåttligt nätspelande.

Eftersom det saknas en harmoniserad lagstiftning på området är medlemsstaterna fria att själva sätta upp sina politiska mål på området och definiera vilken grad av skydd som krävs. Även om målen tycks vara de samma är det långt ifrån lätt att lösa frågan om reglering på området. Vi kan dock inte förneka situationens verklighet – hasardspel är en viktig ekonomisk verksamhet som inte helt följer reglerna för den inre marknaden. Utan restriktioner genom tekniska hinder kan man få tillgång till dessa aktiviteter över gränserna och skapa vinster som uppgår till miljarder euro.

Besluten i EG-domstolen har inte fört de båda sidorna, som har olika åsikter om rätt sätt att införa regleringen, närmare varandra. Kommissionen står fortsatt inför en paradoxal verklighet mellan medlemsstaternas lagstiftning om reglering på området och de invändningar som spelföretag har mot de nationellt införda restriktionerna.

Jag är ingen förespråkare för nätbaserat hasardspel. Jag skulle snarare säga att jag är emot denna aktivitet. Dock känner jag att vi måste utgå från verkligheten att dessa spel existerar. Därför måste vi ta fram en harmoniserad lagstiftning som inte bara reglerar de ekonomiska operatörernas aktiviteter, utan – viktigast av allt – vi måste även ha sätt att stötta konsumenterna. Vi måste skydda minderåriga och sårbara personer. Dessutom måste vi förhindra beroende och undvika organiserad brottslighet.

Tamás Deutsch (PPE). – (HU) Först och främst ett varmt välkommen till kommissionsledamot Barnier. Jag önskar honom lycka till i arbetet. Mina damer och herrar, låt mig sammanfatta vad jag vill säga i tre huvudpunkter.

Först och främst, i denna tidsålder där experter säger att vår värld domineras av massmedia och Internet, kan man inte verkligen diskutera hasardspel, och då framför allt nätspelande, utan att ta hänsyn till de relevanta sociala, kulturella, hälsomässiga och mentala effekterna kopplade till detta. Det är också tydligt att nätspelande har uppenbara skadliga effekter på samhället, något som tydliggjordes i det beslut parlamentet antog för ett år sedan. Det räcker att nämna effekterna som hör samman med utveckling av beroende, organiserad brottslighet och penningtvätt. Vi får inte heller glömma de skadliga effekterna på sportvadhållning, nu när även Europa har drabbats av en fruktansvärd skandal med uppgjorda matcher, en skandal som tyvärr är kopplad till den här frågan.

För det andra anser jag att vi börjar i fel ände om vi tror att regleringen av nätspelande är en fråga som rör den fria marknaden. Det handlar i första hand om att skydda konsumenterna. Jag anser att regleringen måste vara inriktad på frågor om konsumentskydd.

Sist men inte minst vill jag komma med två förslag. En gemensam reglering krävs på EU-nivå, en reglering som är baserad på konsumentskydd och är inriktad på förebyggande åtgärder för att förhindra beroende, sambandet mellan nätspelande och organiserad brottslighet och skandaler med uppgjorda matcher som äventyrar rent spel. Sist men inte minst krävs att Europeiska unionen inför en reglering som sträcker sig över och bortom EU:s gränser, eftersom nätspelande är en global fråga och en fråga som vi också måste ta itu med.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Fru talman! Precis som många andra typer av verksamheter har hasardspel dragit nytta av den avancerade tekniken. Det finns för- och nackdelar. En av fördelarna är att tekniken förenklar spelet och gör det lättare att göra sina insatser. Medlemsstaterna tjänar enorma pengar på verksamheten, som även har spridits till många andra områden. Tidigare handlade det bara om kapplöpningar och sport, men nu omfattar verksamheten ett väldigt stort antal andra områden, såsom politisk vadslagning. Man kan, som vi säger i Irland, satsa pengar på två flugor som går upp längs väggen. Det betyder att vi har enorma fördelar när det gäller de områden som omfattas av spelverksamheten.

Nackdelen är att vi har bedrägerier, uppgjorda matcher, sociala problem både ute i samhället och i hemmen, och dylikt. Enligt Anonyma Spelare finns det bara i Storbritannien runt 600 000 personer med spelberoende och som är medlemmar i Anonyma Spelare. Vi har samma problem i Irland, och det är ett vanligt problem även inom resten av EU.

Jag tror att vi måste titta på EG-domstolens beslut som säger att det är upp till varje medlemsstat att ta fram egna regler och föreskrifter. Vi behöver en gemensam politik, eftersom spelande är gränsöverskridande. Det förekommer över hela Europeiska unionen. Jag tror att vi måste gå tillbaka till de utmärkta rekommendationer som gjordes den 10 mars 2009 och som är värda att tas upp igen. Till exempel uppmanar ledamöterna medlemsstaterna att nära samarbeta för att lösa de sociala problem och allmänna ordningsproblem som uppkommer till följd av gränsöverskridande nätspelande. För det andra måste vi skydda konsumenterna mot bedrägerier, och vi måste ha en gemensam strategi för det. För det tredje behövs ett gemensamt regelverk när det gäller marknadsföring av och bestämmelser för nätspelande. Sist, men absolut inte minst, bör vi när det gäller kredit ha ett maximalt kreditbelopp och, i synnerhet ur en ålderssynvinkel, en bestämd åldersgräns.

Pier Antonio Panzeri hade rätt när han tidigare sade att vi pratar mycket om resolutioner och rekommendationer. De är alla lovvärda, men i slutändan behöver vi omsätta dem i handling. Annars blir de bara tomma ambitioner. Vi måste alltså prata om handling och om en tidsplan. Därför ser jag fram emot kommissionens svar.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Det är förmodligen ingen som inte håller med om att spelande, precis som andra typer av beroende, leder till allvarliga sociala problem som inte bara påverkar spelaren själv utan hela samhället. Det är ett komplext problem.

I takt med den snabba ökningen av Internetåtkomst i vår globaliserade värld har en ny form av beroende ökat kraftigt, nämligen nätspelsberoende. Under de fjorton år som gått sedan 1996 har spelmarknaden vuxit kraftigt. I takt med att marknaden växer ökar intäkterna från hasardspel världen över. Så länge vi inte har något gemensamt system på EU-nivå för att reglera nätspelandet, kommer de enda som är glada över siffrorna att vara företrädarna för nätspelsbranschen.

EG-domstolen har sagt att speltjänster kan dra fördel av rörelsefriheten och att medlemsstaterna själva bör reglera dessa i enlighet med egna värderingar och traditioner. Litauen är till exempel ett av de länder inom EU där nätspelande är förbjudet. Den fria rörligheten för tjänster gör dock att man har möjlighet att spela och att man har fri tillgång till hasardspel. Även om vi förbjuder hasardspel i hela Europeiska unionen kommer vi inte att vara skyddade från spelverksamhet som är registrerad i andra delar av världen. Därför är det viktigt att ta fram ett gemensamt system på EU-nivå för att reglera nätspelandet, ett system som tar hänsyn till skydd för riskgrupper och i synnerhet skydd av minderåriga och kontroll av transaktionerna.

När det gäller minderåriga blir de inte bara beroende av spel med pengar, utan ofta även av våldsamma spel med aggressivt innehåll, vilket också är ett stort problem.

Denna situation är nästan identisk med frågan om CO₂-utsläpp, som vi så ofta har debatterat. Internet har inga gränser, så om vi har olika regler och bestämmelser för nätspelande kommer det att bli som problemet med klimatförändringar: mycket prat och tyvärr lite resultat.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Fru talman! Jag skulle vilja ställa en fråga till kommissionen med anledning av de frågor min kollega Slawomir Nitrás ställde. Han kan inte närvara i dag på grund av problem att komma till Strasbourg. Först vill jag fråga kommissionen om den kan kommentera de nyligen genomförda ändringarna i medlemsstaternas lagstiftning på området gemensamma beslut i EG-domstolen. För det andra undrar jag om kommissionen fortfarande föreskriver att man vidtar juridiska åtgärder för att införa gemensamma ramar för att reglera transaktioner i samband med nätspelande, med hänsyn till i första hand konsumentskydd och kampen mot spelberoende, men även till ökningen av den organiserade brottsligheten i ett system som inte granskas och styrs i tillräcklig utsträckning?

Håller kommissionen i samband med detta med om att medlemsstaterna, trots de gemensamma EU-reglerna som gäller i dag, ännu inte kan hålla tillbaka sina medborgares spelande även om man t.ex. tillämpar förbud? På det här området verkar det som att lagstiftningen inte anpassas till den rådande situationen och den ständigt förändrade marknaden för Internettjänster. Jag vill därför fråga följande: vilka åtgärder tänker Europeiska unionen vidta på området för att exempelvis ta fram en gemensam rättslig ram för alla medlemsstater?

Toine Manders (ALDE). – (NL) Jag vill gratulera kommissionsledamot Barnier till utnämningen som ledamot av kommissionen, och välkomna honom varmt hit. Här finns en hel del att göra.

Tjänstedirektivet, eller "Bolkestein-direktivet", som har diskuterats här, utesluter uttryckligen spelande. Jag tycker att detta är beklagligt eftersom det betyder att vi inte vågade se att det utgör ett problem för konsumenterna, och jag tror att det berodde på regeringar som helst vill se det som ett monopol för medlemsstaterna även i fortsättningen. Resultatet har blivit ett lagstiftningshopkok som nu leder till ett mycket osäkert rättsläge. Detta är beklagligt, och bakom det ligger bristen på mod att våga se problemen även från vår sida. Att ha ett problem men inte våga se det är ju som att sticka huvudet i sanden som strutsar gör. Men problemen är verkliga, eftersom de företag som tillhandahåller speltjänster ständigt letar efter nya öppningar.

Vår aktuella lagstiftning grundar sig på fysiska gränser, men vi gick in i de virtuella gränsernas tidsålder för länge sedan. Därför anser jag att vi måste se till att ha en europeisk inställning till nätspelande, införa tydligare lagstiftning och involvera leverantörerna i detta, se till att konsumenterna är skyddade och förhindra organiserad brottslighet. Det betyder dock också att vi måste våga gå ifrån en situation där myndigheterna har monopol på grund av EG-domstolens beslut att "monopol är tillåtna så länge man tillämpar en restriktiv politik". Detta håller på att bli helt omöjligt.

EG-domstolen fastslår också detta regelbundet, och jag tror att vi måste ha modet att vidta formella åtgärder som eliminerar spelmissbruk och överdrivet spelande; inte bara för våra medborgares skull utan även för att förhindra organiserad brottslighet. Jag hoppas att detta visar sig vara framgångsrikt, kommissionsledamot Barnier: ni har en enorm uppgift framför er och jag önskar er lycka till.

Kanske – och detta är min avslutande kommentar, fru talman – skulle det vara en stor sak att uppmuntra parlamentet genom att titta närmare på hur tjänstedirektivet verkställs, för jag har trots allt hört många positiva rapporter om detta.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! I mål C-42/07 utredde EG-domstolen huruvida Portugal bröt mot EG-rätten genom att förbjuda nätspelande. Portugal hade förbjudit företag att tillhandahålla hasardspel på Internet. Företagen som påverkades av förbudet, såsom BWin och Liga Portuguesa de Futebol Profissional, gick till rätten och drev sina ärenden ända upp i EG-domstolen. Huvudargumentet var att Portugal genom att göra så bröt mot friheten att tillhandahålla tjänster, och att alla entreprenörer i slutändan ska ha rätt att tillhandahålla tjänster över gränserna. Dessutom ska alla EU-medborgare ha rätt att erhålla tjänster, vilket är en passiv form av frihet.

När det gäller innehållet innebär friheten att tillhandahålla tjänster dock även ett förbud mot diskriminering, vilket innebär att staten inte har rätt att ställa utländska tjänsteleverantörer i en mindre gynnsam position än inhemska leverantörer. Å andra sidan omfattar friheten att tillhandahålla tjänster även ett förbud mot restriktioner, vilket innebär att alla åtgärder som inte i sig själva är diskriminerande utan avsedda att hindra utländska företag att ta sig in på marknaden naturligtvis är förbjudna. Intressant nog avskog domstolen detta och menade att friheten att tillhandahålla tjänster kan begränsas om den äventyrar det allmänna intresset att bekämpa bedrägeri, säkra konsumentskyddet och förhindra spelberoende.

Spelberoende är ett stort problem just nu. Bara i Tyskland har 200 000 personer officiellt kategoriserats som spelberoende, och unga hamnar i allt större utsträckning i detta beroende. En studie har visat att människor börjar spela i så ung ålder som 13 år. Samtidigt känner vi till problemet att privata operatörer som följer de strikta kraven och har lämpliga rutiner för konsumentskydd kategoriskt utesluts från marknaden samtidigt som statligt ägda spelmonopol tillåts för att undvika konkurrens på gemenskapsnivå, vilket ger dem större fördelar på marknaden.

Jag hoppas att man kommer att ta hänsyn till denna mycket svåra och motsägelsefulla situation när man tar fram ett nytt regelverk, och att kommissionen kommer att införliva dessa nyckelfrågor som jag har tagit upp.

Giovanni Collino (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag önska kommissionsledamot Barnier lycka till i sitt arbete, för vi behöver få en hel del jobb gjort.

Hasardspel har av naturen psykologiska konsekvenser för spelarna själva och påverkar även de enskilda samhällena både kulturellt och beteendemässigt. Med tanke på riskerna med spelandet är det beslut som EG-domstolen nyligen fattade och som ger varje medlemsstat rätt att själv sätta upp regler för att kontrollera hasardspel och vadhållning på Internet klokt.

Beslutet som rör Liga Portuguesa bekräftar att Europeiska unionen regleras internt av 27 olika regler, på basis av vilka varje stat har beslutat att lagstifta. Denna hållning går helt mot tillämpningen av lagen om den inre marknaden, och mot spelsektorn och harmonisering på europeisk nivå.

Tillhandahållande av tjänster som inte är strängt reglerade skulle påverka individuella EU-medborgares behov och beteende negativt, och jag tänker då särskilt på de mest sårbara grupperna och unga människor.

Vi ber er, ledamot Barnier, att börja arbeta för att ta fram ett regelverk som klargör operatörernas ansvar och upprättar gemensamma principer och en uppförandekod för dem. Målet ska vara att skydda alla de europeiska medborgare som har en passion för nätspelande.

Milan Zver (PPE). – (SL) Herr kommissionsledamot, jag önskar er lycka till med era nya uppgifter.

Hasardspel är en modern form av beroende. Alla vet vi att det är ett sätt för den moderna människan att fly. Trots det är nätspelande ett faktum som vi politiker måste ta itu med, och för vilket vi måste hitta bästa möjliga lösning. Å ena sidan måste vi skydda de principer som Europeiska unionen bygger på, såsom fri rörlighet för tjänster, och å andra sidan måste vi skydda konsumenterna.

Vilken väg ska vi då välja? Om vi ger medlemsstaternas nationella myndigheter för stora befogenheter tror jag inte att vi kan få bort alla nackdelar som finns med nätspelande. Inte heller kan vi få bort penningtvätt eller annan kriminell verksamhet kopplad till detta.

Viktigast av allt är att vi inte kommer att kunna få bort monopolen, eftersom drivna operatörer kommer att inta exakt den rollen inom sina nationella gränser. Jag är emot protektionism när det handlar om spelande, och jag önskar att er grönbok verkligen skulle kunna lösa problemet till allas bästa, för konsumenternas och de nationella myndigheternas bästa och till fördel för de principer som Europeiska unionen bygger på.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! Här har vi att göra med en mycket viktig fråga när det gäller att försvara medborgarnas intressen och skydda dem mot riskerna för bedrägerier, som är så vanligt förekommande i spelbranschen, inklusive den nätbaserade spelbranschen.

Medlemsstaterna måste upprätthålla sin självständighet och sin legitimitet att lagstifta om kontroll av hasardspel i enlighet med de egna traditionerna, och förbättra skyddet för konsumenterna och för medborgarnas intressen, inklusive att göra investeringar på det sociala området, som görs i Portugal.

På grund av detta finns inget utrymme för att tillämpa konkurrensreglerna och reglerna för friheten att tillhandahålla tjänster här. Vi har inte att göra med en normal typ av tjänst, vi har att göra med ett spel som har allvarliga följder för medborgarnas liv. Därför hoppas vi, herr kommissionsledamot, att ni tänker på detta i de åtgärder som ska utformas och tar hänsyn till medlemsstaternas fulla legitimitet att fortsätta att lagstifta i nuläget.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Fru talman! Tack för att jag får möjlighet att säga några ord om denna viktiga internationella fråga.

(EN) Spelande – och då framför allt nätspelande – är ett dolt beroende, och till skillnad från de stora missbruksproblemen med alkohol och droger finns inga uppenbara fysiska symptom på sjukdomen. Nätspelande är dessutom den nya generationens beroende och ett beroende som är särskilt förekommande bland unga människor. Dessa är långt mer insatta i den digitala världen än sina föräldrar, vilket gör att det är svårt att upptäcka beroendet hos dem och att det följaktligen är svårare att skydda dem.

Därför välkomnar jag en omedelbar publicering av grönboken, som måste ta upp tre saker: för det första ta fram fakta om hur utbrett spelandet är. Ett exempel på detta är att det i min stad, med 10 000 invånare, för några år sedan bara fanns två spelbyråer men nu finns det 18. För det andra behöver vi, efter att dessa fakta har tagits fram, ett utbildningsprogram för unga, föräldrar och lärare, och för det tredje lagstiftning som ska gälla för alla länder.

(GA) Jag önskar er lycka till med detta viktiga arbete, herr kommissionsledamot.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! I debatten om huruvida nätspelande bara ska bedrivas av monopol, om det ska krävas licens för det, eller om det ska förbjudas helt, tycker jag att vi inte ska glömma att ökningen av spelberoende har varit mycket dramatisk. Som alla vet får croupiererna på kasinon psykologisk utbildning att upptäcka spelare vars beteende tyder på beroende. Om så krävs kan de spärras från att spela. I takt med att utbudet av nätspel har vuxit kraftigt har missbruksproblemen i allt högre utsträckning flyttat till Internet. Det äventyrar människors relationer, arbete och hälsa, och kan väldigt fort växa till skulder på tusentals euro.

Att skydda unga är ett annat problem på området. Vi kommer dock inte att komma någonstans genom att förbjuda unga människor från att spela. En studie har visat att en av tio studenter i Hamburg mellan 14 och 18 år spelar olagligt om pengar på Internet, både i form av nätpoker och av sportvadhållning. Vi får inte heller glömma att det, förutom de tragiska ödena för de berörda och deras familjer, även resulterar i kostnader för samhället.

Talmannen. – Herr kommissionsledamot, låt mig först välkomna er, eftersom jag inte har öppnat debatten och för att ge er möjlighet att besvara dessa många frågor.

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen.* - (FR) Fru talman! Tack för välkomnandet, och tack till er alla för era välgångsönsknningar och er uppmuntran. Som ni har förstått, och som jag har sagt här inför parlamentet, påbörjar jag denna nya uppgift som ordförande José Manuel Barroso har anförtrott mig med stor beslutsamhet och fast vilja. Jag ska till och med förbli lite idealistisk. Jag tror på kreativa ideal, särskilt när det gäller det europeiska projektet.

Frågan som Malcolm Harbour nyss framförde mycket tydligt, och frågorna från Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Heide Rühle och Cornelis de Jong, i synnerhet, handlar alla om följande: Kommer Europeiska kommissionen nu att visa beslutsamhet och initiativkraft, och kommer den dessutom att göra det genom att använda andra metoder än överträdelseförfaranden?

Missta er inte. Jag har bara innehaft detta uppdrag i två dygn. Jag ber er alltså att ge mig och mina kolleger tid att arbeta och att lägga fram förslag för er på ett seriöst sätt. Jag vill emellertid framför allt tala med er om ett nytt tillvägagångssätt, och jag gör detta av ett skäl som är mycket viktigt för mig. Som flera av er har sagt – däribland Othmar Karas, och Evelyne Gebhardt och Ilda Figueiredo alldeles nyss – handlar detta inte om en tjänst som alla andra. Det är av detta skäl som ni gör rätt i att förvänta er detta nya tillvägagångssätt från kommissionen, som ska ta sin början med det samråd som jag just har föreslagit er.

För närvarande står det medlemsstaterna fritt att välja hur de ska hantera denna fråga, så länge de handlar i enlighet med fördraget. Alla medlemsstater anser att spelande måste regleras med omsorg, med tanke på den risk det utgör för samhället, en risk som beskrivs klart och utförligt i Christel Schaldemoses betänkande som jag har läst mycket noggrant och med stort intresse.

Rådets arbete har också bringat i dagen avsevärda skillnader i åsikter, traditioner och praxis. Vad jag har lagt märke till är att sedan 2006, när medlemsstaterna valde att undanta hasardspel från tillämpningsområdet för tjänstedirektivet, har inte kommissionen rådfrågat dem om EU-initiativ. Det är därför detta ska förändras. För min del kommer mina arbetslag och jag att följa rådets arbetsgrupps arbete mycket noga. Jag vet också att många medlemsstater vill att tillämpningsområdet för förslaget till direktiv om konsumenträttigheter ska begränsas. Jag bekräftar att kommissionen inte utesluter andra lösningar än överträdelseförfaranden.

För att hitta rätt väg att gå kommer jag att offentliggöra ett politiskt dokument. Själv använde jag ordet "grönbok", men för detta behöver jag först kontrollera innehållet och tidsplanen för kommissionens arbetsprogram och diskutera det med mina kolleger. Vi kommer emellertid att offentliggöra ett politiskt dokument för att ge struktur åt framtida diskussioner om denna fråga. Detta är absolut en fråga om en ny och betydelsefull form av samordning på EU-nivå.

Naturligtvis finns det en ekonomisk dimension, men jag vill upprepa att detta enligt min åsikt inte är den enda dimensionen. Det finns andra allvarliga frågor som utgör precis lika stora utmaningar av allmänt intresse. Jürgen Creutzmann, Timothy Kirkhope, Jaroslav Paška – jag kan inte nämna alla som har yttrat sig, men jag har noggrant antecknat vad de olika samordnarna för era grupper har sagt på era vägnar.

En av dessa frågor, en av dessa utmaningar, är gränsöverskridande brottslighet. Är det möjligt att bekämpa denna typ av brottslighet utan att använda sig av ett europeiskt tillvägagångssätt? Enligt min åsikt är det omöjligt. Om vi inte antar ett europeiskt tillvägagångssätt när det gäller nätspelande, kommer vi inte heller att kunna göra framsteg med att upprätta en inre marknad för e-handel.

När det gäller nätspelande är det absolut minsta vi måste göra att stärka samarbetet mellan nationella myndigheter för att reglera spelandet i Europa. Detta är också en av de frågor som undersöks av rådets arbetsgrupp. I denna fråga liksom i andra kommer kommissionen därför att samarbeta med medlemsstaterna.

Utöver att lyssna på medlemsstaternas åsikter ska jag även fortsätta att lyssna på vad som sägs i Europaparlamentet, som jag har gjort nu i förmiddag. Jag har visserligen förstått att det finns skilda åsikter på de olika sidorna i parlamentet, som inte alltid överensstämmer, men jag är medveten om vilken linje majoriteten i parlamentet står för. Jag ska lyssna på parlamentet och på alla berörda parter liksom på

organisationer under detta samråd om bättre europeisk samordning. I alla fall är det vad jag ska föreslå mina kolleger i kommissionen inom de närmaste dagarna.

Jag har talat om utmaningar och prövningar, och jag ska även avsluta i denna anda. Bland de problem som samhället står inför finns givetvis frågan om beroende, som är en extremt viktig fråga och har lyfts fram i betänkandet. Vi har även frågan om minderåriga. Vi måste ha strikta begränsningar, så att minderåriga inte kan spela. Alla medlemsstater arbetar med denna fråga, men på ett oorganiserat sätt. Det är därför jag anser att det måste finnas europeisk samordning på detta område.

För att kunna göra ett gott arbete måste man först förstå ordentligt. Det är också därför jag säger ja till den begäran som många av er har framfört om att kommissionens politiska dokument ska innehålla sifferuppgifter och tillförlitlig statistik, utöver de siffror som nämndes nyss. Liksom i synnerhet Catherine Stihler och Mairead McGuinness nyss begärde kommer jag därför att bemöda mig om att kommissionens dokument, utöver klara politiska riktlinjer som inte bara består av ord utan också förslag till beslut, framför allt ska innehålla en så exakt diagnos som möjligt för alla dessa frågor.

Slutligen skulle jag vilja ta upp ett ämne som också har samband med frågan om spelande, nämligen finansieringen av idrotten. Jag säger dessutom detta i egenskap av någon som har ägnat tio år av sitt liv åt att organisera idrottsverksamhet. Det återstår ett fåtal dagar till invigningen av de olympiska spelen i Vancouver, och jag har haft äran att vara medordförande i en olympisk organisationskommitté. Jag vet därför att det är kostsamt att anordna stora idrottsevenemang och att finansieringsnätverken på ett eller annat sätt har samband med spelande.

Det är dessutom av detta skäl som många medlemsstater som finansierar idrott genom spelande också vill skydda sin nationella praxis eller lagstiftning. Kommissionen genomför för närvarande en undersökning om finansieringen av idrott för att kunna förstå alla dessa farhågor bättre. Det kommer även att hållas en konferens nästa vecka i Bryssel, och i det politiska dokument som jag kommer att lägga fram för er kommer jag även ta upp frågan om nätverk som finansierar evenemang och idrott genom spelande.

Jag har lyssnat på er mycket noga och jag är mycket tacksam mot er för mångfalden och kvaliteten hos era anföranden. Jag ska fortsätta att lyssna på er. Jag kommer att samråda med alla berörda parter, både tillsammans med parlamentet och separat. På grundval av det tidigare nämnda politiska dokumentet, som med reservation för kollegiets samtycke troligtvis kommer att bli en grönbok, ska jag därför sammanträda med er senast i höst, så att vi kan uppnå detta mål om större samstämmighet och upprätta denna fantastiska form av samordning på EU-nivå.

Talmannen. – Tack så mycket, herr kommissionsledamot, för detta uttömmande och uppmuntrande svar.

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ślawomir Witold Nitras (PPE), skriftlig. – (PL) Från första stund vill jag dra er uppmärksamhet till nätspelandets betydelse i dagens värld. I den pågående debatten behandlar vi flera frågor som enligt min åsikt bör lösas så fort som möjligt, helst på EU-nivå. EG-domstolen fastslog i sin dom att lagstiftningen om spelande är en fråga för medlemsstaterna, och att det pågår en skärpning av regelverket på detta område. Inte bara i Polen utan även i andra länder hörs röster om att vi borde begränsa möjligheterna till spel på Internet avsevärt. Enligt min åsikt är detta ett steg i rätt riktning, och avsett att leda till införande av tydlig och enhetlig lagstiftning, inklusive principer för säkerhet på Internet. Å andra sidan sker spelandet av hasardspel på nätet ofta utanför ett enda lands territorium. Detta ger upphov till allvarliga konsekvenser, inte bara rättsliga utan även ekonomiska. Frågan om vilken domstols behörighet som bör gälla, och i vilken utsträckning den bör gälla, förblir obesvarad. Jag anser att eftersom en av Europeiska unionens grundläggande uppgifter är att garantera sina medborgares säkerhet, bör den införa reglering på EU-nivå, och även se till att denna genomförs effektivt.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.25 och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK*Vice talman***5. Uttalande av talmannen**

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara meddela att den skriftliga förklaringen 0054/2009 om transport av hästar till slakt i Europeiska unionen har erhållit det nödvändiga antalet underskrifter. Jag vill tacka alla andra som skrev under den. Det är strålande nyheter för oss.

*

* *

Talmannen. - Kära kolleger! I dag är den 20 år sedan Nelson Mandela frigavs från fängelset i Sydafrika efter att ha avtjänat 27 år av det livstidsstraff som regimen dömde honom till 1984.

(Applåder)

Som ni kanske vet var Nelson Mandela den förste vinnaren av Sacharovpriset när parlamentet instiftade detta pris 1988.

Jerzy Buzek, Europaparlamentets talman, uppmärksammade 20-årsdagen av Nelson Mandelas frigivning från fängelset med orden: "Nelson Mandela är en stor inspirationskälla och fortsätter att ha en plats i många människors tankar och hjärtan i hela Europa, Afrika och hela världen. Nelson Mandelas namn kommer för alltid att förknippas med kampen för frihet, rättvisa och demokrati. Nelson Mandelas styrka när det gällde att kräva integritet i det demokratiska livet, mänskliga rättigheter och försoning med tidigare motståndare har skapat de allra högsta standarder för oss att följa och sträva efter."

(Applåder)

"Nelson Mandelas fortsatta kamp och välgörenhetsarbete för att besegra HIV/aids innebär att han förblir en stråle av hopp för miljoner människor jorden runt.

Efter tjugo år upprätthåller vi ännu Nelson Mandelas budskap: 'det ligger i våra händer'."

Michael Cashman (S&D), ordförande för delegationen för förbindelserna med Sydafrika. – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig mycket kort eftersom parlamentet inte vill bli uppehållet.

Just som ni sade är det 20 år sedan Nelson Mandela frigavs från fängelset efter att ha avtjänat 27 år av politisk fångenskap. Världen såg på medan han tog de sista stegen på sin väg mot friheten. Det var en dag som förändrade Sydafrika och som man nog kan påstå förändrade världen. Han grundade ett modernt nytt Sydafrika. Att han gjorde detta utan vrede, agg eller bitterhet visar att han är en statsman av högre resning än många andra. Han är, enligt min åsikt, ett levande exempel på hur vi antingen fångslas eller frigörs av vår historia. Med sin frigörelse befriade han ett land, skickade apartheid till historiens soptunna och ledde Sydafrika till att bli en demokrati för flera raser. Vi hyllar honom.

*(Applåder)***6. Omröstning**

Talmannen. - Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

6.1. Ändring av rådets förordning (EG) nr 1085/2006 av den 17 juli 2006 om upprättande av ett instrument för stöd inför anslutningen (A7-0003/2010, Gabriele Albertini) (omröstning)

6.2. Internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar (A7-0005/2010, Jiří Maštálka) (omröstning)

6.3. Gemenskapsprogram för sysselsättning och social solidaritet - Progress (A7-0049/2009, Kinga Göncz) (omröstning)

– Före omröstningen:

Kinga Göncz, *föredragande*. - (HU) Jag vill bara säga några få ord. Samtidigt vill jag tacka för den hjälp jag fått från skuggföredragandena under dessa mycket hårda förhandlingar, för hjälpen från utskottet, och för hjälpen från det spanska ordförandeskapet, som är mycket viktigt. När förhandlingarna strandade, styrde det spanska ordförandeskapet in dem på rätt spår igen i början av året.

Kompromissen består i stort sett i att rådet godkände texten om instrumentet för mikrokrediter som antogs av parlamentet vid första behandlingen, vilket var viktigt för en snabb start. Den andra viktiga delen i kompromissen är att 60 miljoner euro omfördelas från Progress-programmet och 40 miljoner euro från budgetmarginalen, medan finansieringsinstrument på upp till 20 miljoner euro kan återinrättas inom Progress-programmet om kommissionen rekommenderar det. Jag vill uppmana rådet att läsa meddelandet om detta ämne, och det vore viktigt att offentliggöra detta när texten om beslutet offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Vi kommer att ha ett mycket viktigt redskap för krishantering till hands. Jag vill uppmana alla att hjälpa till att se till att denna information når ut till medlemsstaterna, så att fler personer som befinner sig i svårigheter kan använda sig av detta instrument för att starta upp företag. Jag lovar både för egen del och på utskottets vägnar att överse lanseringen och den fortsatta driften av programmet. Vi hoppas verkligen att det kommer att bli framgångsrikt.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. - (EN) Herr talman! Jag anser att det är viktigt att jag på kommissionens vägnar gör följande uttalande, som parlamentet efterfrågade.

Det ekonomiska bidraget från Europeiska unionens budget till instrumentet, för perioden från den 1 januari 2010 till den 31 december 2013, har fastställts till 100 miljoner euro. Detta kommer delvis att finansieras genom en minskning på 60 miljoner euro inom Progress-programmet. När kommissionen lägger fram sina budgetförslag kommer man att lämna en tillräcklig outnyttjad marginal under utgiftstaket för rubrik 1a, så att de budgetansvariga myndigheterna – rådet och parlamentet – kan besluta att öka beloppet för Progress-programmet med högst 20 miljoner euro under perioden 2011–2013, i enlighet med punkt 37 i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning.

6.4. Avtal EU/Amerikas förenta stater om behandling och överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden från EU till Förenta staterna i enlighet med programmet för att spåra finansiering av terrorism (A7-0013/2010, Jeanine Hennis-Plasschaert) (omröstning)

– Före omröstningen:

Joseph Daul, *för PPE-gruppen*. - (FR) Herr talman! Som företrädare för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) föreslår jag att parlamentet återförvisar Jeanine Hennis-Plasschaerts betänkande till utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor i enlighet med artiklarna 63 och 175 i arbetsordningen. Vi hörde rådet och kommissionen i går. Båda uppmanade parlamentet att bevilja dem extra tid, så att de kan bemöta de krav som vi personligen formulerade om interimsavtalet.

Parlamentet gör rätt i att ställa rådet, kommissionen och Förenta staterna till svars. Det är vårt ansvar – i ännu högre grad under Lissabonfördraget – och vi måste ta på oss detta ansvar. Parlamentet gör rätt i att jämställa personlig säkerhet och integritet, för det ena fungerar inte utan det andra. Att PPE-gruppen uppmanar er att skjuta upp omröstningen en aning innebär inte att vi ifrågasätter parlamentets krav eller auktoritet. Vi vill att initiativet ska överlämnas åt kommissionen, rådet och USA under en mycket kort tid.

Min grupp föreslår faktiskt att parlamentet ska begränsa den tid som beviljas rådet genom att kräva att vi ska få de nödvändiga uppgifterna nästa månad, inte i maj som rådet krävde. Detta skulle göra det möjligt att komma fram till en definitiv slutsats i mars. Detta är inte orealistiskt, särskilt som vi fick veta i går kväll att kommissionsledamot Cecilia Malmström åtar sig att föreslå ett nytt förhandlingsmandat för det slutliga avtalet nästa vecka eller till nästa sammanträdesperiod i Bryssel, det vill säga om tio dagar. Ett nytt mandat i februari och omröstning i parlamentet i mars, det är vad vi föreslår.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag stödjer PPE-gruppens förslag om att skjuta upp omröstningen. Jag anser att detta är ett förnuftigt och rationellt handlingssätt. Parlamentet har visserligen nya befogenheter, men vi måste utöva dem på ett måttfullt och ansvarsfullt sätt. Rådet har försökt att tillmötesgå parlamentet, kanske inte tillräckligt ännu, men de har också bett om ursäkt för sina misstag under detta förfarande. Jag anser därför att vi nu bör ta oss lite tid till samarbete, och tillsammans verka för framsteg och även för ett nytt långsiktigt avtal. Jag anser att parlamentets rykte, våra internationella avtals framtid och Europas säkerhet är bäst betjänta av att vi nu tar oss denna tid.

Jeanine Hennis-Plasschaert, föredragande. – (EN) Herr talman! Min rekommendation är att vi röstar mot uppskjutande eftersom villkoren för uppskjutande inte har uppfyllts av rådet. Parlamentet kan inte fortsätta att falla för falska löften. Det var rådets sak att agera, men det underlät att agera på ett lämpligt och effektivt sätt. Rådet har varit medvetet om detta problem i över två år och har under denna tid inte försökt göra något åt det. Genom att vi vägrar att ge vårt samtycke till interimsavtalet äventyras inte de europeiska medborgarnas säkerhet. Målinriktat transatlantiskt utbyte av uppgifter kommer att förbli möjligt. Rättssäkerheten är av avgörande betydelse, men för närvarande bryts våra lagar och under detta avtal och dess provisoriska tillämpning skulle de fortsätta att brytas. Parlamentet bör inte medverka till detta.

Slutligen: Om de amerikanska myndigheterna skulle föreslå något liknande för den amerikanska kongressen i syfte att överföra amerikanska medborgares bankuppgifter i större mängder till en främmande makt, vet vi alla vad den amerikanska kongressen skulle säga – inte sant?

(Applåder från vänster)

Cecilia Malmström, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen skulle stödja ett uppskjutande av omröstningen. Det skulle ge den nya kommissionen en chans att blåsa nytt liv i detta svåra ärende, och det skulle också ge Europaparlamentet mer tid att se hur vi avser att behandla detta vidare.

Kommissionen har åtagit sig att följa en mycket ambitiös tidsplan. Jag vill bekräfta vad Joseph Daul sade – att kommissionen kommer att anta mandatet för ett nytt långsiktigt avtal den 24 februari, om ni samtycker till att skjuta upp omröstningen. Jag är beredd att komma till er personligen samma dag för att redogöra för mandatet. Rådet kommer att motta det dagen därpå i Bryssel så att de kan behandla det. Jag är säker på att det spanska ordförandeskapet kommer att göra allt de kan för att godkänna mandatet så snart som möjligt. Kommissionen kommer därefter genast att inleda förhandlingar med USA och försöka slutföra dem så snart som möjligt.

Inom ramen för dessa befogenheter kommer vi att hålla Europaparlamentet fullständigt informerat under alla steg i processen. Mitt mål är att uppnå ett nytt avtal med mycket långtgående garantier för personlig integritet och uppgiftsskydd. Jag anser att vi kan bygga upp förtroende på båda sidor om Atlanten för att spåra finansiering, men detta måste naturligtvis ske samtidigt som man fullständigt garanterar skydd av medborgerliga fri- och rättigheter och grundläggande rättigheter.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Jag har en följdfråga till kommissionen, det vill säga Cecilia Malmström. Förstod jag saken rätt, att ni i egenskap av kommissionsledamot stöder begäran från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) om att skjuta upp omröstningen? Får jag fråga varför ni inte stödde dessa krav under ert sexmånadersarbete som Europaminister under det svenska ordförandeskapet? Då skulle vi inte behöva diskutera ett uppskjutande av omröstningen i dag.

Talmannen. – Vill ni ge ett mycket kortfattat svar?

(Kommissionsledamoten avböjde.)

(Parlamentet avslog begäran om återförvisning av betänkandet till utskottet.)

6.5. Förslag till rådets direktiv om genomförande av det ramavtal om förebyggande av skador på grund av vassa instrument inom hälso- och sjukvården som ingåtts av HOSPEEM och EPSU (B7-0063/2010) (omröstning)

7. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Betänkande: Göncz (A7-0049/2009)

Traian Ungureanu, för PPE-gruppen. – (RO) Jag vill särskilt tacka föredraganden. På Europeiska folkpartiets grupps (kristdemokrater) vägnar välkomnar jag slutomröstningen om Progress-programmet. PPE-gruppen, som jag representerade under arbetet med betänkandet, har alltid uttryckt sitt stöd för initiativ och åtgärder inriktade på att ta itu med de ekonomiska och sociala olikheterna mellan medlemsstaterna.

Det betänkande vi har röstat om i dag uppfyller ett av PPE-gruppens huvudmål: att stödja mikroföretag och social inkludering. Genom dagens omröstning garanteras även att programmen inom ramen för Progress-strukturen inte kommer att begränsas. Därigenom uppnås ett annat av PPE-gruppens mål. Jag anser att innehållet i artikel 1 är det viktigaste. Det speglar i själva verket den väl avvägda strategi som PPE-gruppen alltid har förespråkade i fråga om finansieringskällor för projekten.

Budgetposten för EU-instrumentet för mikrokrediter består av 60 miljoner euro från Progress-programmet och 40 miljoner euro från andra källor. Dessa proportioner överensstämmer med PPE-gruppens strategi för, å ena sidan, en snabb start på programmet och, å andra sidan, iakttagande av försiktighet på grund av de budgetåstramningar vi har för närvarande. Jag vill än en gång tacka för dagens omröstning och för det kontinuerliga stödet under arbetet med betänkandet.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Jag är mycket nöjd med att vi har godkänt det här programmet, och jag är glad över att jag kunde rösta ja till det, särskilt i en tid då våra länder kämpar med den ekonomiska krisen och arbetslösheten har nått 10 procent eller mer i många länder. Paketet kommer att bli till stor hjälp för oss alla. Jag är tacksam mot föredraganden och vill även tillägga hur glad jag är över att en överenskommelse kunde nås och att dessa 100 miljoner euro inte kommer att tilldelas helt på bekostnad av Progress-paketet. Detta är en mycket bra överenskommelse som förhoppningsvis kommer att vara till nytta för alla.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag är också mycket nöjd över att ha kunnat ge mitt stöd till initiativet. Det är ett konkret uttryck för en åtgärd av EU som svar på den nuvarande ekonomiska krisen. Detta bestämda initiativ är inriktat på dem som normalt inte skulle ha tillgång till kreditmarknaden, på dem som banker och andra finansinstitut tackar nej till. Personer som exempelvis har förlorat sina jobb, som är i riskzonen för social utestängning, personer som har svårt att på nytt ta sig in på arbetsmarknaden har nu en möjlighet att starta eget, eftersom de kan få lån upp till 25 000 euro. Jag anser att detta initiativ kommer att innebära en skillnad för många människor, och jag tackar det spanska ordförandeskapet för dess arbete att uppnå enighet samt föredraganden för hennes hårda arbete.

Jag anser att vi har en bra överenskommelse här i dag, särskilt för dem som är utestängda från kreditmarknaden, som jag nämnde. Personligen är jag även mycket glad över att också kreditföreningarna kan vidarebefordra dessa medel till sina medlemmar.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman! Den ekonomiska krisen har skapat en social kris – det finns inget annat sätt att beskriva en situation där arbetslösheten har växt tre-, fyr- eller femdubbelt jämfört med perioden före krisen. Under det gångna året har vi i denna kammare lagt fram en ekonomisk återhämtningsplan för Europa, en plan som räknade med förverkligande och finansiering av besluten inom ramen för Progress-programmet.

Självfallet är situationen komplex. En minskning av arbetslösheten kan inte åstadkommas över en natt. Jag stödde kommissionens ytterligare åtgärder för finansiering genom mikrokrediter. Det är dock oacceptabelt att de vill ta den lätta vägen och hämta pengarna till kreditfinansieringen från Progress-programmets medel. Jag kunde inte stödja en sådan lösning, och därför röstade jag ja till kompromisserna i betänkandet av Kinga Göncz.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Den andel av världens BNP som EU står för sjunker drastiskt. Om vi räknar bort de länder som anslöt sig vid den senaste utvidgningen var den andel av världens BNP som de 15 gamla EU-staterna representerade för 40 år sedan 35 procent, i dag 25 procent och kommer om 15 år att vara 15 procent. EU håller på att bli förhärdat, förstelnat på grund av den ekonomiska och sociala modell som vi brukade vara stolta över.

Det fanns en tid direkt efter kriget då det tycktes fungera: betald semester, mammaledighet – varför inte? – begränsat antal arbetstimmar och så vidare. Men det kommer ett ögonblick när verkligheten slår igenom, och vi har nått det ögonblicket nu. Tre amerikanska arbetare producerar lika många arbetstimmar per år som fyra tyska arbetare. Resultatet av detta är att USA:s andel av världens BNP har hållit sig på en relativt stabil nivå under de senaste 40 åren. Vi liknar ett äldre par som bor i ett hus som brukade vara storslaget

men nu börjar förfalla och som inte ser utvecklingen utanför tröskeln. Hela vår kontinent håller på att bli steril, stel och gammal.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Herr talman! Jag gav med glädje mitt stöd till resolutionen och stödde även alla ändringsförslag. Varför gjorde jag detta? För det första lyckades vi trots krisen betona sysselsättning och social solidaritet. För det andra lyckades vi trots våra åsiktsskillnader enas om gemensamma ändringsförslag med stöd från socialdemokraterna, demokraterna, kristdemokraterna och liberalerna. För det tredje och sista hoppas jag att detta ger en tydlig signal till alla medlemsstater om att de i anslutning till denna resolution bör följa Europaparlamentets exempel.

Rekommendation: Hennis-Plasschaert (A7-0013/2010)

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Europaparlamentet har fått större befogenheter, men dessa befogenheter har inte använts konstruktivt i dag. I upptakten till debatten om Swift gick en hel del fel. Kommissionen och rådet gav parlamentet för lite information för sent. Detta får inte upprepas.

Detta är dock inte ett tillräckligt starkt skäl för att plötsligt avveckla ett program som har fungerat hyggligt under ett antal år, ett program som bevisligen har skyddat både EU-medborgare och amerikanska medborgare vid flera tillfällen. Jag har därför röstat nej till betänkandet och är för att Swift-avtalet förlängs med nio månader. När ett nytt avtal har förhandlats fram måste en tydlig ordning införas för att bättre skydda personuppgifter. Vi måste förhindra onödigt utbyte av uppgifter och får inte tillåta att uppgifter lagras under obestämd tid.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! Ingen ifrågasätter behovet av att beslutsamt bekämpa terrorismen i EU och samtidigt etablera ett nära och konstruktivt samarbete med Förenta staterna. Trots detta har jag röstat emot Swift-avtalet, eftersom grundläggande frågor kopplade till uppgiftsskydd fortfarande inte har klargjorts. Det förakt som visades mot parlamentet under förhandlingarna om avtalet var dessutom helt oacceptabelt. Jag hoppas verkligen att parlamentet nu kommer att vara helt delaktigt och att denna situation inte kommer att upprepas.

Ett internationellt avtal för reglering av uppgiftsutbytet är säkerligen nödvändigt, men det innebär inte att medborgerliga och grundläggande rättigheter får nonchaleras. När EU-uppgifter överförs till tredje part måste vi även se till att vi värnar uppgiftsskyddet för EU:s medborgare. Jag kommer att fortsätta sträva efter detta.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! En mycket kort debatt hölls här i parlamentet i går om Swift. Både rådet och kommissionen framförde viktiga synpunkter om problemen i förfarandet, särskilt i fråga om att informera parlamentet om alla detaljer i frågan.

Just på grund av detta röstade jag för att skjuta upp omröstningen, så att vi inom kort kan få rätt information, reda ut misstolkningarna och fatta ett slutgiltigt beslut.

Skyddet av EU-medborgarnas uppgifter är centralt och vi försvarar det alla till fullo. Ingen ifrågasätter att allt måste göras för detta. Samtidigt måste vi dock vidta de åtgärder som behövs för att bekämpa olaglig finansiering av terroristorganisationer och på det sättet förebygga en företeelse som hemsöker både Förenta staterna och EU i form av terroristattacker.

Just detta är skälet till att det är så viktigt att vi under den närmaste framtiden kommer överens, så att vi kan reda ut missförstånden och gå vidare med att hitta en lösning på problemet.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Jag vill avge min röstförklaring om betänkandet av Jeanine Hennis-Plasschaert – det så kallade Swift-betänkandet – om att spåra finansieringen av terrorism.

Omröstningen var förvirrande, även om man är van vid det här. Vi röstade enligt mig för att inte rösta, och röstade sedan för att återförvisa betänkandet till utskottet. Jag ville rösta för att inte ge mitt samtycke till avtalet. Men jag ville verkligen inte rösta ja till punkt 2 i betänkandet, som handlar om att överlämna rekommendationer i fråga om ett långsiktigt avtal enligt det regelverk som har inrättats genom Lissabonfördraget.

Jag vill inte ha några avtal inom ramen för Lissabonfördraget. Lissabonfördraget strider mot *Bill of Rights* från 1689 och Englands övriga lagstiftning, som inte uttryckligen har upphävts och fortfarande gäller. På grund av detta har Storbritannien nu en regering som bildats på olagligt sätt.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag röstade ja till betänkandet av Jeanine Hennis-Plasschaert, men vill avge följande röstförklaring: det grekiska kommunistpartiet förkastar "terroravtalet" mellan EU och Förenta staterna, som ingåtts med det föregivna skälet att bekämpa finansieringen av terrorism.

Vi fördömer försöken från center-vänstern och center-högern, den europeiska enkelriktningens krafter, att skaffa sig rent samvete gentemot befolkningen när det gäller "terroravtalen" med Förenta staterna. Även om Europaparlamentet genom resolutionen inte godkänner det interimsavtal som redan har undertecknats mellan EU och USA, uppmanar det rådet att ingå ett permanent avtal med Förenta staterna som ska respektera skyddet av personuppgifter.

Vi betraktar detta som uppenbart bedrägeri. Enligt oss kan det inte finnas något skydd för personuppgifter så länge de är i händerna på CIA eller andra säkerhetstjänster. Terrorismen används av EU och USA samt andra imperialistiska krafter som en förevändning för att kränka vanliga människors frihet och rättigheter, slå ett slag mot gräsrotsrörelsen och rättfärdiga sina imperialistiska krig.

Inga "terroristlagar" respekterar vanliga människors friheter. Detta är skälet till att folket måste förkasta dem och alla "terroravtal" som står i samband med dem.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Detta var en delikat fråga, och jag avundas en del av den säkerhet som personer på båda sidor ger uttryck för. Det fanns befogade tveksamheter i medborgarrättsliga frågor, en oro som delas av människor i både Förenta staterna och EU. Trots detta känner jag att den amerikanska regeringen på det hela taget gjorde allt för att ta hänsyn till de farhågor som uttrycktes på denna sida Atlanten och har lagt fram ett proportionerligt förslag som tar hänsyn till balansen mellan säkerhet och frihet.

Jag har kritiserat många av de åtgärder som har införts här under de senaste tio åren som föregivna säkerhetsåtgärder, vilka i själva verket endast handlade om att öka statens makt. Men jag anser att detta fall inte hör till den kategorin. Vi talar om en åtgärd som har medfört tydliga framgångar när det gäller att förhindra terroristdåd. Jag tror tyvärr inte att somliga av kritikerna i detta parlament har varit verkligt intresserade av medborgerliga rättigheter. De hade två andra program: för det första att hävda det federala parlamentets makt mot nationalstaterna och för det andra deras instinktiva övertygelse om att USA alltid och överallt har fel. Det är synd. Efter valet av Barack Obama talade många på vänsterkanten i kammaren entusiastiskt om ett nytt partnerskap över Atlanten. I dag ser vi hur mycket vi kan lita på detta

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Europeiska kommissionen har slutit ett avtal med Förenta staterna om överföring av EU-medborgarnas personuppgifter till USA:s underrättelsetjänst. Avtalet är mycket ofördelaktigt och obalanserat för EU. Vi anser att detta avtal, i den version som har presenterats för Europaparlamentet, inte kunde godtas, eftersom vi har ansvar för att skydda EU-medborgarnas rättigheter och inte får tillåta att deras uppgifter behandlas av underrättelsetjänsten i USA under 99 års tid.

Avtalets upplägg var absurt och obalanserat. Enligt mig blir det genom avtalet möjligt att missbruka EU-medborgarnas personuppgifter. Därför är det bra att Europaparlamentet har beslutat att förkasta detta avtal och har tvingat kommissionen att börja arbeta på ett nytt avtal som kommer att vara balanserat och i vilket de amerikanska medborgarnas och EU-medborgarnas rättigheter behandlas lika.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Jag röstade ja till att skjuta upp omröstningen om avtalet och nej till förslaget att inte godkänna ratificeringen. Att stoltheten har segrat över ansvarskänslan i parlamentet är inget gott tecken, även om rådet misskötte kommunikationen med Europaparlamentet. Analysen av dessa uppgifter har dock gjort det möjligt att i tid upptäcka terroristattacker riktade mot EU-medborgare. De som torpederade det preliminära avtalet för att ge bättre skydd åt EU-medborgarnas finansiella uppgifter har kanske inte läst avtalet, eftersom det ger en bättre ram än vad som fanns i praktiken enligt det tidigare avtalet från 2003, även om det inte existerar något känt fall då dessa uppgifter ska ha missbrukats. I det preliminära avtalet fanns tvärtom ännu fler nya skyddsmekanismer, exempelvis att uppgifter endast kunde begäras ut av USA:s justitieminister på samma sätt som Europol och endast på grundval av en tydlig beskrivning av den utredning som uppgifterna skulle användas i. Jag kan därför inte förstå vad som har inträffat här. Enligt min mening har Europaparlamentet antagit en exempellös och arrogant ståndpunkt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Först vill jag säga att jag fullkomligt godtar parlamentets demokratiska beslut, men i denna fråga röstade jag med glädje i enlighet med vår grupp och den ståndpunkt som beskrevs av vår ordförande, Joseph Daul. Jag tror dock att två faktorer bidrog till att vi förlorade med 15 röster. För det första att frågan som ställdes av Martin Schulz inte besvarades, för det andra tycktes det råda viss förvirring om vad vi egentligen röstade om.

För framtiden när det kommer ett förslag från kammaren hoppas jag att det ska stå klart och tydligt för var och en vad vi röstar om. Jag kan ha rätt eller fel om detta, men det är min uppfattning.

Förslag till resolution: förebyggande av skador på grund av vassa instrument inom hälso- och sjukvården (B7-0063/2010)

Miroslav Mikolášik (PPE) – (SK) Jag vill avge min röstförklaring om skador på grund av vassa instrument på sjukhus och läkarmottagningar. Det måste sägas att detta problem länge har underskattats. Många skador inträffar under operation, i mottagningar hos allmänpraktiserande läkare eller specialistläkare, vid vilka antingen en sjuksköterska eller läkare skadar sig på en nål eller skalpell som har använts på en patient som lider av en smittsam sjukdom.

Vi ser i ökande grad hur särskilt sjuksköterskor smittas av hepatit, men det händer även att de vid sådant arbete även kan smittas med hiv och insjukna i aids. Jag stöder Europaparlamentets och våra insatser för att skydda läkare och sjuksköterskor genom förebyggande åtgärder samt att erkänna deras rätt till ersättning i förekommande fall.

Marian Harkin (ALDE) – (EN) Herr talman! Jag är nöjd med resultatet av omröstningen här i dag. Redan 2006 antog utskottet för sysselsättning och sociala frågor ett betänkande om skydd för anställda inom hälsovårdssektorn i Europa mot infektioner som överförs via blodet till följd av skador orsakade av sprutor och vassa instrument. Självfallet hade vi ramavtalet i juli förra året mellan arbetsmarknadens parter och i dag har vi denna resolution. Resolutionen kommer att välkomnas varmt av anställda inom hälsovården i EU, eftersom skador orsakade av sprutor och vassa instrument utgör en av de vanligaste och allvarligaste riskerna för hälsovårdsanställda. Uppskattningsvis en miljon sådana skador inträffar varje år.

Det är nu avgörande att de åtgärder som anges i förslaget till direktiv skyndsamt genomförs – antas först och sedan genomförs. Anställda inom sjukvården har redan väntat för länge. Det är orimligt att låta dem vänta längre. Deras arbete är tillräckligt svårt och stressigt ändå, och allt vi kan göra för att förbättra situationen välkomnas.

Skriftliga röstförklaringar

Betänkande: Albertini (A7-0003/2010)

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Island, som lämnade in sin ansökan om EU-anslutning till rådet den 16 juli 2009, bör naturligtvis inte behandlas ofördelaktigt jämfört med andra kandidatländer eller potentiella kandidatländer. Mot bakgrund av detta har jag röstat ja till att anpassa och ändra den befintliga förordningen om stöd inför anslutningen. Som vi vet är Island redan med i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och är en mycket välutvecklad nation, varför utbetalningar av sådant stöd bör vara begränsat. Rent allmänt bör dock detta instrument för stöd inför anslutningen ses över på nytt. Till exempel är det långt ifrån klart varför icke-europeiska länder som Turkiet får hundratals miljoner euro av europeiska skattebetalares pengar, pengar som det finns ett akut behov av i EU.

Betänkande: Maštálka (A7-0005/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade ja till betänkandet eftersom 2007 års Haagkonvention om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar framför allt är en åtgärd för att skydda barn, eftersom de allra flesta sådana ärenden avser underhållsbidrag till barn. Konventionen är inriktad på att underlätta indrivningen av betalningar och se till att indrivningen av underhåll i andra länder erkänns och fullföljs effektivt. Jag är glad över att rådet rådfrågade Europaparlamentet och ska fatta ett beslut om konventionen, eftersom det på grund av möjligheterna till fri rörlighet i EU-medlemsstaterna och andra länder och på grund av ett ökande antal skilsmässor även har skett en ökning i antalet internationella fall av underhållsindrivning.

När väl kommissionens förslag om indrivning av underhåll har godkänts betonar jag att det kommer att bli lättare och enklare för någon som lever i en av konventionsstaterna att driva in underhåll från en person som faller inom en annan konventionsstats behörighet. När detta beslut har antagits kommer förbindelserna mellan konventionsstaterna och EU:s medlemsstater i denna fråga att stärkas på det rättsliga området och genomgå en harmoniserad reglering.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Konventionen om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar från 2007 är ytterst betydelsefull både ur politisk och praktisk synvinkel, eftersom

den leder till effektivare indrivning av underhåll till barn och bidrar till att lösa situationer som ofta är rätt komplicerade. Eftersom de allra flesta sådana ärenden avser barn och underhållsbidrag till barn är konventionen framför allt en åtgärd för att skydda barn. I konventionen fastställs även detaljerade regler om erkännande och verkställighet i ärenden som rör underhållsskyldighet. Förslaget är inriktat på att godkänna ingåendet av konventionen för unionen, som ska ha exklusiv behörighet till hela konventionen. Med tanke på konventionens betydelse kan jag bara stödja förslaget. Men även om det blir unionens uppgift att meddela förklaringar och reservationer till konventionen anser jag att medlemsstaterna internt bör ha möjlighet att besluta om hur dessa förklaringar och reservationer ska tolkas, så att de kan anpassa dem till sin nationella situation.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet, genom vilket konventionen om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar godkänns. Syftet med konventionen är att garantera indrivningen av underhåll över nationsgränserna genom exakta riktlinjer för erkännande och verkställighet av underhållsskyldighet och tack vare standardiserade administrativa förfaranden. Även om det redan finns en förordning för indrivning av underhåll mellan två EU-medlemsstater, omfattades inte tredjeländer av sådana garantier. Genom denna konvention utvidgas skyddet av våra barns rätt till underhåll när indrivningen rör icke-medlemsstater som är signatärstater.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Förslaget till rådets beslut om Europeiska gemenskapens ingående av konventionen om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar är framför allt en åtgärd för att skydda barn inom ramen för EU som helhet och för att införa en metod för indrivning av underhåll i andra länder samt regler om erkännande och verkställighet i ärenden som rör underhållsskyldighet mellan medlemsstater och tredjeländer. Eftersom gemenskapen är behörig att föreslå konventioner som medlemsstaterna är bundna av på detta område, är förfarandet snabbt och är säkerligen effektivare än om varje enskild medlemsstat skulle ingå liknande konventioner med tredjeländer. Jag stöder till fullo betänkandet med min röst.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade ja till betänkandet om förslaget till rådets beslut om Europeiska gemenskapens ingående av konventionen om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar. Ett godkännande av denna konvention gör det möjligt att skapa en harmoniserad uppsättning bestämmelser inom gemenskapen med avseende på tredjeländer i egenskap av konventionsstater. Genom dessa åtgärder får barn större skydd, eftersom de allra flesta sådana ärenden avser barn.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska kommissionen vill anta Haagkonventionen om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar, varigenom medlemsstaterna blir bundna av konventionen i kraft av att gemenskapen antagit den. Kommissionen har exklusiv behörighet att godkänna ingåendet av konventionen.

Med tanke på att de praktiska frågor som uppstår vid indrivning av underhåll till barn i andra länder saknar bestämda åtgärder, kommer godkännandet av den föreliggande konventionen att leda till större effektivitet vid internationell indrivning av underhåll, vilket skyddar barn som är förmånstagare i sådana ärenden. Av detta skäl och även på grund av den resulterande rättsliga säkerheten anser jag att det är viktigt att godkänna den föreliggande konventionen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) I ett modernt, rättvist och kulturellt utvecklat samhälle går det onekligen inte att ifrågasätta att lämplig och hälsosam näring till alla människor måste garanteras, men särskilt för dem som växer och lär, i synnerhet barn. Till dem och till yngre måste samhället ge allt nödvändigt stöd och vidta alla åtgärder som behövs för att se till att deras förmågor utvecklas på bästa sätt. Mat – en grundläggande och omistlig mänsklig rättighet – är en nyckelfaktor för deras fysiska utveckling och utvecklingen av deras mentala och kognitiva förmåga. Med hänsyn till att medborgarna måste vara de huvudsakliga förmånstagarna av EU:s åtgärder vill jag betona EU-institutionernas behörighet till initiativ och genomförande enligt denna konvention, i vilken man bortser från gränser i syfte att säkra en effektiv indrivning av underhåll. Det bör även betonas att det har skapats en möjlighet att fortsätta arbetet i riktning mot ett gemensamt rättsområde, grundat på principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga beslut.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi betvivlar inte betydelsen av att ingå denna konvention, vilket föreslås i Maštälkabetänkandet, och av detta skäl röstade vi ja. Denna konvention omfattar erkännande av andra länders beslut, överföring av medel och administrativt samarbete, inklusive många praktiska frågor som påverkar indrivningen av underhåll i andra länder.

Vi håller dock inte med om att EU ska få exklusiv extern behörighet på detta område. Ännu mindre godtar vi att det skapas ett prejudikat som skulle kunna rättfärdiga en utvidgning av begränsningar på medlemsstaternas möjligheter att ingå framför allt bilaterala avtal, inte endast på detta område utan även på andra områden.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Allt fler människor från olika länder och kulturer ingår äktenskap. Problem i samband med tvister som uppstår efter en skilsmässa eller separation mellan föräldrar från två olika länder har under många år varit ett ofta förekommande ämne för framställningar till Europaparlamentet. Europaparlamentet är medvetet om de allvarliga problem som drabbar barn som hamnar i vårdnadstvister som uppstår inom internationella äktenskap och tillsatte 1987 en ombudsman för barn som förts bort vid vårdnadstvister mellan föräldrar från två olika länder. För att se till att medborgarna och i synnerhet barnen skyddas på bästa sätt undertecknar nu gemenskapen konventionen om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar. Konventionens syfte är att stärka gemenskapens lagstiftning om erkännande och verkställighet av domar i fråga om underhållsskyldighet samt stärka det administrativa samarbetet mellan centralmyndigheterna genom att upprätta harmoniserade bestämmelser i gemenskapen i förhållande till tredjeländer som kommer att bli parter i konventionen. Genom att konventionen träder i kraft kommer därför underhållsberättigade att kunna få omfattande stöd av centralmyndigheten i det land där de har sin hemvist när de söker indrivning av underhåll i andra länder. Konventionen omfattar även många praktiska frågor som kan påverka indrivningen av underhåll i andra länder. Det rör sig bland annat om språkkrav, standardformulär, utbyte av information om nationell lagstiftning och användning av ny informationsteknik för att minska kostnader och dröjsmål.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Harmonisering och förbättring av effektiviteten när det gäller internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar är mycket viktigt, för det skyddar barnen och deras rättigheter, i den mån barn utgör den största gruppen underhållsberättigade när föräldrarna separerar.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Indrivning av underhåll till barn är ett växande problem, även inom enskilda länders territorium. Staten är ofta tvingad att träda in och kompensera för obetalt underhåll. Estland går till och med så långt att namnen på dem som inte betalar underhåll till sina barn offentliggörs på Internet, i syfte att tvinga försumliga fäder att betala. Man förstår att det är mycket svårare när det gäller gränsöverskridande verkställighet av underhållsärenden som fastställts i rättsliga avgöranden. Med en konvention blir nu indrivningen lättare, men EU tycks tro att dess befogenheter är mycket större än de verkligen är. Det är därför jag har förkastat betänkandet.

Betänkande: Kinga Göncz (A7-0049/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om förslaget till beslut om ändring av gemenskapsprogrammet Progress. I betänkandet ändras kommissionens förslag till ett nytt instrument för mikrokrediter för sysselsättning – ett program på 100 miljoner euro som inrättades som en åtgärd mot krisen och som syftade till att stödja arbetslösa genom att stimulera dem till egenföretagande – som skulle finansieras med medel från den aktuella budgeten i Progress-programmet. Programmet inrättades för att stödja genomförandet av Europeiska unionens mål när det gäller sysselsättning, socialpolitik och lika möjligheter, i enlighet med den sociala agendan, samt för att uppnå EU:s Lissabonstrategi för tillväxt och sysselsättning, med en alldeles utmärkt genomsnittlig genomförandegrad (80 procent). Den finansiella och ekonomiska krisen håller i dagsläget på att förvandlas till en social kris och en sysselsättningskris, och genom att anta kommissionens förslag skulle vi ge fel signaler, eftersom Progress riktar sig till de mest utsatta grupperna. I parlamentets förslag beräknas, tack vare ett åtagande med rådet, att 60 miljoner euro tas från Progress-programmet och 40 miljoner euro från delar av budgeten som inte har använts. Nästa år måste båda programmen genomföras fullt ut med lämplig finansiering.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Följderna av den ekonomiska och finansiella nedgången drabbar främst vanliga medborgare i EU, och därför är den största uppgiften för EU-politiken i dag att sätta stopp för ökad arbetslöshet samt skapa fler jobb och gynnsamma förutsättningar för en ekonomisk återhämtning. Krisen har förändrat Europas arbetsmarknad i grund och botten, och därför är det absolut nödvändigt att se till att vi vidtar nödvändiga åtgärder så att både arbetstagare och företag lättare kan anpassa sig till en miljö i förändring. Jag stöder betänkandet eftersom jag anser att man måste bevilja utökade anslag till Progress-programmet för att stödja människor på arbetsmarknaden och bistå små företag i deras utveckling.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för betänkandet eftersom det är ett lysande initiativ som kommer att hjälpa socialt utsatta människor i Europa, inklusive kvinnor och unga människor som har förlorat sina jobb eller som inte har möjlighet att komma in på arbetsmarknaden, att få ekonomiskt stöd

och främja entreprenörskap. Gemenskapsprogrammet för sysselsättning och social solidaritet – Progress – riktar till de mest utsatta befolkningsgrupperna och kommer att hjälpa dem att skapa alternativa jobb och trygga deras sysselsättning, eftersom arbetslöshet framför allt påverkar samhällets mest utsatta människor.

Jag är glad över att Europaparlamentet lyckades nå en överenskommelse med rådet och kommissionen under trepartsdialogen om riktade anslag och genomförandet av programmet. Jag skulle vilja understryka initiativets betydelse, för just nu när arbetslösheten stiger, så stiger även de mest utsatta människornas sociala isolering. Jag skulle därför vilja betona att genom ett framgångsrikt och effektivt genomförande av Progress-programmet, så kommer vi att nå de sociala prioriteringar som EU har fastställt – att skapa nya jobb och öka sysselsättningsnivån, att tillhandahålla fler möjligheter att komma in på arbetsmarknaden och möta arbetsmarknadens behov.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Med tanke på nedgången i den ekonomiska verksamheten och en allt sämre situation på arbetsmarknaden, särskilt för unga människor, genomför Europaparlamentet och kommissionen ett nytt instrument för mikrokrediter kallat Progress. Åtgärder som vidtogs av Demokratiska rörelsens ledamöter av Europaparlamentet inriktades på att bevilja mikroföretag inom den sociala ekonomin tillgång till instrumentet, så att de kan utveckla sociala tjänster för utsatta människor som vill starta eller utveckla sitt eget mikroföretag. När det gäller anslag till instrumentet försvarade Demokratiska rörelsens ledamöter av Europaparlamentet idén om en ny budgetrubrik som inte skulle medföra nedskärningar i Progress-programmet som finansierar många initiativ för att främja sysselsättning.

I en balanserad kompromiss, som till slut träffades mellan kommissionen, de politiska grupperna i parlamentet och rådet, fastställdes en blandad finansiering (60 miljoner euro från budgeten för Progress-programmet och 40 miljoner från nya europeiska budgetrubriker). Ikraftträdandet av det nya instrumentet är ett steg i rätt riktning och vittnar om unionens önskemål att vidta särskilda åtgärder mot sina medborgares befogade sociala oro. Det visar att Europaparlamentet är intresserat av att bli mer delaktigt i EU:s beslutsprocess. Det är något som Demokratiska rörelsens ledamöter av Europaparlamentet välkomnar.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Kinga Göncz betänkande i vilket kommissionens förslag till omfördelning av 100 miljoner euro från Progress-programmet för det nya EU-instrumentet för mikrokrediter förkastas. Den ekonomiska och finansiella krisen håller i dagsläget på att förvandlas till en social kris och en sysselsättningskris inom EU, och det vore att ge mycket negativa signaler till EU-medborgarna om anslag togs från Progress-programmet som riktar till de mest utsatta grupperna.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Europa upplever en allvarlig finansiell och ekonomisk kris, som har medfört en allvarlig social kris med stigande arbetslöshet i alla medlemsstater, och det är viktigt för EU att inrätta effektiva system för att bekämpa krisen och också hjälpa dem som är mest utsatta, till exempel arbetslösa.

Av den anledningen inrättades det europeiska instrumentet för mikrokrediter, särskilt för att möta utmaningarna när det gäller arbetstillfällen. Instrumentet skulle finansieras med ett anslag på 100 miljoner euro under egen budgetrubrik 2010.

Följaktligen förefaller kommissionens förslag till omfördelning av anslag från Progress-programmet, som riktar sig till de grupper som är mest utsatta och till genomförandet av den sociala agendan för att bekämpa diskriminering, social utslagning, arbetslöshet och ojämlikheter mellan kvinnor och män, ge fel signaler under nuvarande omständigheter.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Progress-programmet inrättades för att stödja genomförandet av Europeiska unionens mål när det gäller sysselsättning, socialpolitik och lika möjligheter, i enlighet med den sociala agendan, samt för att uppnå EU:s Lissabonstrategi för tillväxt och sysselsättning. Jag samtycker till EU-instrumentet för mikrokrediter för sysselsättning och social inkludering, som parlamentet redan har godkänt. Men jag samtycker inte till en minskning av Progress-programmets finansieringsram. För det första bör inte nya program finansieras på bekostnad av program som redan är inrättade. Man bör notera att den kvalitativa och kvantitativa bedömningen av Progress-programmet under tredje året av dess genomförande visar på alldeles utmärkta resultat från budgetsynpunkt. Den genomsnittliga genomförandegraden under de senaste två och ett halvt åren överstiger 80 procent när det gäller åtaganden och utbetalningar. Aktuell situation har lett till att budgetutskottet, i samband med budgetförordningen 2010, gjort klart att det nya finansiella instrumentet ska finansieras genom att två nya budgetrubriker inrättas i detta syfte. Av dessa anledningar röstade jag för förslaget till betänkande, vilket innebär att kommissionens förslag till överföring av 100 miljoner euro från Progress till mikrokrediter förkastas.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade mot betänkandet, eftersom majoriteten i parlamentet bryter sitt löfte och godkänner ett förslag enligt vilket anslag tas från gemenskapens Progress-program. Det var det som hände i samband med tidigare betänkande av Kinga Göncz om inrättande av ett EU-instrument för mikrokrediter för sysselsättning och social utslagning, som vi röstade om i december.

Vi påminner om att i de två betänkanden som utskottet för sysselsättning och sociala frågor antog i enlighet med Europaparlamentets tidigare resolution förkastades finansieringen av det nya instrumentet på bekostnad av ett annat som redan var inrättat och fungerade.

Som alternativ föreslogs att en ny budgetpost med egna medel inrättades, det vill säga en budgetpost med "nya" anslag. Ändringsförslagen som vår politiska grupp lade fram gick i samma linje, även om de tyvärr förkastades.

Eftersom de sociala villkoren i olika medlemsstater blir allt sämre är det oacceptabelt att medel överförs från sysselsättning och social inkludering till andra prioriteringar som har fastställts under tiden, även om det är till mikrokrediter.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet av min kollega Kinga Göncz om inrättande av ett viktigt instrument för mikrokrediter för att främja sysselsättningen i företag med färre än tio anställda och social inkludering. När det gäller anslagen, stötestenen i förhandlingarna med rådet, får vi vara glada över en finansieringsram på 100 miljoner euro över fyra år. I ekonomiska kristider är det än viktigare att stödja åtgärder som vidtas av alla som är inblandade i socialekonomin och som har svårt att få tillgång till den traditionella kreditmarknaden. Låt oss förnya medborgarnas förtroende i ett EU som kan komma till deras hjälp i projekt för egenföretagande, även om de är bräckliga.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Genom Progress-programmet har EU inriktat sig på större problem som medborgarna möter. Det stödjer genomförandet av målen när det gäller sysselsättning, social inkludering och lika möjligheter. Inrättandet av ett nytt instrument för mikrokrediter är ett fördelaktigt initiativ i samband med den ekonomiska och finansiella kris som vi upplever och för att europeiska ekonomier ska börja återhämta sig.

Det är av exakt dessa anledningar som de nya programmen inte bör finansieras genom att aktuella prioriteringar skärs ner. Den lösning som vi antog i dag löser delvis en stor del av finansieringsfrågan. Även om det inte är den bästa lösningen, så röstade jag för den, för det är mycket viktigt för oss att ha ett europeiskt instrument för mikrokrediter. De 100 miljoner euro, plus ytterligare eventuellt 20 miljoner euro för perioden 2011–2013, kommer att införas under en egen budgetpost. Instrumentet måste tillhandahålla användbart stöd till arbetslösa och utsatta människor som skulle vilja starta eller driva mikroföretag.

Jag anser att det europeiska instrumentet för mikrokrediter även bör ha en större budget för att det ska bli riktigt effektivt och nå sina mål när det gäller sysselsättning och social inkludering.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Progress-programmet är av stor betydelse för genomförandet av den sociala agendan, eftersom det stöder såväl kampen mot diskriminering, som social integration, sysselsättning och jämlikhet mellan kvinnor och män. Programmet har varit ett viktigt instrument och har en genomförandegrad runt 80 procent när det gäller åtaganden och utbetalningar. Men det är meningslöst att bevilja medel avsedda för det här programmet för att bekämpa de nya arbetslöshetsfrågor som orsakats av den ekonomiska krisen som EU och världen för närvarande upplever. Det är ett positivt steg att skapa ett instrument för mikrokrediter för sysselsättning och social inkludering, men det måste göras med dess egna medel och utan att skära från medlen som är avsedda för Progress-programmet.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), skriftlig. – (FR) Efter flera meningsutbyten mellan Europaparlamentet och Europeiska rådet lyckades den informella trepartsdialogen nå en överenskommelse om medel till det europeiska instrumentet för mikrokrediter. Jag vill särskilt gratulera alla parter som deltog i förhandlingarna, för ju snabbare ett beslut antas, desto snabbare kommer medborgarna att kunna använda det europeiska instrumentet för mikrokrediter. Jag stödde omröstningen i dag om blandade medel för det europeiska instrumentet för mikrokrediter, som uppgår till totalt 100 miljoner euro: 60 miljoner euro omfördelade från Progress och 40 miljoner euro från marginaler under tröskelvärden. Genom överenskommelsen kommer till exempel europeiska medborgare att kunna få lån via mikrokrediter för att kunna köpa glasögon till sina barn som har lässvårigheter i skolan, om deras vanliga bank nekar dem ett lån.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE), skriftlig. – (DE) I vissa situationer kan mikrokrediter hjälpa människor att starta företag och på så sätt hitta en väg ur en kris. Min grupp och jag har i alla fall röstat mot en överföring

av 60 miljoner euro från Progress-programmet till mikrokrediter. I sin förordning erbjuder Europeiska socialfonden (ESF) en möjlighet att betala ut mikrokrediter. Fondens totala anslag för perioden 2007–2013 uppgår till 76 miljarder euro och en betydande del av det beloppet har avsatts för mikrokrediter. Genom medel från ESF kan mikrokrediter också erbjudas i kombination med andra åtgärder. Men i stället för att använda dessa alternativ fullt ut inrättas nu ett nytt instrument för mikrokrediter, ett instrument med höga byråkratiska kostnader och försvinnande liten budget. För att göra det ännu värre, så är planen att det nya instrumentet ska finansieras med anslag från det minsta EU-programmet – det europeiska fattigdomsprogrammet Progress (med totala anslag på 743 miljoner euro). Att nya medel skulle anslås till programmet, så som förespråkarna hävdar, är fel. I verkligheten omfördelas medel från stödprogram för socialt utsatta grupper.

Vi i De gröna kommer inte att acceptera ett sådant tjuvtricks, för pengar sugas från de fattigaste för att inrätta ett nytt låneinstrument. Vad vi behöver är inte ett nytt instrument med stora rubriker, som finansieras genom fattigdomsprogrammet, utan modet att tillhandahålla en särskild EU-budget i detta syfte.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Kommissionen lade fram ett förslag om inrättande av ett nytt europeiskt instrument för att värna sysselsättningen. Instrumentet avser hjälpa arbetslösa till en ny start och öppna dörren till egenföretagande för några av de mest utsatta grupperna i EU, bland annat ungdomar, inom den bredare ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen. Alla institutioner borde ägna större uppmärksamhet åt de fattigaste arbetstagarna. Betyder det att ha ett jobb nödvändigtvis att man inte är fattig? Tillhandahåller jobb eller sociala förmåner tillräckligt skydd mot ensamhet eller skörhet som leder till likgiltighet? Ett arbete integrerar den enskilde i en gemenskap. Men erfarenheten visar att det inte räcker för att bli en medborgare. Familjer som lever i fattigdom berättar för oss att ett arbete är så mycket mer än en inkomstkälla. Det är lätt att inrätta program för arbetslösa, men det är än viktigare att hjälpa de mest utsatta och de människor som står längst bort från arbetsmarknaden. Det är därför jag välkomnar den viktiga roll som Fourth World European Committee (Fjärde internationella europeiska kommittén) spelade för att underlätta diskussioner mellan kolleger och representanter för det civila samhällets organisationer.

Betänkande: Jeanine Hennis-Plasschaert (A7-0013/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) EU-institutionerna måste agera gemensamt för att värna om EU-politikens samstämmighet och integritet samt se till att våra medborgares rättigheter skyddas. Debatten om avtalet mellan EU och USA om överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden har pågått tillräckligt länge och institutionerna känner väl till att Europaparlamentet inte kommer att gå med på sådana villkor i avtalet, som gör intrång i den personliga integriteten och inte ger ett effektivt dataskydd. Rådets åtgärd för att godkänna avtalet med USA bara en dag innan Lissabonfördraget trädde i kraft visar tydligt det här, för i dagsläget är förtroendet mellan gemenskapens institutioner inte mer än en förklaring. Europaparlamentet är en institution som representerar medborgarna direkt och därför måste det delta i samtalen och beslutsfattandet som direkt påverkar medborgarnas rättigheter och friheter. Rådet erkänner själv att de grundläggande frågorna i avtalet om överföring av uppgifter inte är lösta på lämpligt sätt. Jag anser därför att öppna och ingående samtal med alla berörda länder måste inledas. Det behövs ett avtal med USA, men det får inte göra intrång i europeiska rättsliga krav om skydd av personuppgifter.

Regina Bastos, Maria Da Graça Carvalho, Carlos Coelho, Mário David och Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Vi röstar mot det tillfälliga avtalet eftersom avtalsvillkoren inte ligger i linje med EU:s lagstiftning. Vi kan inte acceptera att polisen i Portugal inte får tillgång till en persons bankuppgifter utan fullmakt, men att miljontals datauppgifter kan skickas för tolkning och analys av USA:s polis utan någon rättslig kontroll.

Vi inser behovet av transatlantiskt samarbete i kampen mot internationell brottslighet och i synnerhet mot terrorism.

Vi vill betona att detta samarbete bör bygga på tillförlitlighet hos båda parter och respekt för principerna om ömsesidighet, proportionalitet och medborgerliga rättigheter.

Vi fördömer hur rådet agerat gentemot Europaparlamentet, när man undanhållit information och presenterar saker och ting som om de redan vore ett fullbordat faktum. Det är av största vikt att sådant inte upprepas i framtiden och att man strikt följer reglerna i Lissabonfördraget.

Om man godkänner ett avtal på dåliga förhandlingsgrunder innebär det inte bara att man har ett dåligt avtal som gäller i nio månader. Det innebär att man har en otillräcklig grund för att förhandla fram ett långsiktigt avtal och att man tillåter överföring av miljontals dataposter som kommer att lagras under många år. Vi

uppmannar rådet och kommissionen att förhandla fram ett bättre avtal som respekterar Europaparlamentets resolutioner.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Genom att säga nej till Swift-avtalet sänds en viktig signal till hela det internationella samfundet och till andra EU-organ, om att man från och med nu måste ta hänsyn till EU:s lagstiftning vid sådana viktiga beslut som enligt Lissabonfördraget numera faller under parlamentets ansvarsområde.

Efter dagens omröstning i Strasbourg är det uppenbart att parlamentsledamöterna inte är helt emot en överenskommelse mellan EU och USA när det gäller övervakning av misstänkta överföringar av medel via Swift-systemet. På andra sidan Atlanten är pressen snabb med att tala om parlamentsledamöternas omröstning som en röst mot avtalet. Parlamentsledamöterna har röstat för att skydda personuppgifter för medborgare och företag i EU. Kampen mot terrorismen och snabb upptäckt av misstänkta banköverföringar ligger fortfarande högt upp på EU:s prioriteringslista.

Europeiska kommissionen måste snabbt omförhandla villkoren i Swift-avtalet så att det uppfyller Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och så snabbt som möjligt kan träda i kraft. Rumäniens regering, såväl som alla övriga nationella regeringar, stödde antagandet av det avtal som undertecknats med USA. Europaparlamentet har uppfyllt sin plikt som en institution direktvald av EU:s medborgare, vilka man har åtagit sig att skydda.

Michael Cashman (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för att skjuta upp omröstningen eftersom jag anser att vi har mycket att vinna på att försöka få till stånd ett bättre avtal genom att förhandla med USA på EU:s 27 medlemsstaters vägnar. Av samma skäl röstade jag för avtalet, hur bristfälligt och otillfredsställande det än är, eftersom jag tycker att det fram till slutet av 2010 innebär en möjlighet att förhandla fram ett nytt avtal. En misslyckad förhandling skulle betyda att vi förlorar alla möjligheter till ett komplett avtal.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar resultatet av denna omröstning eftersom rådets garantier för att skydda medborgarnas privatliv var otillfredsställande. Försvaret av de medborgerliga rättigheterna är ett grundläggande krav. Kampen mot terrorismen måste ske på ett sätt som respekterar dessa rättigheter. Genom att rösta för parlamentets resolutionsförslag ville jag återigen betona att det tillfälliga avtalet borde följa kriterierna i Lissabonfördraget, i synnerhet stadgan om de grundläggande rättigheterna. Jag kräver också att uppgifter endast samlas in för att användas i kampen mot terrorismen, och att EU:s medborgare ska åtnjuta samma principer för juridisk prövning som skulle gälla om uppgifterna sparades inom EU, såväl som upprättelse i händelse av olaglig bearbetning av personuppgifter. Jag välkomnar denna röst, som visar att Europaparlamentet fullständigt tar på sig det ansvar man fått genom Lissabonfördraget och att man kan motstå trycket från medlemsstaterna och USA. Det vittnar om den nya politiska balans som håller på att införas i Europeiska unionen.

Νικόλαος Χουντής (GUE/NGL), γραπτώς. – Ψήφισα, όπως και η υπόλοιπη ευρωομάδα μου, υπέρ της Έκθεσης ώστε να μην συναινέσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στην καταπάτηση βασικών νομικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων σχετικά με τον σεβασμό των προσωπικών δεδομένων των Ευρωπαίων πολιτών. Η συμφωνία SWIFT σε καμία περίπτωση δεν βοηθάει στην πρόληψη ενάντια στην τρομοκρατία. Πρόκειται για μια συμφωνία που, σε θολό και μη ελέγξιμο πλαίσιο, θα παρέδιδε προσωπικά δεδομένα των Ευρωπαίων πολιτών στις Αρχές και τις μυστικές Υπηρεσίες των ΗΠΑ και σε όποιους άλλους αυτές επιθυμούν να τα δώσουν. Το δικαίωμα στην ασφάλεια δεν είναι σε καμία περίπτωση αντιπαραθετικό με το δικαίωμα στην ιδιωτικότητα και της προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Η καταπολέμηση της Τρομοκρατίας δεν περνάει μέσα από τον Μεγάλο Αδελφό, την παραβίαση ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών αλλά από την προώθηση της αλληλεγγύης, της ισότητας και του σεβασμού του διεθνούς δικαίου σε παγκόσμιο επίπεδο. Ως μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είχα την ευθύνη να διαφυλάξω τα συνταγματικά καθιερωμένα δικαιώματα των πολιτών της Ένωσης, που κάποιοι αφήνουν βορρά στις απαιτήσεις της Αμερικανικής Κυβέρνησης και της CIA στον υποτιθέμενο πόλεμό τους ενάντια στην τρομοκρατία.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar helhjärtat förkastandet av rådets och kommissionens förslag till avtal med USA om dataöverföring. Den nuvarande texten i avtalet mellan EU och USA skyddar inte EU:s medborgares och företags rättigheter och möjliggör effektiv massöverföring till USA av alla personuppgifter och företagsuppgifter i Swift-systemet, i strid mot EU:s lagstiftning. Europaparlamentet har alltsedan 2006 tydligt och regelbundet uttryckt sin oro, både inför rådet och kommissionen, vilka förhandlade fram detta skandalösa avtal. De valde emellertid att avfärda våra farhågor och trodde att de kunde sluta ett avtal innan Europaparlamentets nya befogenheter enligt Lissabonfördraget trädde i kraft. Rådet forcerade fram ett undertecknande av avtalet en dag innan Lissabonfördraget trädde i kraft. Genom Lissabonfördraget får Europaparlamentet vetorätt i denna typ av internationella avtal. Hittills har varken

någon nation eller Europaparlamentet kunnat granska denna känsliga process. Jag välkomnar också den irländska gemensamma parlamentariskommittén för EU-frågors beslut att titta närmare på förslaget. Detta tyder på en mycket mer effektiv bevakning av EU:s lagförslag och det kommer att gagna medborgarna.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Programmet för att spåra finansiering av terrorism borde bli ett effektivt hjälpmedel i kampen mot global terrorism och har som särskilt mål att övervaka hur terrorismen finansieras. Att överföra uppgifter som rör EU-medborgare till USA är mycket kontroversiellt och olämpligt. Vi är bekymrade över att personuppgifter eventuellt kan komma att missbrukas, t.ex. av organiserade brottslingar. Efter parlamentsledamöternas granskning borde dock överlämnande och lagring av uppgifter vara tillräckligt skyddade. Med tanke på att avtalet är preliminärt och gäller t.o.m. den 31 oktober 2010 och att det är möjligt att dra sig ur andra avtal om man finner några motsägelser, har jag beslutat att rösta för förslaget till avtal mellan EU och USA om behandling och överföring av uppgifter om finansiella transaktioner från EU till USA.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Jeanine Hennis-Plasschaerts betänkande, trots att det är viktigt med ett avtal med USA om att förhindra finansiering av terrorism. Jag menar att detta faller under den nya rättsliga ramen som fastställs i Lissabonfördraget och i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta är en allvarlig fråga som måste debatteras intensivt i Europaparlamentet. Ledamöterna måste ha tillgång till all nödvändig dokumentation för att snabbt kunna sluta ett långsiktigt avtal som är bättre när det gäller säkerhet utan att sätta respekten för de medborgerliga rättigheterna på spel.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Swift-avtalet tillåter att USA:s finansdepartement får tillgång till uppgifter om finansiella transaktioner, i syfte att förhindra och bekämpa terrorismen och dess finansiering. På grund av tekniska förutsättningar i Swift-systemet kan detta inte begränsas till sökning efter specifika uppgifter som rör individer misstänkta för att vara inblandade i brottsliga aktiviteter. Systemet måste överföra all information om alla transaktioner inom ett givet land på ett visst datum. Situationen riskerar inte skyddet av de europeiska medborgarnas och företagens uppgifter eftersom det respekterar principerna för proportionalitet och nödvändighet.

Det är faktiskt så att kampen mot terrorismen innebär internationellt rättsligt samarbete och i många fall överföring av personuppgifter som t.ex. bankuppgifter.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag inser behovet av transatlantiskt samarbete i kampen mot internationell brottslighet och i synnerhet mot terrorism. Jag vill betona att detta samarbete bör bygga på tillförlitlighet hos båda parter och respekt för principerna om ömsesidighet, proportionalitet och medborgerliga rättigheter. Säkerheten får dock inte åsidosätta utan snarare komplettera andra rättigheter, friheter och garantier. Vi kan inte acceptera att polisen i Portugal inte får tillgång till en persons bankuppgifter utan fullmakt, men att miljontals datauppgifter kan skickas för tolkning och analys av USA:s polis utan någon rättslig kontroll. Jag fördömer hur rådet agerat gentemot Europaparlamentet, när man undanhållit information och presenterar saker och ting som om de redan vore ett fullbordat faktum. Det är av största vikt att sådant inte upprepas i framtiden och att man strikt följer reglerna i Lissabonfördraget. Med tanke på ovanstående röstar jag för den resolution som går emot avtalet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi välkomnar att majoriteten av parlamentets ledamöter, inklusive oss själva, har sagt nej till det så kallade Swift-avtalet mellan EU och USA.

Dessa databasers existens och utbyte av eller tillgång till dessa uppgifter, vare sig det gäller USA:s myndigheter, EU-organ eller myndigheter i medlemsstaterna, skapar stor osäkerhet och leder till risker som inte går att kontrollera genom effektiv myndighetskontroll av medborgarna. Brottslingar och oskyldiga, misstänkta och icke misstänkta kommer alla att ingå i en process utan några garantier för att den är ändamålsenlig, vilket har visats.

Om avtalet genomförs skulle det innebära att man bibehåller sådana bristfälliga åtgärder som vidtas som en del av den så kallade kampen mot terrorismen, och att frågan avsiktligt övergår till media i avsikt att undertrycka rättigheterna. Vi är för att bekämpa all sorts kriminalitet, men detta måste i första hand ske genom att man inriktar sig på grunden till och på att förhindra dessa företeelser och inte genom att lägga tonvikten på oklara säkerhetsåtgärder som inkräktar på allmänhetens friheter och medborgarnas grundläggande rättigheter och garantier och ytterligare försvagar vår demokrati.

Vi accepterar inte att friheten byts ut mot högre säkerhet. I slutänden kommer vi i sådana fall att förlora båda. Vi stöder i stället ett säkrare samhälle med breda demokratiska rättigheter och friheter.

Christofer Fjellner och Alf Svensson (PPE), skriftlig. – Vi har röstat för överenskommelsen mellan EU och USA om överföring av data från Swift. Vi föreslog dock för parlamentet att skjuta upp beslutet för att ytterligare stärka integritetsskyddet. Tyvärr biföll parlamentet inte detta. Det provisoriska avtalet är en avvägning mellan två mål: effektiv bekämpning av terrorism och värnandet av medborgarnas personliga integritet. I kampen mot terrorismen behövs effektiva verktyg, men framför allt måste vi se till att värna de demokratiska rättigheterna. Vi anser att detta är gjort nu, men hade velat ha ännu starkare skydd. Genom att Swift flyttat delar av sin verksamhet från USA har integriteten stärkts betydligt när europeiska standarder för personskydd tillämpas. Ytterligare förhandlingar mellan EU och USA för ett långsiktigt avtal som kombinerar en kraftfull garanti för medborgarnas dataskydd med effektiva möjligheter att följa ekonomiska förberedelser för terroraktioner ska vara avslutade i oktober. Även om det finns mer att göra för att stärka skyddet för enskilda anser vi att förbättringarna gentemot avtalslösheten före årsskiftet är så betryggande att vi kunde rösta för det preliminära avtalet för att undvika att kraftigt försvaga kampen mot terrorismen under de kommande nio månaderna. Inför ett slutgiltigt avtal ställer vi kravet på ett ytterligare stärkt skydd för enskilda som ett villkor för godkännande.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för att avvisa det så kallade Swift-avtalet mellan EU och USA om överföring av uppgifter om finansiella behandlingsmeddelanden för att bekämpa terrorism. Swift-avtalet i sin nuvarande form är mycket långt ifrån den rätta balansen mellan behovet av att bekämpa internationell terrorism och behovet av att skydda de grundläggande rättigheterna. Vi kan inte acceptera att miljontals ofiltrerade personuppgifter om oskyldiga människor skickas till myndigheterna i USA: Vi kan inte acceptera att dessa uppgifter enligt USA:s lag och i strid med EU:s lagstiftning kan lagras i upp till 90 år. Tillräckligt skydd för personuppgifter och sekretess, vilket jag stödde redan vid de två omröstningarna om utbyte av skatteuppgifter, bör även gälla för Swift-avtalet.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag stödde bestämt detta betänkande, för att Europaparlamentet ska kunna uttrycka sitt tydliga avvisande av Swift-avtalet som förhandlades fram i hemlighet utan hänsyn till Europaparlamentets farhågor. Rådet och kommissionen var noga med att utelämna dessa ur förhandlingarna. Det är avgörande, både när det gäller principen om att skydda den personliga integriteten och hur ändamålsenliga dessa dataöverföringar är för att bekämpa terrorismen, att diskussioner äger rum på ett sådant sätt att ett tydligt avtal förhandlas fram. Budskapet som sänds ut genom detta veto är också att på nytt bekräfta Europaparlamentets roll att tjäna de europeiska medborgarna, och som sådant kommer det att försvara medborgarnas rättigheter och grundläggande friheter på ett kraftfullt och effektivt sätt, både i arbetet för att skydda den personliga integriteten och i kampen mot terrorismen.

Monika Hohlmeier (PPE), skriftlig. – (DE) Mitt beslut att rösta mot det tillfälliga Swift-avtalet är inte ett beslut mot att samarbeta med USA för att bekämpa terrorism. Jag förespråkade kraftfullt att ett nytt och kompatibelt avtal skulle tas fram så snart som möjligt, som skulle låta EU:s och USA:s säkerhetsmyndigheter ha ett nära samarbete och möjliggöra upptäckten av pengaöverföringar med misstänkt koppling till terrorism. Det finns många brister i det tillfälliga avtalet, t.ex. otillräckliga bestämmelser om utplåning av uppgifter, rätten att lämna in klagomål, tillgång till information samt vidareöverföring till tredje part. För mig innebär ett verkligt partnerskap mellan Europeiska unionen och USA ett partnerskap som inte bara lämnar ansvaret till USA att garantera medborgarnas säkerhet inom ramen för programmet för att spåra finansiering av terrorism, utan också fastställer en tydlig tidsram för att ta fram en motsvarande europeisk ram, i partnerskap med USA, inom Europeiska unionen.

Jag hoppas därför att ett avtal kommer att förhandlas fram inom en snar framtid, ett avtal som utgör en långsiktig grund för en gemensam kamp mot terrorismen över hela världen genom att upptäcka terroristnätverk och dessas ekonomiska transaktioner, men som samtidigt respekterar medborgarnas personliga integritet.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftligt. – (RO) Avvisandet av det tillfälliga avtalet om överföring av bankuppgifter till USA via Swift-nätverket på grund av faktorer som rör skydd av personuppgifter, proportionalitet och reciprocitet, får inte ses som en manöver från Europaparlamentets sida bara för att utöva de nya befogenheter som Lissabonfördraget ger, utan som ett politiskt budskap från EU. Genom att avvisa avtalet och rösta för Europaparlamentets rekommendation har vi visat att ett viktigt politiskt beslut inte kan fattas när det strider mot bestämmelserna i Lissabonfördraget och särskilt mot stadgan om de grundläggande rättigheterna. När ett nytt avtal har undertecknats, denna gång ett långsiktigt sådant, och när detta avtal garanterar dataskydd för EU:s medborgare, kommer Europaparlamentet att ge sitt bifall. Kampen mot terrorismen är en av de största utmaningarna som vi står inför i dag. I denna situation är ett nytt avtal nödvändigt, men det måste förhandlas fram på ett bättre sätt så att det garanterar ett tillräckligt skydd för EU:s medborgare. Därför måste parlamentet spela en viktig roll när ett nytt avtalsförslag arbetas fram på ett sätt som följer Lissabonfördraget.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (EN) I dag röstade jag mot Swift-avtalet om att dela bankuppgifter med USA i syfte att bekämpa terrorism. Avtalet var inte tillräckligt långtgående när det gäller att skydda EU:s medborgare. Det krävs starkare skydd av datauppgifter. I detta avtal krävs t.ex. inte något föregående domstolsbeslut för att kunna hämta uppgifter. Dataskydd är en av våra grundläggande rättigheter. Respekten för de mänskliga rättigheterna är av yttersta vikt, och att försvara dem utgör en del av mitt arbete i parlamentet. Samtidigt anser jag att vi måste ha åtgärder på plats för att bidra till kampen mot terrorismen och arbeta sida vid sida med USA. Detta får dock inte ske på bekostnad av stadgan om de grundläggande rättigheterna. Avvisandet av Swift-avtalet är en betydelsefull händelse i Europaparlamentets historia. Det sänder ett tydligt budskap: att Europaparlamentet kommer att använda sina nya befogenheter i och med Lissabonfördraget för att arbeta för demokratin och för att stå upp för och försvara sina medborgares rättigheter. Kommissionen måste i alla framtida avtal om datadelning med USA visa att rätt balans finns mellan kampen mot terrorismen och respekten för medborgarnas personliga integritet.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) För mig råder det ingen tvekan om att ett nära och konstruktivt samarbete mellan EU och USA är en nödvändighet, särskilt när det gäller att bekämpa terrorism. Trots det har jag röstat mot det tillfälliga Swift-avtalet eftersom det inte helt klargör de grundläggande dataskyddsfrågorna. Att man förbigick Europaparlamentet i avtalsförhandlingarna var också oacceptabelt och ett stort problem. Jag anser att ett internationellt avtal som reglerar utbyte av uppgifter är nödvändigt, men de medborgerliga fri- och rättigheterna och de grundläggande rättigheterna måste ändå skyddas.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Swift-avtalet eftersom jag anser att det är nyttigt med utbyte av uppgifter. Våra respektive säkerhetstjänster har pekat på flera fall som visar nyttan med detta. Terroristhotet finns verkligen, det kan inte förnekas, och attentatsförsöket i Detroit i förra månaden bekräftar detta. Därför måste vi visa att vi tar vårt ansvar. Det är en fråga om ömsesidigt bistånd. Detta avtal får inte tolkas som ett ensidigt åtagande från EU:s sida. Unionen kommer att bevilja tillgång till informationen, men i gengäld kommer USA:s myndigheter att analysera dessa uppgifter, vilket vi inte kan göra i EU för närvarande, eftersom det inte finns något EU-program för att bekämpa finansieringen av terrorism som är likvärdigt med programmet för att spåra finansieringen av terrorism (TFTP). Avtalet garanterar vår säkerhet, inte bara säkerheten på USA:s territorium. Slutligen är detta ett verkligt internationellt avtal till skillnad från tidigare unilaterala åtaganden. Garantierna kommer att vara bindande, tillämpningen av avtalet kommer att utvärderas, och om EU anser att dessa garantier inte respekteras innehåller avtalet en tydlig bestämmelse om att parterna kan upphäva det.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den fråga vi röstade om var förlängningen av ett avtal om ett system som genom att upptäcka banktransaktioner har varit synnerligen viktigt i kampen mot den terrorism som under de senaste åren har valt de västliga samhällena som sitt mål. Om resolutionen hade antagits och avtalet hade förkastats skulle terroristorganisationer kunna operera utan någon effektiv kontroll med de allvarliga konsekvenser som detta skulle få. Många av dem från den yttersta vänstern som förkastar avtalet, eftersom de anser att det är ett brott mot principen att personuppgifter ska vara kondidentiella, är egendomligt nog samma personer som i sina hemländer argumenterar för att banksekretessen ska avskaffas och att alla detaljer om banktransaktioner ska göras offentliga. Vad frågan gäller för dessa personer är inte överföringen av uppgifter utan det faktum att överföringen görs till USA, ett land som de inte kan dölja sin uppenbara fiendskap mot. När jag röstade mot resolutionen och för avtalet tog jag alltså hänsyn till de mycket specifika omständigheter som innebär att vi måste bekämpa terrorismen med alla tänkbara medel och erkänna den grundläggande roll som USA spelar i denna kamp.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag har röstat för Hennis-Plasschaertbetänkandet för att visa mitt motstånd mot det Swift-avtal som har undertecknats av de 27 medlemsstaterna och som gäller överföringen av uppgifter om banktransaktioner till Förenta staterna under förevändningen att man vill bekämpa terrorismen. Jag anser att Förenta staternas begäran är oacceptabel och att den är ett hot mot EU-medborgarnas friheter och rättigheter. Genom detta förslag har de mest konservativa krafterna försökt att helt och hållet prisge oss åt USA:s intressen utan att ägna en tanke åt medborgarnas säkerhet och rätt till privatlivets helgd. Europaparlamentet kan inte tillåta att EU-medborgarnas rättigheter och friheter kränks i syfte att bekämpa terrorismen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) EU har alltför länge tillåtit USA att behandla unionen på ett nonchalant sätt. Det är hög tid för oss att få slut på USA:s ständiga intrång på våra medborgerliga rättigheter och skyldigheter och vår rätt till uppgiftsskydd i terrorismbekämpningens namn. Överföringen av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden till främmande makter innebär en allvarlig begränsning av våra medborgares grundläggande rättigheter, särskilt när mottagaren av uppgifterna är Förenta staterna. Överföringen av miljontals uppgifter om banktransaktioner ligger absolut inte i EU:s intresse.

Ingen vet vad USA:s säkerhetstjänster kommer att göra med de uppgifter som samlas in, och detta lämnar dörren öppen för allt slags missbruk, t.o.m. ekonomiskt spionage. Att Washington använder bankuppgifterna för att bekämpa terrorismen är ingenting annat än en billig rökridå. Genom att säga "nej" till Swift-avtalet skulle EU – bortsett från allt annat – kunna bevisa sin självständighet gentemot USA. Jag kan bara helhjärtat stödja ett "nej" till Swift-avtalet från Europaparlamentets sida.

Mariya Nedelcheva (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot Swift-avtalet mellan Europeiska unionens råd och Förenta staterna därför att jag anser att garantierna för uppgiftsskydd är otillräckliga. Jag ifrågasätter inte att kampen mot terrorismen är ofrånkomlig, eftersom hotet är mer än verkligt i dag, men jag är övertygad om att vi inte kan garantera EU-medborgarnas säkerhet utan att vi samtidigt garanterar full respekt för deras personliga uppgifter.

Som situationen nu är, är bestämmelserna i Swift-avtalet om de fall då Förenta staterna skulle kunna överföra EU-uppgifter till tredjeländer alltför vaga. Det måste finnas en tydlig bestämmelse som reglerar dessa utbyten av uppgifter. När det gäller eventuell kompensation till medborgare eller företag som anser att deras uppgifter kanske inte har hanterats korrekt är artikel 11 i avtalet helt otillräcklig.

Avtalet garanterar uppgiftsskydd när transaktionerna äger rum på Europeiska unionens territorium, men vad händer med EU-uppgifter om transaktioner i Förenta staterna? Det blir nödvändigt att bedriva förhandlingar på ett öppet och demokratiskt sätt, med helt och fullt stöd från Europaparlamentet enligt Lissabonfördragets bestämmelser om denna typ av internationellt avtal.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Den 11 februari 2010 är en märkesdag för Europaparlamentet: ledamöter som företräder bredast tänkbara spektrum av politiska uppfattningar och ett stort antal medlemsstater röstade mot förslaget att EU-medborgarnas bankuppgifter ska överföras till USA. Det är oklart hur en sådan överföring av uppgifter skulle kunna tjäna syftet att bekämpa terrorismen, och Swift-avtalet uppfyller inte heller EU:s normer för uppgiftsskydd. Europaparlamentet, ett organ som företräder EU-medborgarna, har genom detta beslut fått större inflytande och självförtroende och har inte gett vika för påtryckningar från USA. Parlamentets svar var ett tydligt "nej" till inskränkningar av EU-medborgarnas rättigheter med kampen mot terrorismen som täckmantel. Detta är naturligtvis anledningen till att även jag stödde betänkandets förslag att förkasta avtalet.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för förslaget att förkasta Swift-avtalet med Förenta staterna eftersom det i högre grad utgör ett hot mot EU-medborgarnas privatliv än ett instrument för att bekämpa terrorismen. Det avtal som nyligen undertecknats mellan Europeiska unionen och USA är ett uttryck för trots mot Europaparlamentet med tanke på att det undertecknades bara en dag innan Lissabonfördraget trädde i kraft. Parlamentet rådfrågades inte i tid om detta avtal, och nu är det för sent. Jag har förkastat avtalet, och vi hoppas att både Förenta staterna och rådet kommer att inse hur viktigt det är att Europaparlamentet medverkar i EU:s beslutsfattande. Jag tror fullt och fast att det går att komma fram till ett bättre avtal under det spanska ordförandeskapet.

Renate Sommer (PPE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för en senareläggning av omröstningen om Swift-avtalet. En senareläggning med fyra veckor skulle ha möjliggjort nya förhandlingar. Med detta beslut har vi visat kommissionen att vi vet bättre. Vi kunde ha utnyttjat tillfället till att ta upp den berättigade oro som våra medborgare och bolag känner över skyddet av deras uppgifter i det interimsavtal som redan har trätt i kraft. Ytterst är det vårt ansvar att skydda medborgerliga friheter och grundläggande rättigheter. Men genom att avvisa förslaget om senareläggande har parlamentet missat möjligheten att utnyttja sina nya befogenheter på ett ansvarsfullt sätt och öka sitt eget inflytande på förhandlingarna. Men å andra sidan hade jag under inga omständigheter kunnat rösta för Swift-avtalet. USA:s missbruk av förtroendet och dess otroligt arroganta självtillräcklighet är alltför stötande, och det har sin motsvarighet i det förakt rådet har visat parlamentet.

Vad vi måste göra nu är emellertid att förhandla fram ett nytt långsiktigt avtal, snabbt och med självförtroende. Det är nödvändigt att Europaparlamentet medverkar oavsett hur stark den transatlantiska vänskapen än må vara. Ett sådant avtal måste återspegla EU:s normer eftersom ett kontrollerat uppgiftsutbyte i kampen mot den internationella terrorismen även ligger i EU:s intresse.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade med övertygelse för betänkandet, och det gläder mig att majoriteten har vägrat att ge efter för de starka politiska påtryckningarna och gör sin röst hörd när det är fråga om politiska insatser för rättvisa och säkerhet. Genom att förhindra att information om miljontals överföringar och banktransaktioner via Swift överförs till Förenta staterna under en ännu längre period visar parlamentet att det tar de grundläggande rättigheterna i Lissabonfördraget på allvar.

EU:s ordförandeskap och Europeiska kommissionen måste nu säga upp interimssavtalet med Förenta staterna och gå tillbaka till förhandlingsbordet. Därvid måste de utgå från kraven i den resolution som Europaparlamentet antog i september 2009. Men först måste det föras en öppen debatt om själva sambandet mellan säkerhetspolitik och kampen mot terrorismen, och dessutom måste man i debatten ta upp de minimigarantier för grundläggande medborgerliga rättigheter och den respekt för privatlivets helgd som gäller hundratals miljoner medborgare. Det gläder mig att utpressningen och de politiska påtryckningarna inte har fungerat. Det är faktiskt nonsens att hävda att respekten för medborgerliga rättigheter och privatlivets helgd är ett hinder för kampen mot terrorismen. Vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen är beredda att samarbeta kring en effektiv och strikt säkerhetspolitik, men en politik som respekterar författningsenliga rättigheter och även tar itu med orsakerna till brottslighet och terrorism.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Kampen mot den internationella brottsligheten, särskilt genom transatlantiskt samarbete i kampen mot terrorismen, är en av Europeiska unionens främsta prioriteter. Detta samarbete måste emellertid bygga på ömsesidighet och ömsesidig tillförlitlighet. Interimssavtalet mellan Europeiska unionen och Förenta staterna om behandling och överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden ger inte EU-medborgare och EU-företag samma rättigheter och garantier enligt amerikansk lag som de skulle åtnjuta inom EU:s territorium. Systemet för överföring av uppgifter respekterar inte de grundläggande principerna i EU:s lagstiftning om uppgiftsskydd, särskilt inte principerna om proportionalitet och nödvändighet. I avtalet sägs det inte uttryckligen att en begäran om utlämnande av uppgifter måste vara rättsligt grundad eller gälla under en begränsad tid. Även när det gäller villkoren för utlämnande av uppgifter till tredjeländer är definitionen otillräcklig. Jag beklagar också att rådet under förhandlingarna praktiskt taget inte gav parlamentet någon information och att omröstningen om avtalet ägde rum efter att det redan hade trätt i kraft. Av dessa orsaker, och även därför att EU-medborgarnas rättigheter och garantier förtjänar att respekteras, röstar jag för det betänkande som innebär ett förkastande av Swift-avtalet.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Enligt många parlamentskolleger har rådet gjort ett misstag genom att ignorera Europaparlamentet under de pågående förhandlingarna om avtalet med USA. Anförandet av ordföranden för min grupp, Joseph Daul, hjälpte inte. Efter en ingående debatt bad han parlamentskollegerna att skjuta upp omröstningen. Cecilia Malmström framhöll vikten av att ge frågan mer tid så att den nya kommissionen kan sätta sig in i den och fortsätta förhandlingarna och så att parlamentet kan diskutera frågan grundligare. Jag förstår verkligen den enorma vikten av att skydda personliga uppgifter, men vi måste också komma ihåg att Förenta staterna är vår största partner. Vi måste bygga på ömsesidig tillit, och kampen mot terrorism och våra medborgares säkerhet är vårt gemensamma ansvar. Jag röstade i överensstämmelse med min grups linje för en senareläggning av omröstningen. Tyvärr förlorade vi med 15 röster. Såvitt jag vet var 35 medlemmar i min grupp inte närvarande under omröstningen. Detta är ännu ett bevis för att varje röst är viktig. I överensstämmelse med min grups linje röstade jag sedan för avtalet. Parlamentet förkastade slutligen avtalet med 378 röster mot 196, medan 31 parlamentsledamöter avstod från att rösta. Jag är inte nöjd med detta resultat, men vi återkommer säkert snart till denna mycket viktiga fråga.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE), skriftlig. – (EN) Det är uppenbart att syftet med de föreslagna reglerna är att underlätta kampen mot såväl cyberbrottslighet som cyberterrorism, men den uttryckliga hänvisningen till artikel 8 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och dessutom EG-domstolens dom i mål C-317/04 innebär att varje ja-röst i denna fråga är olaglig. Alla EU-medborgare är nämligen skyldiga att lyda såväl de allmänna reglerna för Europeiska unionen som EG-domstolens utslag.

Thomas Ulmer (PPE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för ett förkastande av Swift-avtalet. Denna händelse har varit en milstolpe i den fortsatta demokratiseringen av EU och i parlamentets utövande av sina demokratiska rättigheter när det gäller Lissabonfördragets bestämmelser om uppgiftsskydd och individuella rättigheter för våra medborgare. Jag skulle vilja uppleva fler magiska stunder som denna.

Resolutionsförslag B7-0063/2010

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta resolutionsförslag där det krävs ett omedelbart antagande av ett direktiv som innebär genomförande av det ramavtal om förebyggande av skador på grund av vassa instrument inom hälso- och sjukvården som ingåtts av EU:s arbetsmarknadsparter inom hälso- och sjukvårdssektorn. Varje år inträffar fler än en miljon skador på grund av vassa instrument i Europeiska unionen, skador som leder till överföring av livshotande virus. Bestämmelsen om miniminormer i det nyligen ingångna avtalet utesluter inte framtida nationella bestämmelser och gemenskapsbestämmelser som är mer

gynnsamma för arbetstagarna. Min politiska grupp i Europaparlamentet har under flera år krävt strängare EU-säkerhetsnormer inom hälso- och sjukvårdssektorn, och utöver ramavtalet måste ett direktiv antas och genomföras snarast.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionsförslaget eftersom det är nödvändigt att skärpa lagstiftningen om skydd för anställda inom hälso- och sjukvårdssektorn. Tyvärr inträffar i Europeiska unionen årligen fler än en miljon skador som orsakats av vassa instrument, och detta leder till överföring av sådana virus som hepatit B, hepatit C eller hiv/aids. Därför är det nödvändigt att medlemsstaterna omedelbart antar och genomför ramavtalet om förebyggande av skador på grund av vassa instrument inom hälso- och sjukvården.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Ett ramavtal har ingåtts mellan HOSPEEM (den europeiska arbetsgivarorganisationen för sjukhus och sjukvård) och EPSU (den europeiska federationen av fackförbund för offentliganställda) om förebyggande av skador på grund av vassa instrument inom hälso- och sjukvården.

Syftet med avtalet är att införa normer och regler för att skydda anställda inom hälso- och sjukvården från skador på grund av vassa instrument, skador som kan leda till överföring av över 20 dödliga virus och därigenom bli till ett ytterst allvarligt problem för folkhälsan.

Detta ramavtal för att skydda de sjukvårdsanställdas hälsa är mycket viktigt, och därför måste kommissionen tänka på genomförandet och skyndsamt anta ett direktiv om genomförande av avtalet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Skador vid användning av sprutor och andra skador som orsakas av vassa medicinska instrument är en av de vanligaste och mest allvarliga riskerna för sjukvårdspersonal runtom i EU. Sjukhuspersonal och andra sjukvårdsanställda riskerar ofta att drabbas av infektioner efter att ha använt nålar eller andra vassa instrument, vilket nämns i den resolution som har antagits. Därför är det nödvändigt att garantera högsta tänkbara säkerhetsnivå i arbetsmiljön på sjukhus och över huvud taget överallt där det bedrivs sjukvård.

Därför har vi godkänt resolutionen om ramavtalet. Resolutionen innehåller också en bestämmelse om lägsta godtagbara säkerhetsnivå utan åsidosättande av befintliga eller framtida EU-regler och nationella regler som är mer fördelaktiga för arbetstagarna. Medlemsstaterna och/eller arbetsmarknadens parter i respektive länder bör ha möjlighet och även uppmuntras att vidta ytterligare åtgärder som är mer fördelaktiga för arbetstagarna inom det aktuella området.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder i högsta grad det ramavtal som har ingåtts mellan kommissionen och EU:s arbetsmarknadsparter inom hälso- och sjukvårdssektorn. Det är synnerligen viktigt att skydda de sjukvårdsanställda mot skador och eventuell överföring av virus, och det gläder mig att detta förslag har antagits och fått ett så omfattande stöd, särskilt efter allt det hårda arbete som Stephen Hughes har lagt ned.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Arbetstagarnas hälsa på arbetsplatsen är inte bara en arbetsfråga utan också en fråga som kräver socialt ansvarstagande. Detta innebär i sin tur att frågan berör alla organ som har ett ansvar inom detta område, även Europaparlamentet. Det ramavtal som i dag har ingåtts mellan EU:s arbetsmarknadsparter inom hälso- och sjukvårdssystemet är ett viktigt bidrag när det gäller att värna om hälsa och säkerhet för arbetstagare inom hälso- och sjukvårdssektorn.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionsförslaget för att skydda personal som arbetar på kliniker och sjukhus. Fortfarande är det faktiskt alltför många arbetstagare på sjukhus och inom sjukvårdssektorn i övrigt som drabbas av infektioner efter att ha skadats vid användandet av sprutor och vassa instrument. Som parlamentsledamot måste jag kämpa för att förhindra detta. I resolutionsförslaget krävs också bättre utbildning och arbetsförhållanden för sjukvårdsanställda som utsätts för denna risk. Det krävs säkrare medicinska instrument med inbyggda skyddsanordningar i hela Europeiska unionen. Utifrån mina åsikter i sociala frågor och min kunskap om sjukhusmiljön uppmanar jag till ett snabbt antagande och ett skyndsamt genomförande av de åtgärder som definieras i direktivförslaget.

Evelyn Regner (S&D), skriftlig. – (DE) Jag har röstat för förslaget till Europaparlamentets resolution eftersom jag är en förespråkare för avtal mellan arbetsmarknadens parter. Etablerade arbetsmarknadsparter inom EU har ingått ett avtal om det aktuella fallet, och jag vill framföra en uppmaning om att detta ramavtal omedelbart införlivas med tillämplig EU-lagstiftning genom att rådet utan ytterligare dröjsmål antar ett direktiv.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Detta var en viktig omröstning med krav på ett EU-direktiv för att förbättra skyddet för arbetstagare som drabbas av skador på grund av vassa instrument. Det är nödvändigt att så snart som möjligt vidta åtgärder för att skydda arbetstagarna inom hälso- och sjukvårdssektorn för att de inte ska ådra sig potentiellt dödliga sjukdomar som hiv/aids och hepatit genom att skadas av använda sprutor. Skador på grund av vassa instrument är en av de vanligaste och mest allvarliga riskerna för arbetstagare inom hälso- och sjukvården inom hela EU. Årligen inträffar uppskattningsvis en miljon skador av denna typ runtom i EU. Jag hoppas på snabba insatser för att förbättra utbildningen och höja säkerheten för dem som arbetar med sprutor och vassa instrument så att man kan minska antalet skador drastiskt och begränsa de emotionella svårigheterna för dem som drabbas. Dessutom hoppas jag att användandet av säkrare medicinska instrument kommer att bidra till att förhindra skador som går att undvika för dem som dagligen arbetar med sprutor.

8. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.50 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: WIELAND

Vice talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

10. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer(debatt)

10.1. Venezuela

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om sex resolutionsförslag om Venezuela⁽¹⁾.

Tunne Kelam, författare. – (EN) Herr talman! En del ledamöter av Europaparlamentet har visat synnerligen stor oro över att regimen i Venezuela under den senaste tiden har skärpt kontrollen av pressfriheten.

Som ni vet är frihet för medierna en av hörnstenarna i ett demokratiskt samhälle. Denna frihet innefattar naturligtvis rätten att ta emot information från en mängd olika källor. Nyligen har president Hugo Chávez gått till attack mot friheten för medierna. I augusti förra året beordrade han stängning av 34 radiostationer genom att vägra förnya deras tillstånd. I januari i år beordrade han stängning av RCTV International och fem andra kabel- och satellit-tv-stationer som inte hade sänt hans officiella anförande. Dessutom har han beskrivit användande av Twitter och Internet för att sprida regeringsfientlig information som terroristverksamhet. Vi protesterar mot att två venezuelanska studenter har dött sedan de protesterat mot denna stängning av de fria medierna ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Renate Weber, författare. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Yttrandefrihet är ingen faktisk frihet som man kan komma överens om utan att ta hänsyn till ett lands politiska och sociala verklighet. Pressfrihet för att uttrycka kritiska åsikter om regeringen eller politiker, vare sig de är presidenter, regeringsanhängare eller medlemmar av oppositionen, är den viktigaste säkerhet som människor kan ha. Detta handlar om tillgången till information från många olika källor så att rösträtten blir en verklig rättighet.

Tyvärr är verkligheten i Venezuela sådan att det efter ett flertal antidemokratiska åtgärder av president Chávez regering mot oppositionen verkar som om pressen nu kommer att avskaffas. Vi hänvisar inte bara till det senaste fallet med tv-bolaget RCTV International som Venezuelas audiovisuella myndighet har påtvingat en retroaktiv lag, utan också till att 34 av de mest populära radiostationerna i Venezuela har lagts ner sedan 2009.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Dessutom är Globovisión, som fortfarande har en av regeringen oberoende redaktionell linje, utsatt för påtryckningar för att ändra på detta. Vi får inte glömma att det värsta sättet att undanröja media är att införa självcensur.

Sedan 34 radiostationer lades ner har Hugo Chávez regering officiellt tillkännagett att det finns en lista över andra stationer som också ska stängas: En lista som ingen känner till eftersom förfarandena inte är öppna, en lista som det råder stor osäkerhet om och vars enda syfte är att främja självcensur. Alla dessa kränkningar äger rum utan att de behöriga domstolarna reagerar på de framställningar som lämnas in till dem.

I ett land där man inte respekterar en universell princip som icke-retroaktivitet, där de rättsliga myndigheterna inte reagerar på några överklaganden om inte presidenten uppmanar dem att göra det, finns det ingen rättssäkerhet och ingen fördelning av befogenheterna. Det finns helt enkelt ingen demokrati. Tyvärr är detta dagens Venezuela.

Véronique de Keyser, författare. – (FR) Herr talman! Jag beklagar, men det förslag till resolution om Venezuela som huvudsakligen har lagts fram av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är ett skämt som har hittats på för att utnyttja den brådska debatten för politiska syften och som ett försök att misskreditera Hugo Chávez.

Jag fortsätter eftersom det gäller att inte slösa bort tiden. Fyra nationella stationer har underlåtit att uppfylla sina lagstadgade registreringskrav. De har tillfälligt dragits in och håller för närvarande på att uppfylla dessa krav och jag hoppas att de snabbt kommer i gång igen.

I ett gemensamt resolutionsförslag tillsammans med gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster upprepar min grupp sitt entydiga stöd för yttrandefrihet och mångfald. Jag är emellertid förvånad över de mycket varierande åsikter som PPE-gruppen har om denna yttrandefrihet. Var det inte ni som röstade mot resolutionen om pressfriheten i Italien till försvar för Berlusconi? Ni är välkomna att göra bort er i dag om ni vill det. Ni kommer att bli många när det är dags för omröstning, så jag uppmanar er att utnyttja situationen.

Raül Romeva i Rueda, författare. – (ES) Herr talman! Även jag har två problem som gäller Venezuela. Det ena gäller formen och det andra innehållet. När det gäller formen måste jag säga att våra kolleger i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), som under en tid har aktivt missbrukat denna brådska sammanträdesperiod om brott mot de mänskliga rättigheterna för att ägna sig åt en partipolitisk debatt, skapar en komplicerad situation.

Det är helt berättigat att de vill bedriva partipolitisk verksamhet. Men det här är inte rätt plats. Om de vill uttala sig till stöd för sina vänner eller kritisera regeringar som de ogillar är detta varken rätt tillfälle eller rätt plats.

Låt oss emellertid ta denna brådska sammanträdesperiod då vi diskuterar brott mot de mänskliga rättigheterna och demokratin mer på allvar. Om vi inte gör det kommer vi nämligen att förlora all den trovärdighet vi nu har, och det är naturligtvis svårt att återvinna den på internationell nivå.

Det finns många uppenbara fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Latinamerika. Vi måste också vara mer konsekventa. Vill vi diskutera de mänskliga rättigheterna i Latinamerika? Låt oss då tala om Colombia och Honduras. Hur kommer det sig att dessa frågor aldrig diskuteras här i plenum. Varför har vi alltid detta problem och ändå får vi i det aktuella ärendet, som bara är en administrativ fråga, denna form av närvaro och stöd? Detta är oacceptabelt. Det är oacceptabelt därför att vi faktiskt förlorar all trovärdighet och all legitimitet som gör att vi kan uttrycka en åsikt om denna typ av ärenden.

Låt mig tala klarspråk. Jag är ingen anhängare av Hugo Chávez. Jag är för yttrandefrihet, även när det gäller personer som inte alls delar mina åsikter, vare sig det är här, i Italien eller Honduras. Men dagens debatt handlar inte om detta. Det problem som avhandlas i dag är huvudsakligen en administrativ fråga, en fråga som gäller den inre ordningen i Venezuela, en fråga som håller på att lösas och som dessutom har lösts, enligt de uppgifter vi har fått.

Därför finns det inte ens något problem. Det finns ingen anledning. Om vi vill fortsätta att förlöjliga denna brådska sammanträdesperiod ska vi fortsätta på samma sätt. Då kommer vi till sist inte att diskutera någonting alls, eftersom vi kommer att sakna all trovärdighet.

Därför vädjar jag till ledamöterna i PPE-gruppen att se till att vi tar denna brådska sammanträdesperiod lite mer på allvar. Annars kommer den till slut att bli helt meningslös.

Joe Higgins, författare. – (EN) Herr talman! Låt mig först uppmärksamma det hyckleri från högergrupperna i denna kammare som fördömer den venezuelanska regeringen för det tillfälliga borttagandet av sändningsmöjligheter för Radio Caracas Television (RCTV) och låtsas vara försvarare av press- och tryckfriheten. Det är samma grupper som stöder ett system i Europa där majoriteten av medierna kontrolleras av miljardärer och stora privata företag, som i sin tur använder sig av detta system för att roffa åt sig enorma vinster och samtidigt sprida kapitalistisk, marknadsvänlig och nyliberal propaganda. Det är aktörer som med tanke på den nuvarande ekonomiska krisen, baktalar och hånar arbetstagare i den offentliga sektorn, till exempel genom att oavbrutet insistera på att det är arbetarklassen som måste betala för krisen. De baktalar dessutom oavbrutet arbetarorganisationer som vågar protestera.

Att ta upp frågan om RCTV i dag i samband med den brådskande resolutionen om de mänskliga rättigheterna är ett missbruk av detta förfarande. Förresten är majoriteten av mediernas marknad i Venezuela faktiskt privatägd, inklusive de mäktiga medieföretag som konspirerade för att störta Hugo Chávez 2002. Han råkar ha valts och blivit omvald flera gånger av Venezuelas befolkning. Verkligheten är den att Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) i Europaparlamentet har samma agenda som de som konspirerade för en kupp. De vill störta Hugo Chávez regering eftersom den inte har utfört de oförsämda befallningarna från världskapitalismens företrädare om en generell privatisering och avreglering av landet och de vill inte ha något motstånd för sin nyliberala agenda. Ja, arbetarklassen i Latinamerika gör i allmänhet motstånd. Nej, jag är inte helt utan kritik mot den venezuelanska regeringen.

Trots ett stöd från majoriteten av Venezuelas befolkning har Hugo Chávez inte brutit med kapitalismen och inte heller lett en rörelse för genuin demokratisk socialism. Det finns snarare en tendens till byråkrati i vissa avseenden. Avslutningsvis, mina likatänkande på plats, gruppen Socialismo Revolucionário kämpar till exempel mot dessa tendenser och för arbetarnas rättigheter och äkta socialism, vilket förresten skulle innebära att medierna inte var kontrollerade av varken kapitalistiska eller byråkratiska intressen utan var demokratiskt öppna för alla samhällssektorer.

Tomasz Piotr Poręba, författare. – (PL) Herr talman! Det är faktiskt i Europaparlamentet vi ska diskutera i dag om vad som sker i Venezuela, där en diktator bryter mot lagen, eliminerar oppositionen, stänger oberoende tv-stationer, exproprierar affärsverksamheter och stänger flera institutioner. Detta är platsen för det, eftersom det rör sig om tydliga fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Det finns dock andra frågor, eftersom hans styre inte bara destabiliserar situationen i hans eget land utan även i hela regionen. Provokativt agerande mot Colombia, stöd för FARC-gerillan – detta är handlingar som kan leda till konflikt i regionen.

Colombia är en av våra strategiska partners. Låt oss stödja och bistå Colombia vid en tidpunkt när landet är under så kraftig attack från Hugo Chávez och när landet håller på att svekfullt eller provokativt lockas in i en upptrappning av konflikten i regionen. Det är vår skyldighet. Om dessa attacker och provokationer intensifieras kommer Europeiska unionen och Europaparlamentet tvingas stå på Colombias sida och stödja Colombia i konflikten med Venezuela som jag fruktar kommer att inledas snart.

Bogusław Sonik, för PPE-gruppen. – (PL) Herr talman! Det är alltid samma sak. För en bättre morgondag, för att avskaffa ojämliketer, frigöra folket från förtryckare och tyranner, få ett slut på fattigdom och elände och använda landets rikedomar för nationens bästa – tar någon makten. Det är målet med varje revolution och även för de människor som med hjälp av demokratins mekanismer kommer över den position som de har drömt om, till exempel presidentposten, för att nästa dag kasta bort sina slagord om frihet, demokrati och samhälle. Från det ögonblicket styrs de endast av ett motto: "När vi väl får makten kommer vi aldrig att ge den ifrån oss." Diktatorer åstadkommer detta med hjälp av samma metoder: censur, hemlig polis, fängelse för olikatänkande, söndra och härska över de oppositionella krafterna och kontroll över medierna. Ett slags grundläggande stadga, en symbol för exakt den typen av tänkande under nittonhundratalet var till exempel Lenins förtryck av de heroiska Kronstadt-sjömännens uppror. Detta stämmer i dag även in på Venezuela. Mediernas frihet är avgörande för demokrati och respekt för de grundläggande värdena. Europeiska kommissionen bör vidta lämpliga åtgärder.

Zigmantas Balčytis, för S&D-gruppen. – (LT) Några av ledamöterna i vår grupp har redan presenterat sin ställning i frågan och jag håller med om att frågan om Venezuela eller yttrandefriheten inte bara är relevant i Latinamerikas fall utan även för hela Europa och resten av världen. Om jag i detalj skulle granska fall av kränkningar av yttrandefriheten tror jag att jag skulle hitta problemet även i vissa EU-medlemsstater.

Jag håller med om att denna fråga möjligtvis har lagts till dagordningen lite väl snabbt och att det finns värre problem och större brott, inte bara i Latinamerika utan även i andra länder. Jag anser att i dag har denna fråga fått lite för stort utrymme.

Izaskun Bilbao Barandica, för ALDE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag håller med om att det finns allvarigare problem än detta men det är min skyldighet att för konsekvensens skull även fördöma det som nu äger rum i Venezuela. Jag röstade för initiativet om Italien.

För några dagar sedan stod jag här och fördömde nedläggningen av den enda dagstidningen på baskiska i Spanien, i Baskien. I dag står jag här för att fördöma stängningen av Radio Caracas 2007 och stängningen av 34 radiostationer under 2009.

Jag önskar att det endast rörde sig om administrativa problem och att sändningsrättigheterna för dessa medier snabbt kunde återställas. I stället blir jag orolig när jag hör president Hugo Chávez likställa de nya sociala medierna med statsterrorism och ser hur Internet står under allvarligt hot.

Det är min skyldighet att försvara de mänskliga rättigheterna, yttrandefriheten, mediernas rätt att tillhandahålla fri och pluralistisk information, eftersom detta innebär att försvara medborgarnas rätt till fri information.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Vi vet att Venezuela är ett av de mest oljerika länderna i världen. Vi vet också att detta land har en enorm vattenkraftspotential. Ändå, som vi alla vet, lider den venezuelanska befolkningen på grund av följderna av årtal av dåligt politiskt styre. Under decennier har landet inte kunnat investera sina oljeintäkter i hållbar utveckling eller kunnat bygga ut infrastrukturen. Den nationella valutans fasta koppling till US-dollar var säkert ett annat kontraproduktivt drag. Nyligen försökte president Hugo Chávez få bukt med detta problem genom att skriva ner valutan och få statsskulden under kontroll. Nationaliseringen av bankerna, exproprieringen och den tillfälliga stängningen av livsmedelsbutiker kommer dock troligen inte att i längden vara tillräckligt för att kunna avvärja hotet om en okontrollerad inflation.

President Hugo Chávez för en dirigistisk ekonomisk politik, en centralstyrd politik som liknar den som förs av andra auktoritära regimer, vilket oundvikligen är dömt att misslyckas. Situationen kommer troligtvis att försämrats, eftersom livsmedelsproducenter, som har tvingats producera livsmedel för fasta i stället för marknadsstyrda priser under flera år, vid någon tidpunkt börjar protestera och gör uppror, när de får tillfälle. Jag är också kritisk till att president Chávez, i denna prekära situation där Venezuelas befolkning lider av strömavbrott, vattenbrist och en usel ekonomi, har köpt vapen för över 70 miljoner US-dollar till nationalgardet. Det bådär inte gott, särskilt med tanke på att de fortsatta protesterna efter stängningen av en tv-station som kritiserade regeringen, lett till att studenter och medlemmar ur oppositionen vid flera tillfällen hamnat i våldsamma konfrontationer med säkerhetsstyrkorna.

Då vi alla är överens om att de mänskliga rättigheterna är särskilt viktiga för Europeiska unionen måste vi göra vad vi kan för att bidra. Vi måste agera, inte bara mot kränkningarna av de mänskliga rättigheterna utan även utforska vilka möjligheter det finns att förbättra villkoren för Venezuelas befolkning utan att direkt ingripa i landets inre angelägenheter. Mycket diplomatisk skicklighet och känslighet krävs för denna uppgift. Jag hoppas att Europeiska unionen är i en position att kunna göra det.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är något överraskad över att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) i denna kammare anklagas för att tvinga upp denna fråga på dagordningen, som trots att den är angelägen inte troligtvis faller någon av vänstermajoriteten på läppen. Jag är tveksam till om de är i majoritet i denna kammare. Jag var bara tvungen att ställa frågan. Liksom alla de andra grupperna, så har vår grupp all rätt att ta upp denna fråga. Fastän Hugo Chávez, som fortfarande sitter vid makten, är något slags polare till er eller till det spanska ordförandeskapet, måste vi fortfarande fråga vilka åtgärder som kan vidtas i detta avseende.

Jag är faktiskt förbluffad över att en person som Hugo Chávez överhuvudtaget kan säga saker som att "Twitter är ett terroristiskt system". När någon i dag beskriver Twitter som ett terroristiskt system så kan jag inte tolka det som annat än att den personen lever i en annan värld, någon gång under stenåldern. Låt mig även säga att Europeiska folkpartiet inte kommer att låta sig skrämmas av denna anklagelse. Vi fördömer kränkningar av de mänskliga rättigheterna överallt. Personligen fördömer jag alla kränkningar av de mänskliga rättigheterna när det gäller tryck- och pressfriheten. I det avseendet vill jag även säga att venezuelanska journalister blir skedmatade information och tillsagda vad de ska skriva och domare kastas i fängelse om de släpper någon som har arresterats på felaktiga grunder. Som européer måste vi våga protestera mot sådana metoder.

Jag tillåter inte att Véronique de Keyser och andra här i kammaren riktar denna anklagelse mot PPE-gruppen. Liksom alla andra har vi rätt att ta upp fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna och friheterna, vare sig de förekommer i Europa eller någon annanstans i världen, som ämnen värda att diskuteras.

Marietje Schaake (ALDE). – (EN) Herr talman! Den venezuelanska regeringen har orättvist försökt begränsa yttrandefriheten och mångfalden i medierna och på Internet. Dessa desperata försök att censurera information och yttranden påminner mig om Mahmoud Ahmadinejads beteende. President Hugo Chávez kallar faktiskt Mahmoud Ahmadinejad för vän – och med sådana vänner, vem behöver då några fiender, kan man undra.

Det faktum att Hugo Chávez anser att Twitter och textmeddelanden är en form av terrorhandlingar avslöjar att han ser personer och deras fria utbyte av idéer och opposition som fiender. Jag använder Twitter och textmeddelanden och jag måste erkänna att vi här i Europa lyckligtvis anser att yttrandefriheten är en grundläggande och universell rättighet, inklusive på Internet. Att begränsa de digitala vägarna för yttrande, information och utbyte av idéer vittnar om att den venezuelanska regeringen fruktar sina medborgare och deras uppmaning om ett slut på våld och förtryck.

Den framgångsrika mobiliseringen av medborgarna kan man se i exemplet med Oscar Morales, som startade en grupp på Facebook som han kallade för "En miljon röster mot FARC" i förhoppningen om att samla en miljon människor på nätet. Han lyckades snart mobilisera 12 miljoner människor som kunde protestera på gatorna över hela världen och uppmana till ett slut på FARC-gerillans våld. Denna rörelse var möjlig tack vare att medborgarna använde sig av tekniken som ett medel. Att försöka begränsa detta kommunikationsmedel är inte bara orättvist utan också, vilket kommer att visa sig, ineffektivt.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Yttrandefriheten och ett fritt demokratiskt styre tillhör EU:s grundstenar. För Hugo Chávez, Venezuelas pseudo-diktator, är de endast hinder på hans väg mot absolut makt. Han är en demagog, inte en demokrat, och han har förstört Venezuelas ekonomi.

Ändå har denna kammare fortfarande sin beskärda del av Chávez-apologeter, som Joe Higgins. Kanske därför att Hugo Chávez återspeglar deras våldsamma antiamerikanism och deras ilska över president Uribes framgång i grannlandet Colombia. Det är beklagligt att andra politiska grupper på vänsterkanten vägrar ena sig med oss i den politiska mittfåran här i denna kammare och fördöma de alltmer godtyckliga och allvarliga fallen av kränkningar av de grundläggande friheterna som begås av Chávez regim. Hans svar till en tv-station som kritiserade hans styre var att stänga ner den.

Det påminner mig om en liknande situation i Folkrepubliken Kina där kommunistregimen försökte stoppa ett europeiskt bolag från att sända anti-kommunistiska tv-program. Chávez har därför – ogenerat – likställt sig med Kinas auktoritära och hårdföra härskare. Hans närmsta internationella vänner är diktatorerna Castro, Lukasjenko och Ahmadinejad, vilket säger mycket.

Min grupp, ECR-gruppen, stöder det venezuelanska folket i deras försök att skapa en äkta demokrati i landet.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Herr talman! De demokratiska och mänskliga rättigheterna i Venezuela är satta i konstant förfall och vi måste därför helt och fullt ta hänsyn till det. Vi bör också komma ihåg i dag att Venezuela har av flera människorättsorganisationer utpekats som det land i Latinamerika med den värsta situationen för tryck- och pressfriheten.

Överstelöjtnant Chávez har misslyckats med att styra Venezuela i många avseenden men han har hållit sig kvar vid makten genom att förtrycka oppositionen, ta kontrollen över medierna och manipulera valprocessen. Jag vill kommentera några av mina kolleger som talade i kammaren tidigare och säga att vårt ansvar, vårt uppdrag är att stödja det venezuelanska folket som utsätts för förföljelse, kränkningar av de mänskliga rättigheterna och arresteras av sin president.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag anser att Hugo Chávez har anammat alla de värsta tänkbara aspekterna av totalitär socialism från det senaste århundradet. Jag menar inte hans attityd gentemot utländska investeringar, som självklart också är ett stort problem så länge som de är fullständigt slumpartade, utan hans inställning till press- och tryckfriheten och vad som räknas som mångfald. Hugo Chávez stänger radiostationer som vägrar sända hans långa tal och startar i stället nya radio- och tv-stationer för att ge sken av mångfald. Att ge sken av mångfald är inte samma sak som att acceptera mångfald. Demokrati kan inte fungera utan mångfald.

Personer som står Hugo Chávez nära har redan utsetts. Han är ingenting annat än en diktator eftersom han hatar mångfald. Jag anser därför att socialisterna inte bör försvara honom. Ett av offren under de senaste demonstrationerna var faktiskt en socialistisk student.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr talman! Jag vill stödja den åsikt som presenterats av Véronique De Keyser för min grupp. Det råder ingen tvekan om att det inte får förekomma någon tolerans när det gäller kränkningar av mediernas friheter. Vi bevittnar onekligen oroande händelser i Venezuela. Jag anser dock att vi ska vara väldigt försiktiga när det gäller att forma entydiga, kategoriska och slutgiltiga bedömningar. Jag anser först att vi måste få ett svar på en grundläggande fråga. De stationer som stängdes – stängdes de allihop på grund av politiska skäl eller stängdes några av dem på grund av att de faktiskt inte uppfyllde rättskraven? Ett ordentligt svar på denna fråga och en uppfattning om vad som är ren politik och vad som är juridiska fakta skulle få stor betydelse för Europaparlamentets ställning i denna fråga.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Herr talman! Det är något förvånande att vissa parlamentsledamöter i kammaren anser att det inte passar sig att tala om ett av världens mest korrupta länder. President Hugo Chávez motståndare sitter fortfarande i fängelse, arresterade på klart politiska grunder. Är det ideologiskt förödmjukande för dem om de inte försvarar sakernas tillstånd?

Venezuelas befolkning har tvingats uppleva onödiga elavbrott och vattenbrist i vad som är Latinamerikas energirikaste land. Stängningen av radio- och tv-kanaler och det våldsamma förtrycket av studentdemonstrationer visar en totalitär regim. Varför ska vi då inte reagera? Med tanke på att medierna är verksamma i enlighet med lagstiftningen, så ska de inte stängas ner såvida inte myndigheterna inte har några andra alternativ samt efter att alla tillgängliga rättsliga åtgärder har utnyttjats. Anklagade personer måste också få en chans att försvara sig och överklaga sina fällande domar.

Om den venezuelanska regeringen ska tillämpa rättsstatliga principer och främja de mänskliga rättigheterna måste den värna om och respektera yttrandefriheten och uppskatta den viktiga information som kritik och öppenhet innebär för ett författningsenligt styrt land.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Herr talman! Även om det bara är en administrativ fråga för vissa, så är det så mycket mer för andra. Vi talar om frihet.

Det finns personer som anser att frihet måste försvaras på vissa sätt och på vissa platser. För andra personer är sann frihet, deras egen frihet, en frihet som tvingas på dem av diktatorer som de försvarar och i vissa fall till och med uppmuntrar och inte friheten för personer som oss själva, som försvarar frihet i hela dess betydelse, där vi tror på fria medier och anser att ett land inte kan erövrats med förordningar. Ni borde fråga de tusentals människor från Kanarieöarna som utsatts för denna situation i Venezuela.

Vi pratar om rättigheter, mångfald och frihet. Tyvärr tror vissa personer ännu inte på detta.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Kommissionen noterar de resolutionsförslag som lagts fram av Europaparlamentet om situationen i Venezuela. Ni kan vara säkra på att kommissionen bevakar denna situation mycket noggrant.

I detta avseende har Europeiska unionen med viss oro märkt den fortsatta nedläggningen av vissa medier, inklusive RCTV International. Vi förstår att detta är en fråga som sträcker sig utöver endast juridiska krav och som behöver granskas inom kontexten om yttrandefrihet i Venezuela. Detta har varit oroväckande och har uppmärksammat på internationell nivå under de senaste månaderna.

I till exempel november 2009 hävdade den särskilde rapportören för FN:s råd för mänskliga rättigheter att den föreslagna särskilda lagen mot mediebrott i Venezuela – jag citerar – ”skulle innebära en allvarlig kränkning av åsikts- och yttrandefriheten och begränsa tryck- och pressfriheten i landet om den antas i sin nuvarande form”. Rapportören uppmanade också Venezuela att respektera artiklarna 19 och 20 av den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, där Venezuela är en part och som garanterar rätten till åsikts- och yttrandefriheten.

Ni minns kanske också att Europeiska kommissionen utfärdade en deklaration 2009 om dessa problem, eftersom för oss var frågor som rör yttrandefrihet och fri tillgång till information en del av dialogen som vi har med de venezuelanska myndigheterna. Vi beklagar djupt att två demonstranter dog och flera personer skadades, inklusive medlemmar i säkerhetsstyrkorna och demonstranter. Vi håller med i bedömningen från den interamerikanska kommissionen för de mänskliga rättigheterna, som har uttryckt en djup oro över de allvarliga våldsincidenterna som skedde vid demonstrationerna både för och emot president Chávez regering och som har uppmanat den venezuelanska regeringen att kontrollera demonstrationerna – jag citerar – ”inom ramen för respekten av de mänskliga rättigheterna enligt de interamerikanska standarderna”.

Vi bevakar noggrant och oroligt tendensen till en politisk radikalisering. Valet i september ses allmänt som en milstolpe för landets framtid. I det avseendet understryker Europeiska unionen betydelsen av att detta val hålls under fredliga, öppna och fullständigt demokratiska omständigheter.

Inom ramen för den dialog som Europeiska unionen håller med de venezuelanska myndigheterna har vi alltid betonat vikten av att fullständigt respektera internationella skyldigheter och åtaganden för de mänskliga rättigheterna, inklusive yttrandefriheten och tryck- och pressfriheten som en av demokratins hörnstenar och rättsstatsprincipen. Som ni vet värnas denna princip i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna som nu står med i fördragen. Detta sätter en särskild vikt på yttrandefriheten och respekten för mediernas mångfald, i Europa och även i våra internationella förbindelser.

Europeiska unionen stöder, genom det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter, verksamheten hos civilsamhällets organisationer inom detta specifika område. Dessutom har vi ständigt stött alla initiativ till främjandet av tolerans, utrymmen för dialog och ömsesidig förståelse.

I kommissionens namn vill jag försäkra Europaparlamentet om att vi noga kommer att fortsätta följa utvecklingen i Venezuela. Vårt åtagande om att stödja och stärka demokratin och skyddet och främjandet av de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna kommer att återspeglas i vår samarbetspolicy och i våra förbindelser med Venezuela, på samma sätt i framtiden som tidigare.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Herr talman! Om ögonkontaktsförfarandet ska fungera effektivt bör ordföranden titta ut över kammaren för att se vem som begär ordet. Jag har väldigt tydligt försökt begära ordet i denna ögonkontaktsdebatt om Venezuela. Ni eller era tjänstemän bör hålla ett öga på kammaren så att ni ser vem som vill begära ordet.

Talmannen. – Fru María Muñiz De Urquiza, det är inte fysiskt möjligt för mig att titta i alla riktningar samtidigt. Jag är omgiven av väldigt uppmärksamma personer. Hursomhelst, när jag gav ordet till den senaste ledamoten sade jag även "den sista ledamoten som får ordet är Gabriel Mato Adrover". Om ni hade velat protestera skulle ni ha gjort det då.

Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum efter debatten.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Monica Luisa Macovei (PPE), skriftlig. – (EN) Jag stöder denna resolution för jag är oroad över de odemokratiska åtgärder som vidtagits av regeringen i Venezuela, särskilt dem som begränsar rättigheterna för tryck- och pressfriheten, yttrandefriheten och mötesfriheten, liksom den höga korruptionsnivån, så som uppfattad av folket i Venezuela. Kontrollen över medierna och olika politiska åsikter är typiskt för totalitära regimer. Som det rapporterades av människorättsgrupper, i januari 2010, hotade Chávez regering med att vidta åtgärder mot tv-stationer som sände kanaler som inte uppfyllde regeringens krav om att avbryta den vanliga sändningen för att i stället sända presidentens tal. Som ett resultat av det, stoppade landets kabel-tv-operatör sändningen av sju kanaler. År 2009 tvingade Chávez tv-stationer att live sända 141 tal, inklusive ett som höll på i sju timmar och 34 minuter. När det gäller korruption, bör regeringen fullständigt och effektivt genomföra Förenta Nationernas konvention mot korruption och andra relevanta verktyg, liksom ta den venezuelanska befolkningens oro om korruption på allvar – en indikering av gott styre i vilket land som helst.

10.2. Madagaskar

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om sex resolutionsförslag om Madagaskar⁽²⁾.

Raül Romeva i Rueda, författare. – (EN) Herr talman! Detta är verkligen ett beslutsämne. Det är ett ämne som vi måste diskutera. Det pågår en politisk kris i Madagaskar och vi måste reagera även i enlighet med landets behov.

Maktdelningsöverenskommelsen har förhandlats fram under beskydd från Afrikanska unionen mellan den nuvarande presidenten Rajoelina och den tidigare presidenten Ravalomanana.

⁽²⁾ Se protokollet.

Den enda politiska och demokratiska lösningen på den pågående krisen förblir avtalet från Maputo och tilläggsakten från Addis Abeba. Vi får inte glömma det. Maputoavtalet förutser bildandet av en nationell enhetsregering med en övergångsperiod på 15 månader.

Låt mig även säga att det, med tanke på detta, finns några specifika och lokala situationer som är oroande i fråga om att regeringen utfärdat ett dekret som legaliserar exporten av obearbetat och utrotningshotat trä vilket hotar landets biologiska mångfald. Det kan orsaka många problem i framtiden eftersom den biologiska mångfalden kan gå förlorad för gott.

I denna kontext måste vi påminna kommissionen och medlemsstaterna om att det skulle kunna vara ett misstag att skicka ett valövervakningsuppdrag till Madagaskar. Vi uppmanar att inte skicka en delegation till detta land under rådande omständigheter, till valet som den nuvarande regeringen håller på att planera för i mars, eftersom detta val kringgår Maputoavtalet. Jag insisterar. Inom denna ram, enligt denna samsyn och utifrån avtalet från Maputo, bör vi inte gå vidare med detta valövervakningsuppdrag.

Detta måste också följas av en fullständig respekt för de mänskliga rättigheterna i landet och fullständig respekt för demokratiska principer och rättsstatsprincipen. Om dessa villkor uppfylls kan vi diskutera saken, men med tanke på den nuvarande situationen anser jag att det vore ett misstag.

Renate Weber, författare. – (FR) Herr talman! Instabiliteten fortsätter i Madagaskar trots initiativen från Afrikanska unionen och Förenta Nationerna. Andry Rajoelina vägrar dela makten och håller på att göra sig av med alla som motsätter sig honom. Han bekräftade nyligen sin avsikt att organisera allmänna val utan att ta någon hänsyn till den tidtabell som tillhandahållits av avtalen från Maputo och Addis Abeba.

Det är ingen överdrift att säga att Andry Rajoelinas antikonstitutionella regim har tagit över de tre områdena och han gör sitt bästa för att ta över även medierna.

Tyvärr för Madagaskar har kränkningarna av de mänskliga rättigheterna som skedde under den förra presidentens regim fortsatt efter att Andry Rajoelina förklarade sig själv ordförande för övergångsmyndigheten. Säkerhetsstyrkorna som han styr över har ofta ingripit på ett våldsamt sätt för att skingra oppositionens demonstrationer och det har förekommit dödsfall och skador.

I sin rapport av den 4 februari 2010 visar Amnesty International att parlamentsledamöter, senatorer, jurister, oppositionens ledare och journalister har arresterats och godtyckligt och olagligt frihetsberövats och att några av dem misshandlades under sin arrestering, samtidigt som myndigheterna inte har utfört några undersökningar.

Tyvärr bevisar dessa fakta återigen att de som tar makten med våld härskar sedan med våld.

Véronique De Keyser, författare. – (FR) Herr talman! Det finns ett samförstånd om detta resolutionsförslag. Den olagliga övergångsregimen som styrs av Andry Rajoelina håller på att försätta Madagaskar i kaos. Den förbereder att inte bry sig om det kommande valet, som utlysts till mars 2010, efter en process som inte har något demokratiskt över sig alls och som kommer att äga rum utanför avtalen från Maputo och Addis Abeba.

De olagliga nomineringarna av tvivelaktiga politiker, de omfattande kränkningarna av de mänskliga rättigheterna och trakasserierna och de godtyckliga arresteringarna av parlamentsledamöter, religiösa ledare och civila har upprört det internationella samfundet och tvingat det att införa sanktioner. Madagaskars medlemskap i Södra Afrikas utvecklingsgemenskap och Afrikanska unionen har frysts. Förenta staterna vägrar att ge landet tillgång till förmånerna av akten om tillväxt och lika möjligheter för Afrika. Givarna i Internationella valutafonden har minskat sin budget med 50 procent, Förenta Nationerna kommer att granska situationen i landet den 15 februari och Europeiska unionen har, om jag inte minns fel, dragit in sitt utvecklingsbistånd, samtidigt som den behållit sitt humanitära bistånd.

Situationen är därför tragisk och katastrofal för en befolkning där människor lever på mindre än en dollar per dag. Vi är djupt oroade över denna situation och det gemensamma brådskande resolutionsförslaget är ett tecken på vår oro. Vi stöder medlingsförsöken utförda av Joaquim Chissano, den förra presidenten av Republiken Moçambique, och uppmanar de fyra politiska grupperna att återvända till förhandlingsbordet. Det finns ingen annan lösning. Vi uppmanar även Afrikanska unionen och Sydafrikanska utvecklingsgemenskapen att återuppta kontakten för att kunna genomföra övergångsprocessen på bästa sätt och vi uppmanar kommissionen att rapportera för oss om den pågående samrådsprocessen med Madagaskar enligt artikel 96 i Cotonouavtalet.

Bernd Posselt, författare. – (DE) Herr talman! Det råder en viss oro i några av världens huvudstäder om att vårt resolutionsförslag skulle kunna leda till en upptrappning av situationen i Madagaskar. Vårt mål är dock att skapa fred i regionen. Jag hänvisar särskilt till artiklarna 14 och 15, som båda tydligt betonar dialog.

Afrikanska unionen, Europeiska unionen, Förenta Nationerna, grannländerna, kontaktgruppen och sist men inte minst Frankrike har alla uppmanats att spela sin roll för att se till att de (minst) fyra olika politiska rörelserna som finns i Madagaskar kan komma överens och se till att Madagaskar inte faller samman, att landet inte ytterligare närmar sig en katastrof och att det i stället når en fredlig förhandlingslösning. Det är dock bara möjligt så länge som ingen försöker skapa en diktatur i landet, ingen drar sig ur fredsprocessen och samtliga parter återvänder till förhandlingsbordet. Annars kommer detta underbara men sargade land inte att ha någon framtid.

Marie-Christine Vergiat, författare. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Samma sak sker i Madagaskar som i många andra länder runtom i världen där Europeiska unionen visat en brist på politisk makt. Detta syns särskilt tydligt i Afrika.

Ett år efter att Andry Rajoelina olagligt övertog makten, verkar den stora ön Madagaskar sjunka allt djupare ner i en social, ekonomisk och finansiell kris, vilket dess befolkning verkligen inte förtjänade.

Detta land har faktiskt blivit ett av världens fattigaste, där en stor majoritet av befolkningen lever på mindre än en US-dollar om dagen. Fallen av kränkningar av de mänskliga rättigheterna blir allt fler. Religiösa ledare, parlamentsledamöter, journalister och ledare i civilsamhället utsätts för hot och trakasserier samt arresteras och slängs i fängelse.

Det internationella samfundet har dock arbetat måttligt och vägrat erkänna att det faktiskt rör sig om en statskupp och att regeringen som tillsatts av Andry Rajoelina i Madagaskar i själva verket är en militärregering.

Madagaskar har stängts ute från Afrikanska unionen och Södra Afrikas utvecklingsgemenskap. Sedan den 2 februari 2009 har flertalet försök gjorts, inklusive av Förenta Nationerna och Europeiska unionen, som resulterat i avtalen från Maputo och Addis Abeba. Sedan november 2009 verkar dock dessa avtal ha blivit nedsmutsade som ett resultat av splittringarna mellan de olika protagonisterna och vägran från några av dem att delta i genomförandet av dessa avtal.

Vi i gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster anser att det är dags att låta befolkningen i Madagaskar tala och det är hög tid att demokratiska regler respekteras.

Andry Rajoelina, regimens starke man, föredrar att organisera sina val unilateralt, utan att rådfråga befolkningen i Madagaskar, i strid mot de ovan nämnda avtalen. Han fastställer unilateralt ett inledande datum för så kallade demokratiska val i mars 2010, men verkar nu tala om ett datum någonstans mellan slutet av mars och slutet av 2010.

Därför vill vi se att det humanitära biståndet stärks, rättsliga åtgärder vidtas och att Europeiska unionen använder all sin kraft för att se till att civilsamhället engageras vid varje steg som tas.

Charles Tannock, författare. – (EN) Herr talman! Om Afrikanska unionen strävar efter att få samma auktoritet och respekt som Europeiska unionen i internationella sammanhang, är Madagaskar synnerligen ett fall där Afrikanska unionen bör agera bestämt. I stället har vi sett det sedvanliga vacklandet och en ljummen diplomati efter president Marc Ravalomananas fall, vilket tyvärr påminner om situationen i Zimbabwe. Det är dags för Afrikanska unionen att acceptera sina skyldigheter när det gäller Madagaskar, där politisk spänning och kaos har varit endemisk under en tid. Om Afrikanska unionen inte klarar av att reda ut den här röran, då är det rimligt att fråga sig varför Europeiska unionen ska göra det.

Vi bör dock fortsätta engagera oss i Madagaskar för att kunna underlätta en smidig återgång till en demokratisk regering och för att främja försoning. Det är viktigt att de politiker och militärofficerare som har citerats och som har kränkt de mänskliga rättigheterna ställs inför rätta. Riktade sanktioner mot Andry Rajoelinas illegitima regim ger även en möjlighet att bestraffa dem som skapar den pågående instabiliteten utan att skada den stora majoriteten av Madagaskars befolkning, som måste vara hjärtligt trötta på spänningarna och det sporadiska våldet i sitt vackra land.

Cristian Dan Preda, för PPE-gruppen. – (RO) Som sagt har det osäkra tillståndet och den politiska instabiliteten som råder i Madagaskar pågått i mer än ett år. Trots att det har förekommit svaga glimtar av hopp ibland under förhandlingsprocessen, har de åtgärder som vidtagits av Andry Rajoelina endast skadat processen och komplicerat återställandet av den konstitutionella ordningen.

Jag hänvisar här till avlägsnandet av premiärministern som utsågs efter avtalen i Maputo, avhoppet från förhandlingsprocessen med de politiska grupperingarna och det senaste beslutet att skyndsamt organisera val utan att beakta tidigare överenskommelser.

Jag anser att detta är ett försök att skapa en fasad av laglighet och legitimera en regim som har tagit makten efter en statskupp, vilket Andry Rajoelina inte kan förneka. Det är tydligt att det enda sättet att se till att den konstitutionella ordningen återställs helt är att till fullo tillämpa avtalen från Maputo och Addis Abeba.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill bara fästa er uppmärksamhet på att alla grupperna har godkänt detta resolutionsförslag. Det är precis som det ska vara, för denna fråga är mycket viktig. I motsats till de tidigare talarna vill jag säga att vi måste se till att vi inte bara främjar yttrandefriheten och pressfriheten i detta land, utan att vi också aktivt kräver detta, nu när vi försöker hitta sätt för att bidra till att saker och ting utvecklas mot ett förhoppningsvis fredligt val. Vi måste se till att vi, som européer, får till stånd pressfrihet inom alla områden, med allt det ekonomiska stöd som behövs för att göra det möjligt. Vi måste också ge fullt stöd och försöka agera tillsammans för att ge ekonomiskt stöd inom ramen för de avtal som vi har med detta land.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Herr talman! Det är outhärdligt att följa situationen på Madagaskar, där makten är i händerna på en person som tog över landet med våld och som styr det på samma brutala sätt, och vars ställning världssamfundet inte har erkänt. Därför använder jag ordet "person" och inte "president".

Majoriteten av Madagaskars befolkning lever under fattigdomsstrecket. 7 000 barn lider av svår undernäring och situationen förvärras bara av den politiska krisen. Därför är det viktigt att vi, tillsammans med det övriga världssamfundet, ökar det humanitära biståndet till Madagaskar.

Det är vidare av största vikt att utreda och lösa de politiska mord som har ägt rum, och det måste överlåtas åt ett oberoende, opartiskt organ. Om inte det sker kommer det att vara svårt att bygga upp förtroende och arbeta för demokrati.

Det måste prioriteras att de fyra politiska grupperingarna på Madagaskar kan sätta sig vid förhandlingsbordet för att enas om vad som kan göras för att ett demokratiskt val ska kunna hållas i år. Det är också viktigt att Madagaskar inte ingår avtal om naturtillgångar innan man har en regering som har folkets mandat.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Herr talman! När det gäller Madagaskar är det bra att vi kan rapportera att det inte bara är EU som oroar sig över detta lands efterlevnad av artikel 96 i Cotonouavtalet, utan att också Afrikanska unionen och Södra Afrikas utvecklingsgemenskap (SADC), som regionala organisationer, också har intagit ståndpunkten att ännu en statskupp i Afrika är oacceptabel. För Afrikanska unionen och de regionala organisationerna är det förhållandevis nytt att inte bara fatta beslut av detta slag, utan att också genomföra dem och vidta åtgärder.

När den internationella kontaktgruppen möts igen i Addis Abeba i dag om en vecka, den 18 februari, hoppas jag att alla de deltagande parterna kommer att fullgöra sina uppgifter och befogenheter och se till att det avtal som träffats i Maputo också genomförs. Det är min vädjan till alla deltagarna.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Får jag börja med att lyfta fram vår mycket stora oro för de hinder som ligger i vägen för genomförandet av Maputoavtalet.

Sedan krisen började och sedan samråd med Madagaskar inleddes enligt artikel 96 i Cotonouavtalet, har kommissionen aktivt stött världssamfundets insatser för medling som har lett till stora framsteg, men som dessvärre ännu inte har resulterat i någon faktisk övergångsprocess. Vi är mycket bekymrade, för i stället för att göra framsteg håller vi på att glida bakåt, och det finns en tydlig risk för att vi återgår till där vi började i mars 2009.

Ni håller säkert med om att detta naturligtvis kan leda till en försämring av den politiska situationen och läget när det gäller de mänskliga rättigheterna samt till sammandrabbningar mellan madagasker. Vi har vid många tillfällen tydligt uttryckt att vi förkastar ensidiga processer som leder till ett hastigt organiserat val som inte kommer att leda till någon varaktig lösning på krisen.

Som svar på parlamentsledamotens fråga vill jag därför påpeka att vi inte är beredda att stödja en sådan process, vare sig politiskt eller ekonomiskt.

Det initiativ som Afrikanska unionens kommissions ordförande just nu tar är vårt sista hopp. Vi är beredda att tillsammans med världssamfundet inom en internationell kontaktgrupp utvärdera responsen från de

madagaskiska rörelserna och, allt efter situationen, presentera förslag till beslut för rådet enligt artikel 96 i Cotonouavtalet.

I händelse av ett negativt beslut ska detta inte påverka projekt som är till direkt nytta för befolkningen, och vi ska fortsätta med och om så är nödvändigt öka det humanitära biståndet till de utsatta befolkningsgrupperna.

Slutligen, herr talman, vill jag försäkra er om kommissionens aktiva, tålmodiga och uthålliga engagemang för att finna ett sätt att i godo lösa krisen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum efter debatten.

10.3. Burma

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om sex resolutionsförslag om Burma⁽³⁾.

Véronique De Keyser, författare. – (FR) Herr talman! Situationen i Burma fortsätter att försämrats. Behöver vi påminna om den burmesiska regeringens övergrepp mot befolkningen, det ständiga frihetsberövandet av Sacharovprisvinnaren, Aung San Suu Kyi, och utestängningen av henne baserat på den ogrundade anklagelsen att hon fördömt det förestående valet?

Den burmesiska regeringen har lovat en demokratisk övergång i sju steg som till sist ska föra fram till val. Om detta val emellertid baseras på en konstitution som armén utfomat, vilket förefaller vara fallet, kommer resultatet endast bli att fem decenniers militärstyre legitimeras och armén får 25 procent av platserna i parlamentet. Vi uppmanar världssamfundet, däribland Kina, Indien och Ryssland, att fortsätta att samordna sina insatser och utöva påtryckningar på den burmesiska regeringen, både så att den sätter stopp för de allvarliga övergrepp mot de mänskliga rättigheterna som begås i detta land och så att den demokratiska övergång som tillkännagetts inte blir till en politisk fars.

Filip Kaczmarek, författare. – (PL) Herr talman! När ett land, oavsett vilket, tillkännager sitt första val på 20 år inger detta vanligtvis optimism. Det väcker hopp om förändring och demokratisering. Tyvärr tror förmodligen inte många av oss, och inte många av Burmas invånare, att valet som ska äga rum där i slutet av året kommer att vara demokratiskt och hederligt, eller kommer att leda till någon verklig förändring. Den burmesiska regimen är ett problem som vi har kämpat med i årtal. I vår resolution fördömer vi många kränkningar av mänskliga rättigheter och medborgerliga friheter som är vardagshändelser i Burma. Vi vet fortfarande inte vad vi ska säga till folket i Burma om hur det ska bli slut på regimen skoningslösa handlingar. Enligt min åsikt kan bara gemensamma åtgärder ge resultat. Gemensamma – vem tänker jag då på? Vem ska vidta åtgärder? Grannländerna? De länder som har mycket handel och utbyte med regimen och indirekt finansierar den, med andra ord Ryssland och Kina? EU, naturligtvis, samt USA och FN – om denna grupp samarbetar kan vi få till stånd en förändring.

Marie-Christine Vergiat, författare. – (FR) Herr talman! Sedan 1962 har Burma underkuvats av en militärjunta som är en av de mest förtryckande regimerna i världen. De sista demokratiskt valda parlamentsledamöterna valdes 1990. De har alla arresterats eller tvingats avgå. Det finns 2 000 politiska fångar registrerade, däribland över 230 buddhistmunkar som deltog i fredliga demonstrationer i september 2008 och som sedan dess har suttit i fängelse.

Flera tiotusentals – jag skulle säga hundratusentals – burmesiska invandrare lever i Thailand, Indien, Bangladesh och Malaysia under förhållanden som ofta är allt annat än trygga och där de utsätts för människohandel. Tiotusentals människor har tvångsflyttats. I ett läge som detta är särskilt journalister i farozonen. Minst 14 journalister sitter just nu i fängelse och jag vill här lyfta fram fallet Hla Hla Win, en ung 25-årig journalist som har dömts till 27 års fängelse för att olagligt ha importerat en motorcykel, eftersom hon vågade sig på att besöka ett buddhistiskt munkkloster.

Juntan har visserligen tillkännagett nyval. Liksom Véronique De Keyser anser jag att det enda syftet är att legitimera den sittande regeringen. Vi kan inte annat än tvivla på resultatet.

I dag kommer vi på nytt att kraftfullt fördöma de systematiska kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Burma, och inbjuda den burmesiska regeringen till dialog och uppmana den att omedelbart sätta stopp för rekryteringen av barnsoldater. Vi kommer än en gång att be regeringarna i Kina, Indien och Ryssland att

⁽³⁾ Se protokollet.

utöva sitt inflytande. Jag ber er emellertid, fru kommissionsledamot, att vara vår taleskvinna inför kommissionen och rådet så att EU behåller de restriktiva åtgärderna mot den burmesiska regeringen, för bortsett från ord har vi inte det minsta påtagliga bevis på en demokratisk debatt. Vi uppmanar er att utvärdera effektiviteten av de åtgärder som vidtagits, och göra allt för att se till att civilbefolkningen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Charles Tannock, författare. – (EN) Herr talman! Jag har tappat räkningen på hur många gånger vi under åren här i kammaren har debatterat det allvarliga och allt värre människorättsläget i Burma. Men om vi någonsin frestas att dämpa vår retorik mot den brutala militärjuntan behöver vi bara se oss om här i vårt eget parlament för att minnas varför vi behöver fortsätta med och öka pressen på generalerna. Jag syftar naturligtvis på Aung San Suu Kyi, oppositionsledaren och nobelpristagaren, vars bild finns på en framträdande plats i parlamentslokalerna både i Bryssel och Strasbourg. Hon har konsekvent nekats uttrycka sin åsikt, liksom hennes anhängare. Så det minsta vi kan göra är att höja vår röst till försvar för dem här, och lova dem vårt orubbliga stöd i deras uppgift att få till stånd en varaktig demokratisk förändring i Burma.

Vi har också tagit upp rohingya-minoritetens öde, vilka än en gång utsätts för en brutal diskriminerings- och förföljelsekampanj från arméns sida, och många har tvingats fly till grannlandet Bangladesh. Generalerna kan helt enkelt strunta i våra vädjanden men de blir inte mindre betydelsefulla för det, för som demokrater har vi en allvarlig skyldighet att fördöma en sådan grymhet varhelst vi möter den i världen.

Raúl Romeva i Rueda, författare. – (ES) Herr talman! För några månader sedan fick jag möjlighet att besöka några av de tusentals flyktingar som lever vid gränsen mellan Thailand och Burma, och som just nu hoppas på att kunna återvända hem. I vissa fall hoppas de bara på att få leva en dag till.

Medan vi var där träffade vi också några av oppositionsgrupperna, bland annat Nationella demokratiförbundet, vars ledare, som också redan nämnts, är Sacharovprisvinnaren, Aung San Suu Kyi.

Vid ett flertal tillfällen uppmanades jag att observera situationen mycket uppmärksam, och inte stödja valet som baseras på en konstitutionell reform utformad av militärjuntan själv, under förhållanden liknande de nuvarande, vilket utan tvivel kränker grundläggande rättigheter när det gäller yttrandefrihet och mötesfrihet, och som också tydligt undergräver möjligheterna till förändring, förvandling och demokratisk reform i detta land.

Det har visserligen skett en del förändringar. Det är sant att hundratals fångar frigavs förra året, 2009, men mycket få av dem var i själva verket politiska fångar.

Det allvarliga problemet är att det fortfarande finns över 2 100 politiska fångar i Burma. I detta sammanhang är det omöjligt att föreställa sig ett fritt, rättvist och demokratiskt val.

Det är därför nödvändigt att först tänka på att förutsättningarna måste vara lämpliga för att ett val ska kunna äga rum. Varje form av dialog som kan göra det möjligt för oss att förbättra situationen är välkommen, men under förutsättning att dessa personer friges villkorslöst och att en garanti för att flyktingarna ska kunna återvända kommer till stånd. I detta avseende måste jag uttryckligen vädja till kommissionen. Minskningen av anslagen till detta område och till dessa flyktingar är mycket oroande. Det finns trängande behov. Vi talar om hundratusentals människor som behöver vår hjälp. Därför anser jag att det vore klokt att låta bli att minska anslagen.

Thomas Mann, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Människorättsläget i Burma har försämrats dramatiskt. Vi ser politiskt förtryck åtföljt av militärt och sexuellt våld, barn som systematiskt rekryteras som soldater och 2 000 politiska fångar. Det första påstått demokratiska valet i höst är en fullständig fars. Oppositionspartierna kommer med rätta att bojkotta det. Särskilt oroande är läget när det gäller rohingya-folket, av vilka över 200 000 bor i flyktingläger. Många har flytt till grannlandet Bangladesh och har blivit brutalt förföljda på vägen.

Jag gläds mycket åt Bangladeshs villighet att ta emot Europaparlamentets delegation för Sydasien för ett informationsuppdrag i landet. Vi flyger till Dhaka i morgon för att samla förstahandsinformation om situationen i distrikten Cox's Bazar och Bandarban. Det är emellertid redan uppenbart att det förföljda rohingya-folket behöver omfattande internationellt skydd för att överleva. EU måste fortsätta att fördöma den burmesiska regeringens agerande ända tills man slutligen börjar se tecken på framsteg i demokratisk riktning.

Justas Vincas Paleckis, för S&D-gruppen. – (LT) Liksom min kollega, Charles Tannock, vill jag säga att det inte är första gången som vi här i kammaren – som tyvärr alltid är halvtom vid denna tidpunkt – har debatterat det förfärliga människorättsläget i Burma. För inte så länge sedan talade jag själv om det.

Jag vill tro att Europaparlamentets och EU:s röst efter dagens debatt kommer att få ett större genomslag. Varför? Därför att vi här för första gången talar om mänskliga rättigheter i världen nu när vi har Lissabonfördraget och de befattningar som följer med det – bland annat den höga representanten för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Catherine Ashton, som har godkänts av parlamentet. Nu har EU en mer effektiv möjlighet att direkt påverka både situationen i Burma och situationen i andra länder där rättigheter kränks.

Inför valet i Burma anser jag att vi endast kommer att kunna uppnå något om vi samordnar insatserna med större stater: Kina, Indien, USA och Ryssland.

Tomasz Piotr Poręba, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Hittills har vädjandena från världssamfundet om att de mänskliga rättigheterna ska respekteras i Burma faktiskt inte alls gett något resultat. Det finns fortfarande tusentals politiska fångar i de burmesiska fängelserna, och armén fortsätter att begå mord, använda sig av tortyr och arrestera människor. Ledaren för den burmesiska oppositionen, nobelpristagaren Aung San Suu Kyi, har hållits i husarrest i många år och har också dömts till tre års fängelse. På så sätt vill juntan hindra henne från att ställa upp i det förestående valet.

Burma står också högst upp på den vanhedrande lista över länder där medlemmar av religiösa minoriteter, däribland kristna, ofta förföljs. Enligt juntans uppfattning ska det kareniska folket, som är kristna, försvinna helt från Burmas territorium. Förra året tog kareniska flyktingar som flydde förtrycket sin tillflykt till Thailand. Trots internationella protester förbereder den thailändska regeringen i dag att tvångsmässigt återsända och massdeportera över 4 000 karener, som då kommer att utsättas för ytterligare kränkningar. Det är vår skyldighet här i Europaparlamentet att kräva rättigheterna för religiösa minoriteter, däribland kristna över hela världen.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Herr talman! När det gäller mänskliga rättigheter är Burma ett av världens svagaste länder. Listan över kränkningar av mänskliga rättigheter är ändlös och situationen tycks inte förbättras.

I vår resolution har vi endast tagit upp ett par frågor. Jag anser att resolutionens huvudsyfte är att klargöra att vi känner till och fortfarande håller ett öga på det som händer i Burma.

Vi måste också framföra vårt tack till Thailand som drog tillbaka sitt oroväckande beslut att skicka tillbaka flyktingar till Burma. Förra veckan tog jag flera gånger kontakt med Thailand efter att man hade tillkännagett sina planer på att skicka tillbaka dessa människor. Kareniska flyktingar hotades av tvångsarbete, tortyr, kanske tvångsrekrytering till armén samt utplacering av landminor i det område som de flytt från. Det var med en känsla av lättnad jag fick höra att Thailand hade beslutat att överge sina planer på att skicka tillbaka flyktingarna efter samtal med människorättsorganisationer och världssamfundet under veckoslutet. Jag hoppas att EU tillsammans med det övriga världssamfundet kommer att kunna erbjuda Thailand bistånd så snart som möjligt, och försöka hitta en alternativ lösning på problemet med de kareniska flyktingarna.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Än en gång är Burma i centrum för resolutionsförslag från Europaparlamentet när det gäller kränkningar av mänskliga rättigheter. Än en gång höjer vi rösten för att fördöma situationen i detta land som inte tycks visa någon förbättring av det sätt på vilket det behandlar sina medborgare, och som är i trängande behov av demokrati i handling.

Medan andra länder har gjort framsteg under åren fortsätter Burma att fritt kränka medborgarnas grundläggande rättigheter. Aung San Suu Kyi, oppositionens symboliska ledare, hålls fortfarande i husarrest, hela folkgrupper har tvångsflyttats, barn tvingas bli barnsoldater och människor som har opponerat sig mot den sittande regimen arresteras. Exemplet är för många för att kunna nämnas här.

Vi hoppas att det förestående valet kommer att vara fritt, och att oppositionspartierna och alla som vill ställa upp i valet får utöva denna grundläggande rättighet. Vi hoppas också att observatörer kommer att kunna övervaka att valet genomförs fritt och inte förstörs av något lagstridigt förfarande, t.ex. att militärjuntan utnyttjar valet för att legitimera sig själv.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Herr talman! Militärjuntan har styrt landet genom förtryck och har begått grova och systematiska kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Som folkvald ledamot kräver jag ett fritt och rättvist parlamentsval 2010 för att få en legitim regering i Burma. Det nuvarande kravet att minst

25 procent av platserna i parlamentet ska besättas av medlemmar av militären, utvalda av överbefälhavaren, är bortom allt sunt förnuft när det gäller hur en legitim regering ska se ut.

För det andra konstaterar jag att militärregimen undertecknade Förenta Nationernas konvention mot korruption 2005, men inte har brytt sig om att ratificera den. Att ratificera konventionen ska emellertid bara ses som ett första steg – den springande punkten när det gäller korruptionsbekämpningen är att genomföra konventionen. Korruption leder till fattigdom och straffrihet.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). – (PL) Herr talman! Om Burma har beslutat att hålla parlamentsval för första gången på 20 år kan det innebära ett steg framåt för demokratiseringsprocessen, om det val som ska hållas i höst är hederligt. Med andra ord måste valet för det första vara allmänt så att alla vuxna medborgare får möjlighet att rösta eller ställa upp för val, däribland nobelpristagaren Aung San Suu Kyi och 2 000 andra aktivister från oppositionen som just nu sitter i fängelse av politiska skäl. För det andra måste valet också omfatta de flera miljoner burmeser som av rädsla för tortyr och död har flytt till Thailand, Bangladesh eller Indien. De bör ges möjlighet att rösta på sin ursprungliga hemort. För det tredje ska den burmesiska armén inte garanteras 25 procent av platserna i parlamentet, eftersom det är ett hot mot en grundläggande demokratisk mekanism och snedvrider valresultatet från början. Slutligen måste den burmesiska regeringen respektera regeln om slutna omröstning, och måste tillåta att valet övervakas av internationella observatörer och burmesiska medier.

Om den burmesiska regeringen inte tar hänsyn till dessa krav anser jag att det är absolut nödvändigt att fortsätta med de restriktiva åtgärderna mot regimen enligt punkt 16 i resolutionen.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Militärjuntan har utlovat ett fritt, demokratiskt val 2010. Det är viktigt att världssamfundet och naturligtvis EU fortsätter att sätta press på juntan så att den demokratiska övergången verkligen äger rum. Vi måste också se till att de många etniska minoriteter som bor i Burma är korrekt representerade vid valet. Detta kan sätta stopp för de återkommande etniska konflikterna. Kina är förmodligen mest lämpat att värna om de kinesiska minoriteterna, men det måste först erkännas sina egna minoriteter: tibetanerna och uigurerna. EU kan bara vara trovärdigt och effektivt när det gäller att utöva påtryckningar om man ser till att minoriteternas rättigheter respekteras i alla medlemsstater. Så länge det finns språklagar inom EU:s territorium, och jag syftar inte bara på Slovakien, så länge som lagen om kollektiv skuld fortfarande återuppväcks inom EU:s territorium på ett sätt som står i strid mot andra världskrigets fakta, och så länge som minoriteternas blotta existens, deras modersmål och deras rättigheter förnekas inom EU:s territorium kan EU inte vara trovärdigt när det försöker utöva påtryckningar och inte heller kan det vara framgångsrikt.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Den dramatiska försämringen av människorättsläget i Burma som militärjuntan ligger bakom leder till allt mer hänsynslös blodsutgjutelse. Förföljelse av religiösa grupper, etnisk rensning och utvisning, gripande av tusentals politiska fångar samt tortyr, kidnappning och fängslande av regimen politiska motståndare hör till vardagen. Den nya konstitutionen och det bluffval som nu ska äga rum kommer naturligtvis inte att på något sätt förbättra situationen.

Uppriktigt talat kommer inte heller EU-delegationer och parlamentets självgodade resolutioner att leda till några resultat. Vad vi bör göra, om man ser det politiskt realistiskt, är att mobilisera all den kraft EU har att påverka Kina, Indien och Ryssland att bidra med sitt politiska inflytande för att sätta press på den burmesiska regeringen att förbättra människorättsläget i landet. EU bör också uppmana Burmas grannländer att använda sitt inflytande för att människorättsläget ska förbättras.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Någon sade tidigare att vi redan har diskuterat Burma här i kammaren. Jag anser att vi måste fortsätta att diskutera Burma för det är fortfarande ett av de mest förtryckande och slutna samhällena i världen. Som olika FN-organ och organisationer som arbetar med att försvara de mänskliga rättigheterna har visat är systematiska kränkningar av den enskildes rättigheter fortfarande en del av livet där.

Den aktuella trenden är att arrestera människor för att de uttrycker politiska åsikter. Grova våldshandlingar mot oppositionen, såväl inom studentrörelsen som bland buddhistmunkarna, har också konstaterats.

Jag anser inte att man kan överväga att anordna val just nu, eftersom det först behövs en samrådsprocess som inbegriper alla politiska partier. Utan en fri, öppen och allomfattande process kommer annars demokratin i Burma att förbli en fars som vidmakthålls av militären.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Som ledamöterna mycket tydligt har understrukt fortsätter de allvarliga kränkningarna av mänskliga rättigheter i Burma. Militärregimen har inte levt upp till de internationella kraven på att sätta stopp för kränkningarna av de mänskliga rättigheterna, och den har inte friggett politiska fångar, däribland Aung San Suu Kyi. Trycket på rohingya-minoriteten för att tvinga dem att lämna landet har ökat, och de socioekonomiska förhållandena fortsätter att försämrats. Omkring 80 procent av befolkningen bor i landsbygdsområden och allvarliga problem med jordbruket och livsmedelsproduktionen håller på att utvecklas.

EU har flera gånger gjort uttalanden där man fördömer kränkningarna av de mänskliga rättigheterna. EU har också skärpt sanktionerna och samtidigt har vi försökt övertala Burma/Myanmars grannländer – Asean, Kina och Indien – att också använda diplomatiska påtryckningar, och vissa av grannländerna gör det. Dessutom har EU med all kraft stött FN:s arbete. Genom dessa åtgärder har vi skapat svårigheter för militärregimen, men vi har inte lyckats ändra dess agerande.

Nu har militärregimen utlovat val 2010 som ett steg mot att successivt lämna ifrån sig makten. Vi kan bara bedöma detta val när vallagstiftningen offentliggörs, och när vi ser om tydliga och rättvisa åtgärder vidtagits för den slutna omröstningen. Under tiden är EU villigt att inleda diskussioner med den sittande regeringen för att förmå den att utnyttja valet som ett tillfälle att förändra situationen och inleda en positiv period i Burmas historia.

Genom detta vill jag mycket tydligt säga att EU inte vill isolera Burma. Vi är faktiskt den viktigaste givaren av humanitärt och därmed sammanhängande bistånd till landet. Huvuddelen av vårt bistånd går till landsbygden – särskilt till deltaområdet – som fortfarande håller på att återhämta sig efter cyklonen Nargis. Biståndet går också till flyktinglägren längs med den thailändska gränsen. Vi bör också känna till att rapporten från FN:s särskilde rapportör talar ett mycket tydligt språk. Vi stöder FN:s särskilde rapportör och är beredda att hjälpa honom.

Men vi vet också att direkta insatser för mänskliga rättigheter i Burma knappast är möjliga. EU kommer till exempel inte att bjudas in för att övervaka valet, så vi måste utnyttja indirekta metoder. Därför är mänskliga rättigheter integrerade i alla våra bistandsprogram. För att sprida våra värderingar – utvecklingen av mänskliga rättigheter och dialog – måste vi ha ett mycket tydligt budskap. I dag har ett enigt parlamentet fört fram detta mycket tydliga budskap, och jag är säker på att det kommer att höras. Jag är också övertygad om att uppgiften att påminna Myanmar om dess förpliktelser inte bör överlåtas åt grannländerna. Vi måste själva fortsätta att vara engagerade. Vi måste ta upp vår agenda för mänskliga rättigheter direkt med myndigheterna och kommer att göra så även i fortsättningen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum efter debatten.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Burma fortsätter att uppleva en mycket bekymmersam situation när det gäller mänskliga rättigheter, eftersom de burmesiska myndigheterna har prioriterat sitt grepp om makten framför medborgarnas överlevnad. Jag vill uttrycka min solidaritet med det burmesiska folkets lidande, vilka förtrycks av en militärjunta som ständigt kränker deras mänskliga rättigheter genom tvångsarbete, människohandel, barnarbete och sexuellt våld. Det är nödvändigt att politiska fångar, däribland oppositionsledaren och ledaren för Nationella demokratiförbundet, Aung San Suu Kyi, som mottog Europaparlamentets Sacharovpris 1990 och nobelpriset 1991, friges omedelbart för att bidra till att främja ett fritt, rättvist och öppet val 2010. Därför uppmanar jag EU att anta en konsekvent strategi och utveckla förbindelser med grannländerna, särskilt Kina och Indien, i syfte att främja ett öppet val i Burma.

11. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

11.1. Venezuela (B7-0093/2010)

11.2. Madagaskar (B7-0099/2010)

11.3. Burma (B7-0105/2010)

Talmannen. – Omröstningen är avslutad.

12. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet**13. Beslut om vissa dokument: se protokollet****14. Skriftliga förklaringar för införande i registret (artikel 123 i arbetsordningen):
se protokollet****15. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se
protokollet****16. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet****17. Avbrytande av sessionen**

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session avbruten.

(Sammanträdet avslutades kl. 16.25.)

BILAGA (Skriftliga svar)

FRÅGOR TILL RÅDET (Europeiska unionens tjänstgörande rådsordförandeskap är ensamt ansvarigt för dessa svar.)

Fråga nr 6 från Gay Mitchell(H-0016/10)

Angående: Klimatstrategin efter Köpenhamn

Klimatförhandlingarna i Köpenhamn misslyckades så gott som helt och ledde inte till några tydliga eller bindande skyldigheter. Vilken är rådets konkreta strategi mot denna bakgrund för att garantera att mötet i Mexiko 2010 inte ska framstå som samma förlorade möjlighet som mötet i Köpenhamn 2009? Hur kan Europeiska unionen utnyttja sitt inflytande och spela en ledande roll i en situation då varken Kina eller USA visar prov på ledarskap?

Fråga nr 7 från Kathleen Van Brempt(H-0035/10)

Angående: Minskning av utsläppen av växthusgaser med 30 procent

Kommissionen uppmanar Europeiska unionen att godkänna ett procentuellt mål för minskningen av koldioxidutsläppen. Man begär en 30-procentig minskning av industriländernas utsläpp av växthusgaser till 2020, jämfört med 1990 års nivå. Ordföranden i Europaparlamentets energiutskott hävdar att Europa anser sig kunna klara detta mål och hoppas på en global överenskommelse i frågan. Nu har jag emellertid hört att rådet inte är enigt om huruvida denna målsättning ska fastställas. Min fråga är därför: är målsättningen 30 procent under diskussion? Vilka åtgärder kommer ni att vidta för att ändå tvinga fram denna avgörande målsättning?

Fråga nr 8 från Pat the Cope Gallagher(H-0039/10)

Angående: Klimatförändring - efter Köpenhamnskonferensen

Vilka särskilda initiativ kommer rådet att ta tillsammans med våra internationella partner, inbegripet Förenta staterna, Indien, Kina, Brasilien och Ryssland, för att se till att man, efter FN:s klimatkonferens i Köpenhamn (COP 15), inte tappar farten i sökandet efter ett ambitiöst globalt klimatförändringsavtal?

Gemensamt svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

EU och dess medlemsstater har förbundit sig för ett oberoende kvantifierbart mål, som omfattar hela ekonomin, med en utsläppsminskning på 20 procent till 2020, jämfört med nivåerna 1990. Vid Europeiska rådets möte i december 2009, där man bekräftade EU:s engagemang för en förhandlingsprocess i syfte att uppnå ett rättsligt bindande internationellt avtal efter 2012, betonades att detta mål skulle kunna ökas till 30 procent förutsatt att andra industriländer åtar sig jämförbara utsläppsminskningar och att utvecklingsländerna bidrar i rimlig utsträckning alltefter ansvar och förmåga.

För närvarande och med beaktande av resultatet av FN:s klimatkonferens i Köpenhamn i december 2009 – Köpenhamnsöverenskommelsen – har de villkor som fastställts av EU för att unionen ska åta sig en 30-procentig minskning ännu inte uppfyllts.

I detta sammanhang har EU och dess medlemsstater, vilket också förtydligas i EU:s skrivelse av den 28 januari 2010 till sekretariatschefen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändring där EU uttryckte sin önskan att associeras med Köpenhamnsöverenskommelsen, bekräftat sitt åtagande att uppnå 20 procents minskning av växthusgasutsläppen till 2020 jämfört med 1990 års nivåer, liksom det villkorade erbjudandet om en minskning på 30 procent fram till 2020 jämfört med 1990, förutsatt att andra industriländer åtar sig jämförbara utsläppsminskningar och att utvecklingsländerna bidrar i rimlig utsträckning alltefter ansvar och förmåga.

EU är fortfarande fast beslutet att spela en ledande roll i de internationella klimatförhandlingarna om en ordning efter 2012.

Rådet håller för närvarande på med en närmare utvärdering av resultatet från Köpenhamnsmötet. Vi måste alla se över och utvärdera de senaste förhandlingarna och hitta vägar för att övervinna de blockeringar som har visat sig mellan de viktiga aktörerna. I detta avseende skulle en analys från kommissionen utgöra ett viktigt bidrag till vår reflektion.

En fortsatt dialog med våra internationella partner på alla nivåer kommer att spela en avgörande roll för att inte tappa fart i de internationella klimatförhandlingarna.

Europaparlamentet kommer att informeras under alla skeden i processen.

*
* *

Fråga nr 9 från Justas Vincas Paleckis(H-0018/10)

Angående: Rättslig grund för förbindelserna mellan EU och Vitryssland

Under rådets möte i november fattades inte något beslut om ett eventuellt återupptagande – eller i annat fall tidsplanen för ett sådant – av ratificeringsprocessen för partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan Europeiska unionen och Vitryssland. Dessa förhandlingar inleddes 1995 men lades på is 1997. Vissa länder anser att det inte vore omdömesgillt att återuppta ett avtal som är inaktuellt, medan andra hävdar att det ratificerade avtalet skulle utgöra en rättslig grund för samarbetet mellan EU och Vitryssland och skulle ge ny kraft när det gäller stärkandet av förbindelserna mellan EU och Vitryssland.

Anser den spanska regeringen i egenskap av rådets ordförandeskap att ratificeringsprocessen bör återupptas? Om så är fallet: När bör den återupptas? Om så inte är fallet: Vilka åtgärder kommer rådets ordförandeskap att vidta för att skapa den rättsliga grund som krävs för att stärka förbindelserna mellan EU och Vitryssland?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

I november 2009 granskade rådet situationen i Vitryssland. Eftersom det inte har gjorts några konkreta framsteg på de områden som anges i rådets slutsatser från oktober 2008 har rådet inte kunnat upphäva de restriktiva åtgärderna mot vissa tjänstemän i Vitryssland. Därför beslutade man att fram till oktober 2010 förlänga de restriktiva åtgärder som föreskrivs i gemensam ståndpunkt 2006/276/Gusp, och som förlängdes genom gemensam ståndpunkt 2009/314/Gusp.

För att uppmuntra framsteg på de områden som EU har identifierat beslutade dock rådet samtidigt att förlänga uppskjutandet av tillämpningen av de reserestriktioner som ålagts vissa tjänstemän i Vitryssland.

EU bekräftade sin beredskap att fördjupa förbindelserna med Vitryssland i ljuset av den fortsatta utvecklingen i landet i riktning mot demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen, och att hjälpa landet att nå dessa mål. Beroende på utvecklingen i Vitryssland inom dessa områden är rådet berett att vidta åtgärder i syfte att uppgradera de avtalsmässiga förbindelserna med Vitryssland. Samtidigt uppmanade rådet kommissionen att lägga fram ett förslag till en gemensam interimspan för att fastställa prioriteringar för reformer, inspirerad av de handlingsplaner som har utvecklats inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken, som ska genomföras tillsammans med Vitryssland.

*
* *

Fråga nr 10 från Mairead McGuinness(H-0021/10)

Angående: Egendomsordning för gränsöverskridande ägande

Medlemsstaterna har visserligen befogenhet att själva fastställa sina egendomsordningar, men känner rådet till det stora antalet problem som möter många EU-medborgare som äger egendomar i en annan i en annan medlemsstat än den egna?

Vilka åtgärder har rådet vidtagit rörande parlamentets resolution P6_TA(2009)0192 om konsekvenserna av den omfattande urbaniseringen i Spanien för EU-medborgarnas individuella rättigheter, för miljön och för tillämpningen av EU-lagstiftningen?

Skulle rådet kunna uppmana medlemsstaterna att göra en noggrann översyn av all lagstiftning som påverkar enskilda egendomsägares rättigheter för att på så sätt få ett slut på missbruket av de rättigheter och skyldigheter som föreskrivs i EU-fördraget, stadgan om de grundläggande rättigheterna, den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och relevanta EU-direktiv, samt i andra konventioner som EU undertecknat?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Rådet vill påminna ledamoten om att det inte har någon allmän behörighet i fråga om äganderätt, stadsutveckling eller markanvändning. Enligt artikel 345 i FEUF ska fördragen inte i något hänseende ingripa i medlemsstaternas egendomsordning.

Därför är det nu upp till de behöriga spanska myndigheterna att vidta lämpliga åtgärder för att rätta till den situation som ledamoten hänvisar till.

*
* *

Fråga nr 11 från Vilija Blinkevičiūtė(H-0023/10)

Angående: Tillträde till arbete och fortsatt anställning för funktionshindrade personer

I Europa finns det för närvarande fler än 65 miljoner funktionshindrade personer, varav 78 procent inte har tillträde till arbetsmarknaden och inte har någon möjlighet att få en anställning. De flesta av dem är beroende av sociala förmåner och de har mycket lägre inkomster än friska människor. Under den rådande ekonomiska och finansiella krisen löper funktionshindrade personer dessutom tre gånger större risk att förlora sitt arbete än personer som inte har något funktionshinder. Det spanska ordförandeskapet har i sitt arbetsprogram åtagit sig att försvara de funktionshindrades rättigheter, men inga konkreta åtgärder eller initiativ är planerade vad gäller tillträde till arbete och fortsatt anställning för funktionshindrade.

Hur avser rådet att garantera de funktionshindrades möjligheter att få och behålla en anställning, särskilt med tanke på att 2010 har utropats till Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning? Lite stöd skulle vara tillräckligt för att miljontals funktionshindrade européer skulle kunna få tillträde till arbetsmarknaden och bli självständiga medborgare som inte längre utsätts för diskriminering.

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Sysselsättningspolitiken är ett område där långsiktiga åtgärder är nödvändiga. Genom att vidta åtgärder i linje med de befogenheter som fastställs i fördragen vill rådet spela en aktiv roll för att se till att personer med funktionshinder kan delta på arbetsmarknaden på samma villkor som andra.

Rådet har i synnerhet konsekvent betonat betydelsen av att främja tillgången till arbete för personer med funktionshinder inom ramen för Lissabonstrategin, inklusive de gällande sysselsättningsriktlinjerna.

I en resolution från mars 2008 uppmanade rådet medlemsstaterna och kommissionen att garantera tillgängligheten för personer med funktionshinder, bland annat genom ökat deltagande på arbetsmarknaden.

Mer nyligen bekräftade rådet i sina slutsatser av den 30 november 2009 om främjande av integration på arbetsmarknaden sitt åtagande att integrera missgynnade grupper på arbetsmarknaden mot bakgrund av den ekonomiska krisen och den kommande EU 2020-strategin.

Sommaren 2008 beslutade rådet och Europaparlamentet gemensamt att utropa 2010 till Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Bland prioriteringarna för detta europeiska ingår att utrota skillnader när det gäller tillgång till utbildning, att främja utbildning som ger digital kompetens och lika tillgång för alla till informations- och kommunikationsteknik, med särskilt fokus på funktionshindrade personers behov, samt att ta hänsyn till behoven hos funktionshindrade och deras familjer, liksom hos andra grupper eller personer i utsatta situationer.

Vid öppnandet av den konferens som ägde rum i Madrid i januari uttryckte det spanska ordförandeskapet sitt åtagande att fokusera på de grupper som löper störst risk för utestängning, t.ex. personer med funktionshinder.

Icke-diskriminering har i och med Lissabonfördraget har fastställts som ett av unionens mål, men rådet spelade redan för tio år sedan en aktiv roll för att se till att personer med funktionshinder skulle kunna delta på arbetsmarknaden på samma villkor som andra genom att anta direktiv 2000/78/EG om inrättande av en allmän ram för likabehandling. Detta direktiv förbjöd diskriminering på flera grunder, däribland funktionshinder, inom arbetslivet.

*
* *

Fråga nr 12 från Georgios Papanikolaou(H-0026/10)

Angående: Säkerhet på Internet

Det är inte bara i Grekland utan också i det övriga Europa som användare av Internet oroar sig med anledning av de senaste meddelandena från Centre d'alerte et de réponse aux attaques informatiques pour l'administration (CERTA) och Bundesamt für die Sicherheit in der Informationstechnik (BSI) om att man bör undvika att använda Microsofts Internet Explorer på grund av de luckor i säkerheten som finns för uppgifter som cirkulerar via Internet. Samtidigt har det förekommit uppgifter om att det är Kina som är huvudboven när det gäller att stjäla personuppgifter och att syftet med det hela är att slå ner på kinesiska medborgare som kämpar för mänskliga rättigheter. De stora företagens taktik på nätet är dessutom att censurera innehållet i den information som ligger på nätet i enlighet med den kinesiska regeringens villkor och krav.

Jag vill fråga rådet om följande: Ämnar rådet ta initiativ för att i tid varna européerna om de problem i anslutning till informationssäkerhet på nätet som förekommer?

På vilket sätt kommer rådet att garantera sekretess och säkerhet för personuppgifter på nätet samt en mer effektiv kontroll av olika datorprogram som till exempel Internet Explorer?

Hur ställer sig rådet till de kinesiska myndigheternas politiska censur av innehåll på nätet, vilket tvingar företag som verkar i landet att tillämpa sådana här metoder?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Skyddet för konsumenterna mot personuppgiftsbrott och skräppost är en viktig prioritering i de nya telekommunikationsbestämmelser som Europaparlamentet och rådet enades om i slutet av förra året. De nya bestämmelserna, som syftar till att uppmäna aktörer att agera ansvarsfullt vid bearbetning och lagring av kundernas personuppgifter, innebär att det blir obligatoriskt att anmäla personuppgiftsbrott, det vill säga att leverantörer av kommunikationstjänster är skyldiga att informera myndigheterna och sina kunder om säkerhetsöverträdelser som påverkar deras personuppgifter.

Artikel 8 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna befäster den grundläggande rätten till skydd av personuppgifter. Den europeiska rättsliga ramen för skydd av personuppgifter består framför allt av direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd av uppgifter, som, när det gäller behandling av personuppgifter i allmänhet, innehåller konkreta bestämmelser om skyldigheter för registeransvariga och rättigheter för registrerade. I direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002, ändrat genom direktiv 2009/136/EG, fastställs bestämmelser och skyddsåtgärder för behandling av personuppgifter och annan känslig information i samband med tillhandahållande av elektroniska kommunikationstjänster. Dessutom innehåller direktivet bestämmelser om genomförande och tillämpning för att garantera efterlevnaden av reglerna. Det föreskriver också påföljder och lämpliga åtgärder vid överträdelser och fastställer mekanismer för att genomdriva bestämmelserna på ett effektivt sätt.

Ansvar för att garantera säkerheten hos programvara, t.ex. Internet Explorer, ligger i första hand hos de kommersiella leverantörerna av sådana program. I samband med de nya telekommunikationsbestämmelserna uppmänas medlemsstaterna att uppmuntra tillhandahållande av information till slutanvändarna om tillgängliga försiktighetsåtgärder och att uppmuntra dem att vidta de åtgärder som behövs för att skydda sin terminalutrustning mot virus och spionprogram.

I sina slutsatser av den 7 december 2009 noterade rådet sin prioritering att stärka EU:s insatser när det gäller förhållandet mellan yttrandefrihet och ny teknik. Inom ramen för riktlinjerna för människorättsförsvarare har rådet lagt ökad vikt vid att främja människorättsarbete i länder där Internet och annan ny teknik otillbörligt begränsas.

*
* *

Fråga nr 13 från Seán Kelly(H-0027/10)

Angående: Förslaget till direktiv om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård

Kan rådet informera parlamentet om vilka framsteg som har gjorts vid de pågående förhandlingarna i rådet om förslaget till direktiv om tillämpningen av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Trots avsevärda framsteg kunde rådet inte nå en politisk överenskommelse om denna fråga i december 2009. Diskussionerna i rådet inriktades främst på ersättning för kostnader när det gäller icke-avtalsbundna vårdgivare och till pensionärer som bor utomlands. I sökandet efter en kompromiss var avsikten att fullt ut respektera EG-domstolens rättspraxis och samtidigt bevara medlemsstaternas rätt att organisera sina egna sjukvårdssystem.

I de spanska, belgiska och ungerska ordförandeskapens 18-månadersprogram står det att arbetet med gränsöverskridande vård kommer att fortsätta i rådet. Dessutom har det spanska ordförandeskapet redan bekräftat för Europaparlamentet den 26 januari 2010 att det fortfarande är fast beslutet att göra allt för att nå en överenskommelse i rådet.

Ordförandeskapets mål är att direktivet om gränsöverskridande vård ska grundas på de gemensamma värderingar och principer som enligt rådets förklaring i juni 2006 ska ligga till grund för EU:s hälso- och sjukvårdssystem. Med detta som utgångspunkt bör patienter som åker utomlands för vård ges alla garantier för kvalitet och säkerhet i den vård de får, oberoende av behandlande medlemsstat och typ av vårdgivare.

Liksom tidigare ordförandeskap strävar det spanska ordförandeskapet efter att finna lösningar som ger rätt balans mellan rättigheterna för patienterna i gränsöverskridande vård och medlemsstaternas ansvar för att organisera och tillhandahålla hälso- och sjukvård. Dessutom bör direktivet komplettera de rättigheter som patienter redan har på EU-nivå genom lagstiftningen om samordning av de sociala trygghetssystemen.

För att lyckas räknar rådet med stöd från den nya kommissionen för att kunna nå en överenskommelse under sitt möte den 8 juni 2010. Detta bör möjliggöra en andra behandling i Europaparlamentet i syfte att få direktivet antaget så snart som möjligt.

*
* *

Fråga nr 14 från Catherine Bearder(H-0033/10)

Angående: Handel med och adoption av barn från Haiti till Europa

Jordbävningen i Haiti har redan skördat hundratusentals liv – men för alla de otaliga barn som blev föräldralösa och som inte finns med i några redovisningar kan det mycket väl hända att ännu större fasor väntar. Unicef har gått ut med flera rapporter om barn som bortförts från Haiti utan tillbörliga förfaranden och utan ordentlig dokumentation.

Vilka åtgärder vidtar rådet för att se till att inget av dessa barn faller offer för smuggling eller handel över eller längs med EU:s gränser, och att barn som adopteras i Europa först får genomgå normala säkerhetsförfarande? Vad gör EU:s tjänster på plats i Haiti för att hjälpa Haitis regering att öka försiktighetsåtgärderna vid platserna för utresa, för att hindra att barn illegalt förs bort från Haiti? Flera EU-länder har redan skyndat på möjligheterna för laglig inresa för föräldralösa barn från Haiti som ska adopteras, men vad har rådet gjort för att fastställa en gemensam EU-ståndpunkt om dessa påskyndade förfaranden vid adoptering från Haiti

och för att på det sättet förhindra att barn, om vilkas situation någon ordentlig bedömning ännu inte gjorts, förs över till Europa?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Situationen i Haiti och särskilt barnens extrema utsatthet efter jordbävningen den 12 januari 2010 är ett allvarligt bekymmer för rådet.

Utmaningen är enorm. Redan före jordbävningen fanns ungefär 380 000 ensamma eller föräldralösa barn i Haiti. Efter den förödande jordbävningen har antalet barn som har lämnats ensamma, med bara en levande förälder eller föräldralösa ökat till cirka en miljon.

Situationen för föräldralösa barn och andra utsatta barn i Haiti togs upp vid det senaste mötet i rådet (utrikes frågor) den 25 januari 2010. Man uppmärksammade särskilt behovet av att se till att lämplig hjälp ges till barn, särskilt till dem som blivit föräldralösa på grund av katastrofen.

Det bör noteras att alla medlemsstater utom en är avtalsslutande parter i Haagkonventionen av den 29 maj 1993 om skydd av barn och samarbete vid internationella adoptioner. Syftet med konventionen är att fastställa miniminormer på detta område. Även om barnets rättigheter och intressen står i förgrunden, respekteras och skyddas också ursprungsfamiljernas och adoptivfamiljernas rättigheter. Det är upp till medlemsstaterna att se till att konventionen tillämpas korrekt i förhållande till haitiska barn.

Frågan om adoption av barn är i första hand en fråga för de enskilda medlemsstaterna. EU:s samlade insatser för att bekämpa människohandel har dock nyligen ökat. Den 30 november 2009 enades rådet om ett "åtgärdsinriktat dokument om förstärkning av EU:s yttre dimension när det gäller åtgärder mot människohandel: övergripande EU-åtgärder mot människohandel".⁽⁴⁾ Där tar man itu med människohandelns yttre dimension genom stärkta partnerskap med tredjeländer, regioner och internationella organisationer. Detta åtgärdsinriktade dokument ger en konsoliderad ram för EU och dess medlemsstater i fråga om bekämpning av människohandel, med en integrerad sammanställning av externa åtgärder, samt samarbetsåtgärder som syftar till att angripa de grundläggande orsakerna till människohandel i ursprungsländerna. Det kan således med säkerhet tillämpas på situationen i Haiti.

Rådet kommer att fortsätta att noga följa situationen i Haiti, tillsammans med FN, medlemsstaterna och kommissionens avdelningar som är aktiva på platsen.

*
* *

Fråga nr 15 från Georgios Toussas(H-0036/10)

Angående: Statskupp i Honduras

Onsdagen den 27 januari 2010 ska Porfirio Lobo Sosa, juntans kandidat och förmodad segrare i valet i Honduras den 29 november 2009, svära presidenteden. Valet i Honduras var en parodi som kännetecknades av repression, våld, valfusk och framför allt av det faktum att ett stort antal väljare inte deltog i valet eftersom FNRP, den nationella folkliga motståndsfrenten, hade manat till bojkott (officiellt lät över 50 procent av väljarna bli att rösta, 65-70 procent enligt FNRP), vilket i praktiken ogiltigförklarar valresultatet. Sedan i torsdags pågår demonstrationer, som FNRP tagit initiativ till, i protest mot denna parodi. Målet är att få till stånd ett fördömande av "försättningen på den oligarkiska diktatur" som Porfirio Lobo anses företräda. Folkrörelsen har förklarat att den kommer att fortsätta sin kamp, trots att lönnmorden blivit allt flera under de senaste två månaderna.

Erkänner rådet resultatet av det farsartade valet i Honduras, ett val som förrättades av en junta av tidigare statskuppsmakare? Erkänner rådet statskuppsmakaren Porfirio Lobo Sosa och vilken juntaregering som helst? Fördömer rådet juntans lönnmord av medlemmar i folkrörelsen? Hur ställer sig rådet till Honduras folks kamp mot diktaturen, en kamp som förs för att återinföra folkliga rättigheter?

⁽⁴⁾ 11450/5/09 CRIMORG 103 JAIEX 49 RELEX 618 JAI 432

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Rådet beklagar att Tegucigalpa-/San José-avtalet inte genomfördes till fullo inför valet den 29 november 2009. Denna ståndpunkt uttrycktes mycket tydligt i ett uttalande från ordförandeskapet på EU:s vägnar den 3 december 2009. Å andra sidan anser rådet att valet utgör ett betydande steg framåt för att lösa krisen och att Honduras bör uppmuntras att fortsätta på denna väg.

Sedan valet i november har EU uppmanat alla aktörer, även den valda presidenten Porfirio Lobo, att försöka få till stånd en dialog i syfte att nå nationell försoning och återupprätta den konstitutionella och demokratiska ordningen i landet, och EU förväntar sig att de tar sitt fulla ansvar i detta avseende.

Ett viktigt första steg utgörs av Porfirio Lobos och alla de andra presidentkandidaternas undertecknande den 20 januari 2010 av avtalet om nationell försoning och stärkande av demokratin, som innehåller de centrala delarna i Tegucigalpa-/San José-avtalet och den tillfredsställande och värdiga lösning på frågan om president Manuel Zelayas status som EU har krävt (och som Manuel Zelaya själv har godtagit). Därför gjorde den höga representanten ett uttalande på EU:s vägnar den 27 januari, efter president Lobos installation, där denne uppmanades att skyndsamt genomföra de initiativ som nämns i detta avtal, och särskilt inrättandet av sanningskommissionen. EU hoppas att dessa villkor kommer att genomföras snabbt för att öppna för en snabb normalisering av förbindelserna med Honduras.

Under hela denna process har EU uttryckt sin djupa oro över rapporterade kränkningar av mänskliga rättigheter i landet (inklusive hot mot människorättsförsvarare, godtyckliga frihetsberövanden och förtryck av fredliga demonstranter) och har påmint de facto-regeringen om dess skyldigheter enligt den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, OAS-stadgan och den amerikanska konventionen om mänskliga rättigheter. EU fortsätter att insistera på att alla aktörer ska främja och respektera rättsstatsprincipen, god samhällsstyrning och de mänskliga rättigheterna.

*

* *

Fråga nr 16 från Charalampos Angourakis(H-0038/10)**Angående: Nej till den imperialistiska interventionen i Haiti**

Efter jordbävningen i Haiti genomlever landets befolkning en tragedi av aldrig skådat slag. Över 75 000 döda har begravts i massgravar, 1,5 miljoner människor har blivit hemlösa och 3 miljoner är drabbade. Enligt beräkningar kan dödsiffran uppgå till 200 000. Det saknas el och vatten. Baslivsmedel säljs på svarta marknaden till oskäliga priser. USA:s regering utnyttjar denna tragedi för att mer eller mindre genomföra en militär ockupation av landet, enligt protester från statschefer, FN-företrädare och humanitära organisationer. Det finns 16 000 amerikanska soldater på plats i Haiti, med "humanitärt bistånd" som förevändning, vilket skapar allvarliga problem i distributionen av medicinsk utrustning, livsmedel och annat. EU skickar polisstyrkor och "icke-humanitärt" bistånd för flera hundra miljoner euro.

Jag vill fråga rådet följande: Har EU för avsikt att föra samma politik som USA i Haiti? Fördömer rådet metoden att med "humanitärt bistånd" som förevändning ta politisk och militär kontroll över tredjeländer och deras befolkningar?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Rådet delar ledamotens uppfattning att Haiti står inför en tragedi av hittills okänd omfattning. Jordbävningen den 12 januari har orsakat enorma förluster av människoliv och stor förstörelse, vilket har förvärrat den redan bräckliga situationen i landet.

EU och dess medlemsstater är medvetna om katastrofens omfattning och reagerade snabbt och effektivt redan de allra första dagarna efter jordbävningen. Ett extra möte med rådet (utrikes frågor) sammankallades

av den höga representanten Catherine Ashton den 18 januari, och man enades där om en mycket omfattande första reaktion från EU:s sida, med ett betydande ekonomiskt stöd. ⁽⁵⁾

Den 25 januari beslutade rådet (utrikes frågor) att svara positivt på en uttrycklig begäran från FN om ytterligare stöd för transport och leverans av humanitärt bistånd och för Minustahs åtgärder för att garantera tillräcklig säkerhet på plats. Därmed blir det möjligt att tillhandahålla teknisk sakkunskap och utrustning för att öppna vägar för att underlätta stöd, maritim logistisk kapacitet som kan fungera utan hamnanläggningar och ett kollektivt bidrag från EU för att förstärka Minustahs polisresurser, inklusive bidrag från de medlemsstater som ingår i den europeiska gendarmeristyrkan.

Rådet känner dock inte till några försök att använda humanitärt bistånd på ett sådant sätt som beskrivs av ledamoten. Redan från början har EU välkomnat det globala svaret på denna kris och gett starkt stöd åt FN:s centrala och samordnande roll i det internationella hjälparbetet. EU har också betonat att stöd och ytterligare återuppbyggnadsarbete bör vara behovsbaserat och ägas av de haitiska myndigheterna.

Deltagarna i "Friends of Haiti"-mötet i Montreal den 25 januari, bland annat EU och Förenta staterna, erkände den haitiska regeringens fortsatta ledarskap och suveränitet och upprepade sitt engagemang för en samordnad, enhetlig och övergripande strategi för att tillgodose Haitis omedelbara och långsiktiga behov. Enligt vad rådet känner till kommer dessa principer utan tvekan att fortsätta att vara vägledande för EU:s egen politik.

*
* *

Fråga nr 17 från Brian Crowley(H-0041/10)

Angående: Förbindelserna mellan EU och Förenta staterna

Kan rådet redogöra för de åtgärder som man kommer att vidta under det närmaste halvåret för att stärka de ekonomiska banden mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater, med hänsyn till de globala ekonomiska problem som EU och Förenta staterna gemensamt står inför?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

EU och USA är varandras viktigaste ekonomiska partner och står för den största bilaterala handelsförbindelsen i världen. Denna förbindelse svarar för cirka 14 miljoner arbetstillfällen. Eftersom både EU och USA försöker återgå till hållbar tillväxt är det viktigt att de försvarar sig mot uppkomsten av protektionism och motstår frestelsen att skapa hinder för handel och investeringar, vilket är av särskild betydelse i den nuvarande ekonomiska situationen. Som ett led i denna strategi har rådet åtagit sig att genomföra de överenskommelser som nåddes vid det senaste toppmötet mellan USA och EU den 3 november 2009.

För att bidra till en ökad ekonomisk tillväxt och skapandet av arbetstillfällen på den transatlantiska marknaden kommer rådet att hjälpa till med att ange en strategisk inriktning för EU:s och USA:s transatlantiska ekonomiska råd, särskilt genom att utveckla kompatibla strategier för reglering inom viktiga sektorer, t.ex. märkning, energieffektivitet och nanoteknik, bedöma strategier för regleringssamarbete, t.ex. avtal om ömsesidigt erkännande, granska användningen av frivilliga standarder till stöd för reglering, samarbeta om säker handel och internationell äganderätt samt upprätta en ny dialog mellan USA och EU om innovation.

Rådet kommer också att fortsätta att stödja det transatlantiska samarbetet när det gäller finansiell reglering, särskilt genom dialogen om reglering av finansiella marknader, som berör lagstiftningsreformer som i allt väsentligt är kompatibla. Man kommer också att sträva efter att bevara integriteten i det finansiella systemet, främja fri och rättvis konkurrens, garantera ett kraftfullt skydd för konsumenter och investerare och minska eller undanröja möjligheterna till tillsynsarbitrage. Rådet kommer att agera både i bilaterala diskussioner med USA och i multilaterala forum, särskilt G20-processen.

(5) Den 1 februari uppgick EU:s totala humanitära bistånd, inklusive planerade utfästelser, till 212 miljoner euro med anledning av jordbävningen i Haiti (18 medlemsstater och kommissionen). En uppdaterad siffra kommer att ges före frågestunden.

Dessutom kommer rådet att fortsätta att sträva efter att slutföra den andra etappen av luftfartsavtalet mellan EU och USA 2010. Detta avtal skulle i sig medföra cirka 80 000 arbetstillfällen.

*
* *

Fråga nr 18 från Liam Aylward(H-0043/10)

Angående: Europeiska solidaritetsfonden - sänkning av tröskelvärdet för och forskottsutbetalning av stödmedel

Med anledning av de allt mer ogynnsamma väderförhållanden som sedan några månader råder i Europa, och de skador som detta har åsamkat hushåll, företag och jordbruk, har mycket uppmärksamhet ägnats – och många frågor rest om – Europeiska solidaritetsfonden.

Kommissionen och parlamentet har förelagt rådet ett förslag om en ny förordning om solidaritetsfonden. En viktig del i detta förslag är en sänkning av tröskelvärdet för så kallade större katastrofer till 0,5 procent av BNI eller 1 miljard euro i 2007 års priser, varvid det lägsta värdet ska gälla (motsvarande värden enligt den nuvarande fonden är 0,6 procent av BNI respektive 3 miljarder euro i 2002 års priser).

Viktigt är att förslaget även gör det möjligt att göra forskottsutbetalningar av stödmedel till drabbade länder om de så begär – en möjlighet som skulle vara mycket välkommen i områden som nyligen drabbats av en katastrof.

Kan rådet ge en fingervisning om när den tror sig kunna behandla detta förslag, särskilt med tanke på fondens ökande betydelse? Kan rådet ange huruvida den tänker beakta möjligheten att göra forskottsutbetalningar?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Rådet kan inte ge någon indikation om när det räknar med att behandla detta förslag av två skäl:

A) Det förslag som ledamoten hänvisar till har väckt ett antal frågor bland medlemsstaterna. I själva verket har ett stort antal delegationer redan från början av diskussionerna motsatt sig samtliga viktiga delar av förslaget – den utvidgade räckvidden, de sänkta tröskelvärdena och de politiska kriterierna. Det är svårt att se hur några framsteg ska kunna göras på grundval av kommissionens förslag.

B) Den 22 juli 2008 antog rådet slutsatser på grundval av revisionsrättens särskilda rapport nr 3/2008 om hur snabb, effektiv och flexibel Europeiska unionens solidaritetsfond var mellan 2002 och 2006. I dessa slutsatser betonade rådet att man i det skedet inte såg något behov av en översyn av förordningen.

Med detta sagt avser det spanska ordförandeskapet att garantera ett snabbt antagande av beslutet om formerna för genomförandet av den solidaritetsklausul som avses i artikel 222 i fördraget om EU:s funktionssätt, så fort rådet har mottagit ett gemensamt förslag från kommissionen och den höga representanten i enlighet med artikel 222 i FEUF.

*
* *

Fråga nr 19 från Laima Liucija Andrikiene(H-0045/10)

Angående: Utsikterna för ett associeringsavtal med länder i Centralamerika

Statskuppen i Honduras 2009 och den påföljande konstitutionella krisen har utgjort det huvudsakliga hindret för ett associeringsavtal mellan EU och sex länder i Centralamerika (Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua och Panama). Vad anser ordförandeskapet om den politiska och konstitutionella situationen i Honduras efter presidentvalet i november 2009? Anser ordförandeskapet att situationen är sådan att landet uppfyller kraven för att den honduranska regeringen till fullo ska kunna erkännas, och kommer associeringsavtalet, inbegripet ett frihandelsavtal med länderna i Centralamerika, därmed att kunna ingås?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Såsom påpekades i ordförandeskapets uttalande på EU:s vägnar den 3 december 2009 beklagar EU att Tegucigalpa-/San José-avtalet inte genomfördes till fullo inför valet den 29 november 2009. Trots det anser EU att valet utgör ett viktigt steg på vägen mot en lösning av krisen.

Ett viktigt första steg utgörs av Porfirio Lobos och alla de andra presidentkandidaternas undertecknande den 20 januari 2010 av avtalet om nationell försoning och stärkande av demokratin, som innehåller de centrala delarna i Tegucigalpa-/San José-avtalet och den tillfredsställande och värdiga lösning på frågan om president Manuel Zelayas status som EU har krävt (och som Manuel Zelaya själv har godtagit). Därför gjorde den höga representanten ett uttalande på EU:s vägnar den 27 januari, efter president Lobos installation, där denne uppmanades att skyndsamt genomföra de initiativ som nämns i detta avtal, och särskilt inrättandet av sanningskommissionen. EU hoppas att dessa villkor kommer att genomföras snabbt för att öppna för en snabb normalisering av förbindelserna med Honduras och därigenom bereda vägen för ett återupptagande av förhandlingarna om ett associeringsavtal mellan EU och Centralamerika.

EU är fast beslutet att fortsätta ge sitt stöd till återupprättandet av en konstitutionell och demokratisk ordning i Honduras, och till landets nationella försoningsprocess.

*
* *

Fråga nr 20 från Ryszard Czarnecki(H-0047/10)**Angående: Harmonisering av finans- och skattepolitiken i EU-länderna**

Står hela rådet bakom den spanske premiärministern Zapateros förslag om en harmonisering av finans- och skattepolitiken, eller är detta enbart hans eget förslag? Denna fråga föranleds av den oro som förslaget väckt i Polen och i andra "nya" medlemsländer.

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

När det gäller politiken för finansiella tjänster konstaterade Europeiska rådet vid sitt möte i december 2009 att det fanns ett behov av breda exitstrategier, baserade på en samordnad hållning. Rådet välkomnade också kommissionens avsikt att noga övervaka genomförandet av en sund ersättningspolitik, och uppmanade den finansiella sektorn att omedelbart införa sunda ersättningssystem.

För närvarande pågår förhandlingar om ett antal viktiga lagstiftningsförslag för att förbättra regleringen och styrningen inom sektorn för finansiella tjänster. Det handlar bl.a. om en ny struktur för den finansiella tillsynen inom EU, ändringar av kapitalkravsdirektivet samt ett förslag till direktiv om förvaltning av alternativa investeringsfonder, där även frågan om en lämplig ersättningspolitik bör behandlas. Vi välkomnar kommissionens avsikt att lägga fram lagstiftningsförslag 2010 för att förbättra stabiliteten och öppenheten på derivatmarknaderna.

När det gäller skattepolitiken bör det påpekas att harmoniseringsnivån varierar från en mycket intensiv harmonisering av indirekta skatter med hjälp av direktiv om mervärdesskatt, punktskatter (på alkohol, tobak och mineraloljor) och energibeskattnings, till mindre intensiv harmonisering av direkta skatter som särskilt syftar till att undanröja dubbelbeskattnings av koncerninterna utdelningar (moderbolag och dotterbolag), räntor och royaltyer (direktivet om räntor och royaltyer) och att underlätta gränsöverskridande fusioner (fusionsdirektivet).

Dessutom har EU genom sin lagstiftning försökt att förbättra det ömsesidiga biståndet och samarbetet mellan skatteförvaltningarna genom direktiv om beskattning av sparande och om bedömning och indrivning av skattefordringar på området för direkt beskattning, mervärdesskatt och punktskatter. Särskild uppmärksamhet ägnas åt samarbetet mellan medlemsstaterna i kampen mot skattebedrägerier.

På området direkt beskattning fortsätter arbetet med god förvaltning i skattefrågor, i synnerhet

för situationer inom unionen, genom att sträva efter att nå en överenskommelse om ändringar av direktivet om beskattning av sparande och direktivet om administrativt samarbete i fråga om beskattning

inom yttre förbindelser, genom att förhandla om ett avtal om bedrägeribekämpning med Liechtenstein och ge kommissionen mandat att förhandla om avtal om bedrägeribekämpning med andra tredjeländer (Andorra, Monaco, San Marino och Schweiz).

När det gäller indirekt beskattning och kampen mot momsbedrägerier kommer Eurofisc, ett föreslaget decentraliserat nätverk för utbyte av information om momsbedrägerier mellan medlemsstaterna, att få en allt viktigare roll. När det gäller mervärdesskatt arbetar rådet redan med ett förslag till direktiv om regler för e-fakturer med mervärdesskatteuppgifter, vilket är en viktig del av den administrativa förenklingen och kostnadsminskningen för företag.

Slutligen är det viktigt att det görs framsteg när det gäller ändringen av en ram för beskattning av energiprodukter på grundval av miljökriterier, och rådet är berett att arbeta med kommissionens framtida förslag på detta område.

Det är naturligtvis upp till kommissionen att lägga fram förslag för rådet och Europaparlamentet om finans- eller skattepolitik på EU-nivå som ska behandlas enligt de förfaranden som föreskrivs i fördraget.

*
* *

Fråga nr 21 från Marian Harkin(H-0048/10)

Angående: Kosttillskott

Den här veckan har det spanska ordförandeskapet anordnat ett möte med höga tjänstemän och experter från den rådgivande gruppen för Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA) och livsmedels- och hälsovårdsmyndigheterna (11–12 februari). Kan ordförandeskapet redogöra för vad man hoppas kunna uppnå vid detta möte? Anser ordförandeskapet att det är viktigt att ta hänsyn till andra yttranden om vetenskapliga riskbedömningar än EFSA:s vetenskapliga studier när de övre toleransnivåerna fastställs för intag av de näringsämnen som anges i bilaga I till direktiv 2002/46/EG⁽⁶⁾?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Det möte som ledamoten hänvisar till gäller den rådgivande gruppen inom Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet. Det är en plattform som knyter ihop EFSA med de nationella myndigheterna för livsmedelssäkerhet i alla EU:s 27 medlemsstater, där varje medlemsstat företräds av det nationella organ som ansvarar för riskbedömning. EFSA:s rådgivande grupp sammanträder regelbundet (4 till 5 gånger per år), i olika medlemsstater varje gång. Nästa möte, det 35:e i ordningen, kommer att äga rum i Sevilla den 11–12 februari.

Det bör påpekas att dagordningen för den rådgivande gruppens möte utarbetas av EFSA självt och inte av ordförandeskapet. Så vitt vi känner till är inte kosttillskott med på dagordningen för mötet i Sevilla den 11–12 februari 2010. Med tanke på mötets natur kan ordförandeskapet i detta skede inte kommentera dess utgång.

När det gäller de vetenskapliga studier som EFSA genomför för att fastställa gränser för intag av de vitaminer och mineraler som anges i bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/46/EG av den 10 juni 2002 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott, har parlamentet och rådet i artikel 5 i direktiv 2002/46/EG beslutat att sådana värden ska fastställas efter vetenskaplig riskbedömning genom kommittéförfarandet med kontroll.

⁽⁶⁾ EGT L 183, 12.7.2002, s. 51.

Kommissionen höll omfattande offentliga samråd under 2006 för att kunna utarbeta ett preliminärt förslag. De synpunkter från medlemsstater och intressenter som inkommit till kommissionen som svar på kommissionens diskussionsunderlag finns på kommissionens offentliga webbplats.⁽⁷⁾

Rådet känner till att kommissionen nu arbetar med konsekvensbedömningen för att slutföra det preliminära förslag som kommer att läggas fram för ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa och därefter för Europaparlamentet och rådet för kontroll enligt artikel 5a i rådets beslut av den 28 juni 1999 om de förfaranden som ska tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter.

*
* *

Fråga nr 22 från Hans-Peter Martin(H-0049/10)

Angående: Riskbegränsning på finansmarknaden

Förenta staternas president kräver särskilda skatter för banker som räddats, strängare regler för bonusutbetalning, nya regler för begränsning av handel för egen räkning och framför allt en uppsjälkning av bankerna, så att det kommer att finnas dels banker för vanliga kundtransaktioner och dels banker för särskilt riskfyllda affärer inom investeringsbankverksamheten. Syftet med dessa åtgärder är att finansföretagen inte längre ska få växa sig så stora att de inte kan tillåtas gå i konkurs.

Hur ser rådet på dessa nya ansatser som Förenta staternas regering gjort för att reglera banksektorn? Vad planerar rådets spanska ordförandeskap att föreslå för det planerade extra toppmötet den 11 februari 2010?

I vad mån anser rådet att det behövs en ekonomisk regering på EU-nivå för att man ska kunna utveckla och genomföra EU-omfattande regler för banksektorn?

Svar

(EN) Detta svar, som utarbetats av ordförandeskapet och inte är bindande för vare sig rådet eller rådsmedlemmarna, framfördes inte muntligen vid frågestunden med frågor till rådet under Europaparlamentets sammanträdesperiod i Strasbourg i februari 2010.

Ledamoten har tagit upp en mycket viktig och aktuell fråga.

President Barack Obama har krävt att USA ska införa en finansiell ansvarsavgift, för att ta igen det stöd som den amerikanska regeringen betalade ut inom ramen för räddningsaktionerna under krisen och för att stärka de offentliga finanserna. Dessutom aviserade president Obama den 21 januari 2010 initiativ för att begränsa omfattningen av finansinstituten verksamhet och förbjuda banker att bedriva verksamhet som i första hand betraktas som riskfylld spekulation.

Detta utgör ett stort politiskt steg i förhållande till de pågående diskussionerna i G-20-gruppen och rådet för finansiell stabilitet, som inriktas på översyn av reglering och tillsyn.

Ingen diskussion har ännu inletts i rådet om de amerikanska planerna, bland annat för att de fortfarande måste utvecklas av den amerikanska regeringen, särskilt det amerikanska finansdepartementet, och i kongressen.

Mot denna bakgrund vore det inte lämpligt att föregripa rådets ståndpunkt i denna fråga eller spekulera om det tänkbara resultatet av Europeiska rådets extra möte den 11 februari. Rådet noterar dock den senaste tidens amerikanska initiativ, som fortfarande befinner sig på ett tidigt stadium i utvecklingen, och betraktar dem som ett tecken på ett ökat engagemang från den amerikanska regeringens sida för att ta itu med ackumuleringen av risker i det finansiella systemet och hantera den moraliska risken. Det bör dock påpekas att dessa initiativ kommer att läggas till en bredare uppsättning rättsliga instrument som för närvarande granskas av internationella organ som Baselkommittén för banktillsyn, rådet för finansiell stabilitet eller Internationella valutafonden. EU bidrar aktivt till denna internationella debatt som syftar till att lösa globala problem på ett gemensamt och samordnat sätt. I samma anda trycker vi på för lösningar som i första hand garanterar att ett överdrivet risktagande undviks i förebyggande syfte, för att bland annat ta itu med problemet med företag som är för stora för att gå i konkurs eller ackumuleringen av systemrisk på vissa finansmarknader eller hos vissa finansiella aktörer. Utvecklingen av stärkta kapitalkrav eller likviditetsreglering är några av de lösningar som EU stöder till fullo. Å andra sidan har EU också förbundit sig att främja lösningar

⁽⁷⁾ <http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/supplements/>

som garanterar att den finansiella sektorn tar på sig en del av kostnaden för att återskapa hållbara offentliga finanser vid kriser, t.ex. genom krishanteringsfonder inom den privata sektorn eller genom försäkringsmekanismer.

Som ledamoten känner till är rådets strategi för att begränsa riskerna på de finansiella marknaderna dessutom inriktad på att stärka ramverket för den finansiella tillsynen. Den 20 mars 2009 enades Europeiska rådet, mot bakgrund av rapporten från "högnivågruppen för finansiell tillsyn i EU" av den 25 februari 2009 (de Larosièrere-rapporten), om behovet av att förbättra regleringen och tillsynen av finansiella institut i EU, och rådet drog slutsatsen att högnivågruppens rapport ska ligga till grund för åtgärderna.

Kommissionen lade därefter fram fem förslag om inrättande av en ny finansiell tillsynsmekanism i EU, särskilt genom makro- och mikrotillsyn, och både rådet och Europaparlamentet arbetar med detta. Rådet ser fram emot ett snabbt antagande i år av reformpaketet för finansiell tillsyn, som för närvarande är föremål för förhandlingar mellan våra två institutioner med sikte inställt på en överenskommelse vid första behandlingen.

Den nya lagstiftningen bör göra det möjligt för den nybildade europeiska systemrisknämnden och de europeiska tillsynsmyndigheterna att öka övervakningen av risker och att mildra deras effekter i tid genom mer välgrundade och bättre samordnade tillsynsåtgärder.

Dessutom tar man upp andra aspekter av den färdplan som anges i de Larosièrere-rapporten. Det rör sig t.ex. om frågan om ersättning i det förslag som kommissionen lade fram den 13 juli 2009 om ändring av kapitalkravsdirektivet. Syftet med detta direktiv är bland annat att bankernas och värdepappersföretagens ersättningssystem ska bli föremål för tillsyn så att kreditinstitutet och värdepappersföretagen blir skyldiga att ha ersättningssystem som är förenliga med en effektiv riskhantering. Rådet enades i december om en allmän riktlinje för en text och tänker nu göra sitt yttersta för att arbeta för en överenskommelse med Europaparlamentet så att detta direktiv kan antas så snart som möjligt.

*
* *

FRÅGOR TILL KOMMISSIONEN

Fråga nr 23 från Silvia-Adriana Ticău(H-0010/10)

Angående: Åtgärder för att reglera de förfaranden och villor som krävs för att unionsmedborgarna ska kunna lägga fram ett lagstiftningsinitiativ

T Enligt Lissabonfördraget får ett antal unionsmedborgare, som uppgår till minst en miljon personer och som kommer från ett betydande antal medlemsstater, ta initiativ till att uppmana Europeiska kommissionen att, inom ramen för sina befogenheter, lägga fram ett lämpligt förslag i frågor där dessa medborgare anser att det krävs en unionsrättsakt för att tillämpa fördragen. Europaparlamentet och rådet ska genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet anta bestämmelser om de förfaranden och villkor som krävs för framläggande av ett medborgarinitiativ, däribland det minsta antal medlemsstater som de medborgare som lägger fram förslaget måste komma ifrån.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att reglera de förfaranden och villkor som krävs för framläggande av den här typen av lagstiftningsinitiativ?

Svar

(EN) Kommissionen välkomnar införandet av det europeiska medborgarinitiativ som kommer att ge EU:s medborgare mer att säga till om, ge den europeiska demokratin en ny dimension och komplettera rättigheterna i samband med unionsmedborgarskapet.

Med tanke på de rättsliga, administrativa och praktiska frågor som har väckts i samband med det nya europeiska medborgarinitiativ som infördes genom artikel 11 i fördraget om Europeiska unionen, och dess betydelse för medborgare, intressenter och offentliga myndigheter i medlemsstaterna, offentliggjorde kommissionen den 11 november 2009 en grönbok för att inhämta synpunkter från alla berörda parter om de nyckelfrågor som kommer att forma den framtida förordningen. Intressenterna kunde medverka i samrådet fram till den 31 januari 2010. Svaren på denna grönbok, samt parlamentets resolution om medborgarinitiativet som antogs i maj 2009, kommer att ligga till grund för utarbetandet av kommissionens förslag till förordning.

Kommissionen är övertygad om att EU-medborgarna bör kunna dra nytta av det europeiska medborgarinitiativet så snart som möjligt. Därför kommer man inom kort att lägga fram ett förslag till förordning på grundval av artikel 24 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Kommissionens mål är att förordningen ska kunna antas före utgången av det första året efter fördragets ikraftträdande, och kommissionen hoppas att Europaparlamentet och rådet delar denna målsättning.

*
* *

Fråga nr 24 från Francesco De Angelis(H-0013/10)

Angående: Könsdiskriminering i medlemsstaternas socialförsäkringssystem

Min fråga ställs med hänvisning till artikel 153 i avdelning X i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, EG-domstolens dom mot Italien av den 13 november 2008 och de avtal om kriterierna för tidsbegränsade anställningar som under de senaste månaderna och åren har ingåtts mellan sociala partner och privata arbetsgivare i medlemsstaterna.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att förhindra risken för att skillnader mellan mäns och kvinnors pensionskrav leder till könsdiskriminering på arbetsplatsen?

Svar

(EN) Den dom från EG-domstolen som ledamoten hänvisar till⁽⁸⁾, liksom även artikel 153 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, när det gäller eventuell könsdiskriminering som kan uppstå på grund av skillnader i pensionsrättigheter mellan kvinnor och män, gäller det pensionssystem som förvaltas av INPDAP (Istituto Nazionale della Previdenza per i Dipendenti dell'Amministrazione Pubblica) och omfattar pensioner för tjänstemän och andra offentliganställda. Enligt de omtvistade bestämmelserna hade pensionsåldern fastställts till 60 år för kvinnor och 65 år för män. I sin dom bekräftade domstolen att en pension som betalas ut av en arbetsgivare (som också kan vara staten) till en tidigare anställd på grundval av ett "anställningsförhållande" ska anses vara lön i den mening som avses i artikel 153 i FEUF. Domstolen bekräftade därmed att statstjänstemän ska betraktas som "arbetstagare" i detta sammanhang. Följaktligen måste INPDAP:s pensionssystem, särskilt bestämmelserna om pensionsålder, följa principen om likabehandling. Denna rättspraxis har bekräftats av domstolen nyligen i ett mål om skillnad i pensionsålder för grekiska tjänstemän.⁽⁹⁾

I sin dom i mål C-46/07 tog domstolen dock inte upp frågan om hur skillnad i pensionsrättigheter på grund av skillnad i pensionsålder i det förflutna skulle rättas till.

I målen C-408/92 och C-28/93⁽¹⁰⁾ fastslog domstolen att när lönediskriminering väl har konstaterats kan "så länge åtgärder för att återställa likabehandling inte har vidtagits i tjänstesystemet i fråga [...] åtlöynaden av artikel 141 i EG-fördraget endast försäkras genom att de diskriminerade beviljas samma förmåner som de privilegierade åtnjuter".

Fortsättningen av domen lyder: "Tillämpningen av denna princip [...] innebär, vad beträffar perioden mellan den 17 maj 1990 (dagen då domen i Barber-målet avkunnades) och den 1 juli 1991 (den dag då diskrimineringen upphörde) att manliga arbetstagares rätt till pension ska beräknas efter samma pensionsålder som gäller för kvinnliga arbetstagare." Fast rättspraxis bekräftar domstolens uppfattning på denna punkt.

Därför följer kommissionen noga utvecklingen i den italienska lagstiftningen i enlighet med domstolens dom, och man kommer att vidta åtgärder om Italien, eller någon annan medlemsstat med liknande problem, inte rättar sig efter domen.

När det gäller de diskriminerande avtal som ingåtts av vissa organisationer och fackföreningar i medlemsstaterna som ledamoten hänvisar till är det i princip upp till de nationella domstolarna att avgöra om dessa avtal överensstämmer med europeisk rätt. I enlighet med artikel 288 i FEUF ligger dock det slutgiltiga ansvaret för korrekt införlivande och tillämpning av EU-lagstiftningen hos medlemsstaterna.

⁽⁸⁾ Mål C-46/07, Europeiska kommissionen mot Italienska republiken, REG 2008, s. I-151.

⁽⁹⁾ Domstolens dom den 26 mars 2009 i mål C-559/07, Europeiska kommissionen mot Republiken Grekland.

⁽¹⁰⁾ Målen C-408/92, Smith, REG 1994, s. I-4435, punkterna 17 och följande, och C-28/93, van den Akker, REG 1994, s. I-4527, punkterna 16 och följande.

*
* *

Fråga nr 25 från Rolandas Paksas(H-0014/10)**Angående: Mänskliga rättigheter**

Ledamöter av det litauiska parlamentet har gjort en parlamentarisk undersökning som visat att man på initiativ av en främmande stats specialstyrkor utrustat lokaler i Litauen för att förvara fångar, samt att flygplan med koppling till den amerikanska underrättelsetjänsten CIA (som även omnämnts i Europaparlamentets undersökning om hemliga CIA-fängelser i Europa) upprepade gånger startat från och landat på litauiska flygplatser. I det litauiska parlamentsutskottets rapport är det antal flygplan med koppling till CIA som landat i Litauen större än det antal som omnämns i Europaparlamentets rapport.

Anser inte Europeiska kommissionen, i ljuset av de nya uppgifter som framkommit, att det nu finns en tillräcklig rättslig grund för att genomföra en särskilt undersökning avseende ett eventuellt brott mot relevanta artiklar i Genèvekonventionen, den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt avseende en inblandning av en främmande stats specialstyrkor i den suveräna EU-staten Litauens inre angelägenheter?

Svar

(EN) Som kommissionen har framhållit vid flera tillfällen, anser den att de metoder som kallas "överlämnande" och hemlig internering strider mot de grundläggande rättigheter som garanteras i den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna.

Kommissionen har också alltid betonat att det ankommer på de berörda medlemsstaterna att inleda eller fortsätta med grundliga, oberoende och opartiska undersökningar för att ta reda på sanningen. Endast de verktyg och metoder för undersökning som är tillgängliga för medlemsstaterna kan bidra till att alla fakta kommer fram. Kommissionen har varken befogenhet eller medel att utföra uppgiften att ta reda på sanningen åt medlemsstaterna.

Kommissionen välkomnar därför den undersökning som har genomförts av den litauiska undersökningskommitté som ledamoten nämner.

I en skrivelse till den litauiska justitieministern i oktober 2009 uttryckte kommissionsledamoten med ansvar för rättvisa, frihet och säkerhet kommissionens oro över anklagelserna och välkomnade det tillkännagivande om att inleda undersökningen som president Dalia Grybauskaitė gjorde i samband med sitt besök till kommissionens ordförande.

Kommissionen konstaterar särskilt att den litauiska undersökningskommittén har föreslagit ett antal rekommendationer för att garantera striktare kontroll av verksamheten vid dess underrättelsetjänster och att den föreslagit att man inleder brottsutredningar i syfte att sprida ytterligare ljus över omständigheterna och eventuellt fastställa straffrättsligt ansvar. Kommissionen välkomnar undersökningskommitténs insatser för att utfärda konkreta rekommendationer i syfte att förhindra att sådana händelser inträffar i framtiden.

*
* *

Fråga nr 26 från Frank Vanhecke(H-0017/10)**Angående: EU-stöd till centrumet för kärnkraftsforskning i Belgien och det så kallade Myrrhaprojektet**

Vad är kommissionens inställning till centrumet för kärnkraftsforskning i Mol i Belgien och det så kallade Myrrha-projektet? Avser kommissionen att ge ekonomiskt stöd till detta centrum och/eller Myrrha-projektet? Om så inte är fallet, varför inte? Om ja, från när och med hur stora anslag?

Svar

(EN) Myrrhaprojektet ("Multi-purpose hybrid research reactor for high-tech applications") är för närvarande ett förslag från SCK/CEN (Studiecentrum voor Kernenergie – Centre d'Etude de l'Energie nucléaire) om finansiering till belgiska staten.

Det finns således inga planer på att stödja uppbyggnaden av detta projekt genom det aktuella ramprogrammet för Euratoms verksamhet inom området forskning och utbildning på kärnenergiområdet (Euratom FP7, 2007–2011), även om ett begränsat konstruktionsstöd ges inom ramen för ett pågående projekt som har

valts ut i samband med en konkurrensutsatt förslagsinfordran och utvärderats av oberoende experter. Myrrhaprojektet är tänkt att utgöra en stödjande infrastruktur inom det europeiska initiativet för hållbar kärnkraftsindustri inom ramen för den strategiska EU-planen för energiteknik. Myrrhaprojektet granskas också för närvarande av Europeiska strategiska forumet för forskningsinfrastruktur (Esfri) och kan komma att inrymmas i Esfris uppdaterade färdplan 2010.

*
* *

Fråga nr 27 från Vilija Blinkevičiūtė(H-0019/10)

Angående: Garanti för sociala miniminormer i EU för att bekämpa social utestängning

I enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut nr 1098/2008/EG⁽¹⁾ av den 22 oktober 2008 har beslut fattats om att utropa 2010 till Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning, detta för att stödja EU:s kamp mot social utestängning. På grundval av detta beslut lade Europeiska kommissionen den 1 december 2008 fram ett strategidokument i vilket kommissionen åtog sig att genomföra EU:s huvudsakliga prioriteringar i kampen mot fattigdom och social utestängning.

Nästan 80 miljoner européer lever för närvarande under fattigdomsgränsen och försöker att överleva den ekonomiska och sociala krisen. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att se till att sociala miniminormer tillämpas i hela EU, vilket bör vara en prioritering för den europeiska socialpolitiken för att se till att varje enskild EU-medborgare garanteras vissa minimiförmåner vad gäller social trygghet? Miniminormerna för social trygghet bör vara desamma i hela EU eftersom detta skulle bidra till att förbättra den sociala trygghetsnivån.

Svar

(EN) Artikel 153 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt utgör en rättslig grund för att föreslå sociala miniminormer på ett antal områden, men inte för lagstiftning för att uppnå det specifika målet att bekämpa social utestängning.

I detta avseende uppmärksammas ledamoten på kommissionens rekommendation 2008/867/EG av den 3 oktober 2008 om aktiv inkludering av människor som är utestängda från arbetsmarknaden⁽²⁾, som godkändes av rådet den 17 december 2008 och av parlamentet i dess resolution av den 6 maj 2009. I rekommendationen fastställs gemensamma principer och praktiska riktlinjer för att kombinera tillräckligt inkomststöd, inkluderande arbetsmarknader och tillgång till tjänster av god kvalitet. Syftet är att uppnå en effektiv helhetssyn på kampen mot fattigdom och social utestängning.

Kommissionen gör för närvarande betydande insatser för att utveckla en övervakningsram för strategin för aktiv inkludering. Detta innebär arbete, tillsammans med medlemsstaternas företrädare i kommittén för socialt skydd, för att hitta en lämplig uppsättning indikatorer för övervakning av strategins genomförande. Man har också samlat in information om hur de sociala skyddsnäten fungerar i de olika medlemsstaterna. Den gemensamma rapporten om socialt skydd och social inkludering 2010⁽³⁾ och dess medföljande stöddokument⁽⁴⁾ innehåller ett avsnitt om bestämmelser om minimiinkomst för fattiga människor i arbetsför ålder, där kritiska punkter i utformningen av nationella sociala skyddsnät identifieras, främst i fråga om täckningen av behövande och enskilda personer som inte får socialbidrag trots att de har rätt till det. Ömsesidigt lärande och utbyte av bästa praxis i fråga om projekt och sakkunnigbedömning i samband med aktiv inkludering pågår och kommer att fortsätta enligt den öppna samordningsmetoden gällande socialt skydd och social integration.

Kommissionen förväntar sig att Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning 2010 kommer att öka medvetenheten och skapa drivkraft för att stärka åtgärderna mot fattigdom i hela EU.

*
* *

⁽¹⁾ EUT L 298, 7.11.2008, s. 20.

⁽²⁾ EUT L 307, 18.11.2008, s. 11.

⁽³⁾ KOM(2010)0025, 5.2.2010.

⁽⁴⁾ SEK(2010)0098, 5.2.2010.

Fråga nr 28 från Cristian Dan Preda(H-0020/10)**Angående: Kopplingen mellan Icesave-lagen och Islands skyldigheter som medlem i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet**

Som en reaktion på den isländska presidentens beslut har Europeiska kommissionen sagt till pressen att Icesave-affären kommer att utvärderas i samband med det yttrande som kommissionen måste lämna rörande de ekonomiska kriterier som Europeiska rådet fastställde i Köpenhamn 1993. I vilken mån kan beslutet att hålla en folkomröstning om Icesave-lagen påverka utvärderingen av Islands förmåga att uppfylla de ekonomiska kriterier som fastställdes av Europeiska rådet i Köpenhamn?

Svar

(EN) Den isländska presidentens tillkännagivande av en folkomröstning om Icesave-lagen vittnar om hur känslig frågan är för landet. Det är det isländska folkets sak att besluta i denna fråga. Kommissionen följer situationen noggrant. Den vill inte lägga sig i en sådan nationell debatt.

Kommissionen betraktar Icesave-avtalet, dvs. låneavtalen mellan Storbritannien, Nederländerna och Island och villkoren för återbetalning av dessa lån, som en bilateral fråga mellan dessa länder. Följaktligen finns det ingen koppling mellan dessa avtal och kommissionens mandat att utarbeta ett yttrande om Islands ansökan om medlemskap, och de bör inte heller kopplas direkt till Islands anslutningsprocess.

Kommissionen håller på att utarbeta ett yttrande om Islands ansökan om medlemskap enligt rådets begäran och försöker se till att det är balanserat, objektivt och heltäckande.

I yttrandet görs en bedömning av graden av uppfyllelse av Köpenhamnskriterierna för anslutning. I detta sammanhang kommer frågor som Icesave och kapitalkontroll att tas upp i samband med bedömningen av Islands förmåga att tillämpa regelverket. På lämpligt sätt kommer hänvisningar att göras till Islands efterlevnad av de regler som gäller i EES-området efter bedömning av Eftas övervakningsmyndighet (ESA). Om det visar sig att Island inte uppfyller kriterierna måste de konstaterade luckorna fyllas så att Island följer regelverket till fullo senast vid tiden för anslutningen.

Kommissionen vill i detta sammanhang understryka att yttrandet bara ger en första bild av nivån för Islands genomförande av EU:s regelverk. Kommissionen kommer att göra en mer detaljerad bedömning i ett senare skede av anslutningsprocessen, t.ex. genom den så kallade genomgången av EU:s regelverk, när rådet har beslutat om inledande av anslutningsförhandlingar.

*
* *

Fråga nr 29 från Mairead McGuinness(H-0022/10)**Angående: Säkerheten på flygplatser inom EU**

Kan kommissionen försäkra denna kammare om att frågan om flygplatssäkerheten står högt på dagordningen, mot bakgrund av den nyligen omtalade sprängningen av en bomb i ett Northwest Airlines-plan till Detroit från flygplatsen Schiphol i Amsterdam och den chockerande upptäckten att en passagerare oavsiktligt hade sprängmedel med sig på en flygning till Dublin efter att en slovakisk flygplatssäkerhetstest inte fungerade?

Kan den vidare bekräfta att den arbetar tillsammans med medlemsstaterna för att se över de nuvarande säkerhetsåtgärderna?

Vilka Europaövergripande riktlinjer finns det för så kallade "bombsniffningstest" och anser kommissionen att de är tillräckligt tillförlitliga? Anser den att det behövs EU-regler för all slags flygplatssäkerhet?

Vad är kommissionens åsikt om behovet av striktare säkerhetsåtgärder för passagerare?

Vad är kommissionens uppfattning om användning av bildteknik, även känd som kroppsskannrar, som ett medel för att kontrollera passagerare?

Svar

(EN) Kommissionen är i ständig dialog med medlemsstater, internationella partner och internationella organisationer för att utbyta och utveckla säkerhetsåtgärder för luftfarten. Den är ordförande för en ständig regleringskommitté som har inrättats på grundval av EU:s lagstiftning rörande luftfartsskydd och har

regelbundna sammanträden flera gånger om året⁽¹⁵⁾ och om nödvändigt särskilda möten för att hantera olösta frågor. Dessutom utbyter kommissionen synpunkter med intressenter med jämna mellanrum. Det är vanligt att den befintliga lagstiftningen uppdateras med anledning av ny utveckling – det har skett vid flera tillfällen de senaste åren.

EU:s flygplatser kan bara använda sådan utrustning för säkerhetskontroll som förtecknas och beskrivs i EU:s lagstiftning om luftfartsskydd. I princip måste all kontrollutrustning, till exempel utrustning för att upptäcka spår av sprängämnen ("bombsniffning"), vara förenlig med detaljerade normer för prestanda och funktion, där sådana finns. För att uppnå "one-stop security" (dvs. att säkerhetsåtgärder endast behöver vidtas en gång) inom EU måste flygplatserna tillämpa gemensamma grundläggande standarder för luftfartsskydd.

Försöket till terroristattentat på flyg NW 253 till Detroit den 25 december har återigen bekräftat att det finns ett verkligt hot mot den civila luftfarten. Kommissionen deltar på olika nivåer i utvärderingen och den eventuella uppföljningen av händelsen.

Strängare åtgärder som tillämpas ensidigt av vissa medlemsstater är tillåtna enligt EU-rätten. Kommissionen anser dock att det krävs en mer hållbar väg framåt, med gemensamma normer på EU-nivå. Att lägga till ny detekteringsteknik, t.ex. avancerad bildteknik, i förteckningen över tillåten utrustning kan vara ett inslag, förutsatt att problemen kopplade till hälsa, personlig integritet och uppgiftsskydd kan hanteras på ett tillfredsställande sätt. Men även andra åtgärder, såsom mer djupgående samarbete mellan brottsbekämpande myndigheter och effektivare utbyte av tillgängliga uppgifter, är lika viktiga.

För mer information om möjligheten att ta med kroppsskannrar i förteckningen över tillåten teknik för säkerhetskontroll vill kommissionen hänvisa till sitt svar på den muntliga frågan H-0001/10.⁽¹⁶⁾

*
* *

Fråga nr 30 från Anneli Jäätteenmäki(H-0024/10)

Angående: Ny behandling av förslaget om att avstå från Strasbourg i och med Lissabonfördraget

Enligt Lissabonfördraget (artikel 8 b) kan ett så kallat medborgarinitiativ lämnas in till kommissionen. Om minst en miljon unionsmedborgare som kommer från ett "betydande antal medlemsstater" har undertecknat initiativet måste kommissionen agera.

EU:s ordförandeland Spanien behandlade medborgarinitiativet tillsammans med de övriga medlemsstaterna i La Granja den 13 januari 2010. Medlemsstaterna kom överens om att ett "betydande antal medlemsstater" ska definieras som en tredjedel av EU:s medlemsstater (för närvarande alltså nio medlemsstater).

Det så kallade Oneseat-initiativet, som går ut på att Europaparlamentet endast borde ha säte i Bryssel, uppfyller klart ovannämnda kriterier (minst en miljon underskrifter från minst nio medlemsstater). Initiativet har redan undertecknats av drygt 1,2 miljoner européer. Det är orimligt att de europeiska skattebetalarna ska betala 200 miljoner euro per år för långtradarrallyt mellan Bryssel och Strasbourg.

Oneseat-initiativet väntar fortfarande på behandling i Europaparlamentets framställningsutskott. Den berörda framställningen har redan ingivits en gång till parlamentet, men den gången hade Lissabonfördraget ännu inte trätt i kraft, och EU-institutionerna tog ingen notis om den. Det tragikomiska är att Europaparlamentet köpte parlamentets byggnader av staden Strasbourg samma vecka som man mottog initiativet.

Ämnar kommissionen ta upp Oneseat-initiativet till behandling i och med att Lissabonfördraget har trätt i kraft?

Vad ämnar kommissionen göra åt initiativet?

⁽¹⁵⁾ Regleringskommitté för luftfartsskydd grundad på artikel 19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 300/2008 av den 11 mars 2008 om gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten och om upphävande av förordning (EG) nr 2320/2002.

⁽¹⁶⁾ Finns på <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB>

Svar

(EN) Kommissionen välkomnar införandet av det europeiska medborgarinitiativ som kommer att ge EU:s medborgare mer att säga till om, ge den europeiska demokratin en ny dimension och komplettera rättigheterna i samband med unionsmedborgarskapet.

Kommissionen är övertygad om att EU-medborgarna bör kunna dra nytta av det europeiska medborgarinitiativet så snart som möjligt. Därför kommer man inom kort att lägga fram ett förslag till förordning på grundval av artikel 24 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. I förslaget kommer man att ta hänsyn till resultatet av det offentliga samråd som kommissionen inledde i november 2009, för att inhämta synpunkter från medborgare, intressenter och offentliga myndigheter i medlemsstaterna. Kommissionens mål är att förordningen ska kunna antas före utgången av det första året efter fördragets ikraftträdande, och kommissionen hoppas att Europaparlamentet och rådet delar denna målsättning.

Genom ett europeiskt medborgarinitiativ enligt artikel 11.4 i fördraget om Europeiska unionen kan kommissionen uppmanas att, inom ramen för sina befogenheter, lägga fram ett förslag i frågor där en unionsrättsakt krävs för att tillämpa fördragen.

Säte för unionens institutioner ska fastställas av medlemsstaternas regeringar i samförstånd i enlighet med artikel 341 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Europaparlamentets säte fastställs i protokoll nr 6 i bilagan till det nya fördraget.

Således har kommissionen ingen behörighet att genomföra artikel 341 i FEUF.

*
* *

Fråga nr 31 från Zigmantas Balčytis(H-0025/10)**Angående: Arbetet inom ramen för projektet "Rail Baltica"**

"Rail Baltica" är ett av Europeiska unionens prioriterade projekt. När det har genomförts kommer det att ge invånarna i de baltiska länderna större möjligheter att resa och delta i EU:s inre marknad för järnvägstransporter. Dessutom skulle de baltiska ländernas isolering från övriga Europa minskas. På grund av den ekonomiska och finansiella krisen, som drabbat de baltiska länderna särskilt hårt, kan arbetet med "Rail Baltica"-projektet komma att bromsas upp eller till och med stoppas till följd av bristen på finansiella medel. Litauen har redan med kommissionens godkännande minskat sina anslag till projektet. Tänker kommissionen, med hänsyn till dessa länders svåra ekonomiska situation, undersöka om det är möjligt att öka Europeiska unionens bidrag till finansieringen av projektet med hjälp av inbesparade EU-medel?

Svar

(EN) Ledamoten har rätt i att den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen har påverkat "Rail Baltica"-projektet, liksom många andra stora infrastrukturprojekt i EU:s medlemsstater. De baltiska staterna är skyldiga att fullgöra de matchande finansieringsbehoven för projekt som finansieras inom ramen för det transeuropeiska transportnätet (TEN-T), och det är inte lätt att uppnå detta i en tid av nationell budgettätstramning. I Litauen har kommissionen föreslagit en alternativ plan för projektet, som skulle vara billigare, enklare och snabbare att genomföra, utan att man för den skull undergräver de fördelar som det färdiga "Rail Baltica"-projektet ger partnerländerna. Denna föreslagna ändring av projektet godkändes av de litauiska myndigheterna i december 2009.

När det gäller en eventuell ökning av de medel som redan tilldelats projektet i budgetramen för 2007–2013 kommer kommissionen 2010 att göra en omfattande genomgång av alla prioriterade projekt som finansieras inom ramen för TEN-T för att utvärdera framstegen och granska eventuella problem. Vid detta tillfälle kommer det att visa sig om det är befogat att justera de nuvarande utgiftsramarna, även när det gäller "Rail Baltica"-projektet.

*
* *

Fråga nr 32 från Seán Kelly(H-0028/10)**Angående: Turism - biluthyrningsmarknaden i EU**

EU:s biluthyrningsmarknad är idag splittrad, med olika bestämmelser och prisstrukturer i de 27 medlemsstaterna. Detta kan leda till en begränsad rörlighet för turister när det gäller den lukrativa gränsöverskridande turismen, med lägre inkomster inom den vidare turistindustrin som följd.

Den nuvarande marknadsfragmenteringen medför flera problem:

Alltför höga avlämningsavgifter när bilen lämnas in i en annan medlemsstat än den där bilen hämtades ut.

Mycket stora prisvariationer för samma fordonsklass mellan grannstater, även med hänsyn till olika levnadskostnader.

Restriktiva försäkringsvillkor och olika villkor och bestämmelser i hyresavtalen.

Kan kommissionen meddela om det finns några planer för att främja en större marknadsintegration i denna sektor, och om man i dessa planer kommer att behandla några eller alla ovan nämnda problem?

Svar

(EN) Kommissionen är medveten om de olika konsumentproblem i samband med biluthyrning som ledamoten tar upp.

Kommissionen undersöker för närvarande problemet med geografisk segmentering i handeln med varor och tjänster i syfte att fastställa dess omfattning i praktiken. Kommissionens senaste rapport om gränsöverskridande e-handel inom EU⁽¹⁷⁾ samt det meddelande om samma ämne som kommissionen antog i oktober 2009⁽¹⁸⁾, innehåller en första analys av dessa problem samt de åtgärder som kommissionen har för avsikt att vidta för att åtgärda problemen. Kommissionen anser att harmoniserade konsumentskyddsbestämmelser i hela EU kommer att göra det möjligt för näringsidkare (inklusive biluthyrningsföretag) att ingå avtal med konsumenter i de olika medlemsstaterna med hjälp av en uppsättning standardvillkor. Konsumenterna kommer i sin tur att kunna dra fördel av mer konkurrenskraftiga erbjudanden över gränserna. På biluthyrningsmarknaden kan ytterligare harmonisering av konsumenternas rättigheter leda till lägre återlämningsavgifter.

Av dessa skäl har kommissionen lagt fram ett förslag till direktiv om konsumenträttigheter som för närvarande diskuteras i rådet och parlamentet. I förslaget görs en översyn av de viktigaste delarna i EU:s konsumentskyddslagstiftning. Det bygger på principen om fullständig harmonisering, vilket kommer att innebära att det nuvarande lapptäcket av olika konsumentlagar rationaliseras till ett samlat och enkelt regelverk.

Samtidigt finns det redan EU-lagstiftning som syftar till att motverka några av de konsumentproblem som nämns av ledamoten. Ledamoten nämner olika praxis som kan leda till att kunder behandlas olika av samma biluthyrare beroende på kundernas bosättningsort.

Dessa skillnader behandlas särskilt i artikel 20.2 i tjänstedirektivet.⁽¹⁹⁾ Enligt denna bestämmelse ska medlemsstaterna "se till att de allmänna villkoren för tillträde till en tjänst som tjänsteleverantören tillhandahåller allmänheten inte innehåller diskriminerande bestämmelser som grundar sig på tjänstemottagarens nationalitet eller bosättningsort". Enligt denna bestämmelse är dock inte alla skillnader i behandling förbjudna eftersom skillnader i villkoren tillåts "när dessa är direkt motiverade av objektiva faktorer". I skäl 95 i tjänstedirektivet klargörs att objektiva skäl till exempel kan vara högre faktiska kostnader på grund av avstånd, tekniska detaljer i samband med tillhandahållandet eller större risktagande på grund av att bestämmelserna skiljer sig mellan olika länder.

⁽¹⁷⁾ KOM(2009)0283.

http://ec.europa.eu/enterprise/newsroom/cf/document.cfm?action=display&doc_id=2277&userservice_id=1&request.id=0

⁽¹⁸⁾ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén om gränsöverskridande e-handel mellan företag och konsumenter i EU, KOM(2009)0557, 22.10.2009.

⁽¹⁹⁾ Direktiv 2006/123/EG om tjänster på den inre marknaden, EUT L 376/36, 27.12.2006.

Tjänstedirektivet skulle genomföras av medlemsstaterna senast den 28 december 2009. Efter genomförandet av tjänstedirektivet bör de beteenden från biluthyrningsföretag som kan leda till olika behandling beroende på konsumenternas nationalitet eller bosättningsort analyseras enligt de nationella bestämmelserna om genomförande av artikel 20.2 i tjänstedirektivet. Skillnader i behandling är endast tillåtna om företagen kan visa att dessa skillnader är "direkt motiverade av objektiva faktorer".

Dessutom kan direktivet om oskäliga villkor i konsumentavtal⁽²⁰⁾ också vara relevant för vissa av de situationer som nämns av ledamoten. Direktivet om oskäliga villkor i konsumentavtal gäller för de standardiserade villkor som vanligen är knutna till avtalet mellan biluthyrningsföretaget och konsumenten. Enligt direktivet ska avtalsvillkor som medför betydande obalanser i parternas rättigheter och skyldigheter anses vara oskäliga. Man skulle kunna säga att restriktiva försäkringsvillkor är oskäliga. Oskäliga villkor i ett avtal ska inte vara bindande för konsumenten.

Enligt detta direktiv åläggs dessutom näringsidkaren att formulera och presentera sina standardvillkor (t.ex. försäkringsvillkoren) på ett klart och begripligt språk. Avtalsvillkor som inte uppfyller dessa krav kan också anses vara oskäliga och följaktligen inte bindande för konsumenten.

*
* *

Fråga nr 33 från Charalampos Angourakis(H-0029/10)

Angående: Farorna med kommersialisering av hälso- och sjukvården

Hanteringen av problemet med det nya influensaviruset har visat på farorna med kommersialiseringen av hälso- och sjukvården. Informationen har varit selektiv och det har funnits problem med epidemiologiska studier som skapat förvirring om användningen av det nya vaccinet och tvivel om det nödvändiga i att utlysa pandemi. En skriande brist på personal och infrastruktur har blottlagts inom den offentliga vården, särskilt primärvården.

Vad anser kommissionen om de multinationella läkemedelsbolagens metoder, som i profitens namn sätter folkhälsan på spel?

Svar

(EN) Kommissionen vill tacka ledamoten för denna fråga som tar upp problemen med trycket på hälso- och sjukvårdssystemen och läkemedelsföretagens inverkan på folkhälsopolitiken, särskilt när det gäller den pandemiska H1N1-influensan.

Att säkerställa kontinuiteten på alla områden inom hälso- och sjukvården, men också att upphandla medicinska motåtgärder som vacciner och antivirala medel, är viktiga delar i beredskapsplaneringen inför pandemier. Behovet av att förbereda sig för alla tänkbara pandemier och sedan anpassa sig till behoven med avseende på en specifik pandemi har varit en svår uppgift för både medlemsstaterna och EU. Uppenbarligen finns det ett behov av flexibilitet och av att förbereda sig för det sämsta tänkbara rimliga scenariot. I sina riktlinjer om beredskapen inför en pandemi betonade kommissionen och Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar (ECDC) behovet av att förbereda primära och sekundära vårdtjänster (både offentliga och privata) på stora tillströmningar av patienter.

De övervakningsdata som rapporteras av länder genom det europeiska nätverket för influensaövervakning visar att det tryck från influensaliknande sjukdomar och akuta luftvägsinfektioner som upplevdes inom primärvården på nationell nivå under pandemin inte var så extremt jämfört med exempelvis förra säsongens säsongsinfluensa, även om det kom tidigare under säsongen, vilket medlemsstaterna hade blivit förvarnade om. Detta berodde delvis på att medlemsstaterna hade förberett sig väl. Det betonas dock i ECDC:s riskbedömningar att det var oväntat att det skulle bli ett sådant selektivt tryck på intensivvårdstjänster (i första hand när det gäller respiration).

Under de senaste dagarna har det framförts kritik angående de pengar som har använts till pandemiskt influensavaccin och läkemedelsindustrins påstådda inflytande över folkhälsopolitiken. De beslut som medlemsstaterna fattar om huruvida de ska köpa pandemiskt influensavaccin och hur mycket vaccin de ska köpa faller inom medlemsstaternas behörighetsområde. Kommissionen har inte varit inblandad i dessa beslut och den känner inte heller till avtalen mellan medlemsstaterna och tillverkarna av vaccin mot pandemisk

⁽²⁰⁾ Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal, EGT L 95, 21.4.1993.

influenza. Världshälsoorganisationens pandemiförklaring utlöste verkställandet av de befintliga avtal som läkemedelsindustrin hade med medlemsstaterna om leverans av vacciner mot pandemisk influensa. WHO har vid flera tillfällen försäkrat att pandemiförklaringen inte påverkades av några vinstintressen. På samma sätt har kommissionen inte några skäl att tro att medlemsstaternas beslut påverkades av några vinstintressen. Tvärtom bad flera medlemsstater kommissionen att upprätta en mekanism för gemensam upphandling av vacciner för att minska kostnaderna. Kommissionen och de två oberoende EU-organen ECDC och Europeiska läkemedelsmyndigheten har bistått medlemsstaterna med juridisk och vetenskaplig expertis.

Medlemsstaterna ställdes inför en mycket svår uppgift när det gällde att bestämma hur många doser vaccin de skulle köpa utan att känna till pandemins slutgiltiga karaktär. Vid den tidpunkt då medlemsstaterna fattade dessa beslut var deras främsta mål att skydda sina medborgare på bästa möjliga sätt mot en potentiellt farlig pandemi. Därför anser kommissionen att det är orättvist att ifrågasätta dessa beslut i efterhand. Slutligen bör man komma ihåg att ca 2 500 europeiska medborgare dog till följd av H1N1-influensan, och många andra blev allvarligt sjuka.

*
* *

Fråga nr 34 från Saïd El Khadraoui(H-0030/10)

Angående: Belgiska statens återkrav av belopp från Belgocontrol

Den 3 november 2009 ställde jag en skriftlig fråga (E-5405/09) till kommissionen om huruvida det var förenligt med gemenskapslagstiftningen att belgiska staten återkrävt 31,8 miljoner euro från det fristående offentliga företaget Belgocontrol. I sitt svar av den 9 december 2009 påpekade kommissionen att den i slutet av oktober 2009 tillställt Belgien en skrivelse med begäran om ytterligare klarläggning, för att den skulle kunna bedöma om åtgärden varit lagenlig eller inte. Har kommissionen sedan dess kunnat få något tillfredsställande svar från Belgien? Om så är fallet: kan kommissionen utgående från detta avgöra om åtgärden varit lagenlig eller inte? Om inte: vilka ytterligare åtgärder ämnar kommissionen vidta för att framtvunga ett snabbt svar?

Svar

(FR) Kommissionen har ännu inte fått något svar från de belgiska myndigheterna på sin skrivelse av den 27 oktober 2009. I detta skede är det därför omöjligt att komma fram till ett beslut om omständigheterna kring den belgiska statens återkrav på 31,8 miljoner euro från Belgocontrols budget och huruvida detta varit lagenligt eller inte.

Kommissionen följer detta fall mycket noggrant. I brist på ett snabbt svar kommer kommissionen att ta initiativ till att genomföra en undersökning i enlighet med artikel 16.2 i förordning (EG) nr 550/2004 om tillhandahållande av tjänster. I förordningen föreskrivs möjligheten att höra de belgiska myndigheterna och samråda med kommittén för det gemensamma luftrummet, där företrädare för medlemsstaterna sitter, innan ett beslut fattas⁽²¹⁾ som gäller för den berörda medlemsstaten.

*
* *

Fråga nr 35 från Kathleen Van Brempt(H-0031/10)

Angående: Omstrukturering av Opel och nedläggning av driftsstället i Antwerpen

Ledningen för Opel tillkännagav den 21 januari 2010 att fabriken i Antwerpen helt och hållet ska läggas ned. Detta ingår som ett led i omstruktureringsplanen för Opel i Europa. Uppsägningar planeras visserligen också i andra länder, men ingenstans kommer en hel fabrik att läggas ned. Jag påpekar att kommissionen under hösten 2009 hela tiden gjort klart att stöd från medlemsstaterna måste följa reglerna för statligt stöd och grunda sig klart på ekonomiska kriterier. Detta innebär bland annat att stöd av det här slaget inte får förenas med krav på att något visst driftsställe inte får läggas ned, men att omstruktureringen måste passa in i en företagsplan som lagts fram av GM. Har GM redan lagt fram någon sådan företagsplan för kommissionen? Hur kan kommissionen gå till väga för att påyrka en sådan plan? När avser kommissionen begära att få ta del av planen? Hur avser kommissionen gå till väga vid granskningen av planen för att bedöma lagenligheten i stöd som medlemsstaterna eventuellt betalar ut till omstrukturering?

⁽²¹⁾ EUT L 96, 31.03.2004.

Svar

(EN) GM lämnade till kommissionen ett utkast till en omstruktureringsplan för Opel/Vauxhall i slutet av november 2009. På grundval av de uppgifter som hittills varit tillgängliga verkar det inte finnas några tecken på att GM:s plan baseras på icke-ekonomiska överväganden.

Kommissionen har ännu inte fått någon information från medlemsstaterna om deras planer för att bevilja statligt stöd till GM:s omstruktureringsplan för Opel/Vauxhall. Kommissionen kommer dock att fortsätta att vara vaksam för att, om det rör sig om statligt stöd, se till att omstrukturen av Opel/Vauxhall fortfarande bygger på ekonomiska överväganden och inte påverkas av icke-kommersiella villkor i samband med statlig finansiering, och särskilt att omstruktureringsåtgärdernas geografiska fördelning av inte påverkas av politiska krav.

*
* *

Fråga nr 36 från Olle Schmidt(H-0032/10)**Angående: Situationen gällande bristen på yttrandefrihet och fängslade journalister i Eritrea**

Det sitter fler journalister fängslade i Eritrea än i Kina – trots att landet i jämförelse är litet med bara 5,6 miljoner invånare. En av dessa fångar är den svenska journalisten, och således EU-medborgaren, Dawit Isaak, som har varit frihetsberövad sedan 2001, utan rättegång, enbart för att han använde sin yttrandefrihet.

Situationen i Eritrea, och möjligheten att använda sig av den kanal som det europeiska biståndet utgör för att påverka situationen, uppmärksammades under utfrågningen av Baronessan Catherine Ashton i Europaparlamentet i början av januari. I svaret framhölls att det europeiska biståndet ska användas för att slå vakt om att mänskliga rättigheter värnas.

Hur kommer kommissionen konkret att använda det europeiska biståndet för att slå vakt om att mänskliga rättigheter värnas i Eritrea?

Dawit Isaak är fängslad enbart för att han använde sin yttrandefrihet, vilket är en grundläggande rättighet för alla EU-medborgare.

Vad planerar kommissionen att göra i det här konkreta fallet för att få EU-medborgaren Dawit Isaak frigiven?

Svar

(EN) Kommissionen delar er oro över situationen för Dawit Isaak och andra samvetsfångar i Eritrea och har därför regelbundet och via olika kanaler, tagit upp frågan med de eritreanska myndigheterna. Ordförandeskapet gjorde också på uppdrag av EU ett offentligt uttalande om politiska fångar, inklusive journalister, i september förra året.

I sitt svar på frågan om Eritrea under utfrågningarna i Europaparlamentet påpekade vice ordföranden med ansvar för yttre förbindelser att det är viktigt att knyta samman olika instrument för att främja EU:s mål och intressen. Utöver den dialog och de garantier som ingår i utvecklingsprogrammen undersöker och utnyttjar därför kommissionen därför varje möjlighet att ta itu med frågor om mänskliga rättigheter genom de utvecklingsprogram som den genomför i Eritrea. Det primära ansvaret för skyddet av de mänskliga rättigheterna ligger hos den eritreanska staten, och kommissionen arbetar konkret tillsammans med de eritreanska myndigheterna på områden där framsteg för närvarande kan göras, såsom arbetstagarnas rättigheter och förbättring av rättsväsendet, men även, mer allmänhet, för främjande och spridande av information om grundläggande mänskliga rättigheter och grundläggande friheter till Eritreas befolkning. För Eritreas del kan sådan verksamhet endast ge resultat om den genomförs successivt och stegvis.

Kommissionen åtar sig att fortsätta att undersöka alla medel för att hantera frågorna om styrelsesätt och mänskliga rättigheter i Eritrea. För att kunna göra det är det viktigt att den kan upprätthålla en dialog om dessa frågor.

*
* *

Fråga nr 37 från Catherine Bearder(H-0034/10)**Angående: Handel med och adoption av barn från Haiti till Europa**

Den jordbävning som nyligen drabbade Haiti har redan förstört hundratusentals människors liv, men för de otaliga barn som blivit föräldralösa och som man saknar siffror om kan de värsta fasorna ännu återstå. Unicef har utarbetat flera rapporter om barn som förs från Haiti utan rättslig prövning eller vederbörliga dokument.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att säkra att inget av dessa barn blir offer för människohandel i EU eller förs olagligt över EU:s gränser, och att barn som adopteras till EU har genomgått de sedvanliga kontrollförfarandena?

Vad gör de EU-tjänster som är verksamma i Haiti för att stödja den haitiska regeringen att skärpa övervakningen vid utförselställen och förhindra olaglig utförsel av barn från Haiti?

Flera av EU:s medlemsstater har redan påskyndat de rättsliga möjligheterna för föräldralösa barn från Haiti att resa lagligt in på deras territorium. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att ta fram en gemensam EU-ståndpunkt till dessa snabba adoptioner från Haiti och förhindra att barn vilkas situation man ännu inte bedömt i tillräcklig omfattning förs in i Europa?

Svar

(EN) Kommissionen är oroad över situationen för de barn som var skilda från sina föräldrar eller befann sig i alternativ omsorg (barnhem) före jordbävningen. Förebyggande av handeln med barn måste vara en huvudprioritering i krishanteringsarbetet.

Det är helt riktigt som påpekats av Unicef att frågan om internationella adoptioner är särskilt känslig när det gäller barn som skilts från sina föräldrar och lokalsamhällen. I en katastrofsituation måste insatserna för att återföreina barn med sina föräldrar eller familjemedlemmar prioriteras. Förtida och oreglerade försök att organisera adoption av sådana barn i utlandet måste undvikas.

Dessutom skulle bortförande av barn utan korrekta förfaranden till och med kunna lämna plats för de värsta formerna av människohandel för sexuellt utnyttjande eller arbetskraftsutnyttjande, och det måste därför vara absolut förbjudet.

Kommissionen har inte behörighet när det gäller enskilda beslut om intern adoption. Enligt de uppgifter som kommissionen har tillgång till verkar det dock som om alla de barn som fått tillåtelse att komma in i EU genom internationell adoption under dagarna efter katastrofen redan har adopterats av europeiska familjer i enlighet med beslut i en haitisk domstol.

Detta tycks överensstämma med Unicefs syn på saken, då Unicefs chef Maria Veneman har sagt att det i de fall där handläggningen inför internationell adoption av haitiska barn hade slutförts före jordbävningen finns klara fördelar med att påskynda deras resa till sina nya hem.

Av EU:s 27 medlemsstater har 26 undertecknat Haagkonventionen av den 29 maj 1993 om skydd av barn och samarbete vid internationella adoptioner (alla utom Irland). Konventionen innehåller skyddsbestämmelser för barn och föreskriver ett system för samarbete mellan de avtalsslutande parterna för att förhindra illegala adoptioner och handel med barn.

Haiti har inte skrivit under 1993 års Haagkonvention. År 2000 antog dock Haagkonferensen en rekommendation om att de stater som har skrivit under konventionen så långt det är möjligt bör följa konventionens normer och skyddsbestämmelser i samband med internationella adoptioner som involverar stater som ännu inte har anslutit sig till konventionen. Mer än 80 stater, däribland nästan alla mottagande stater, har skrivit under denna konvention. Även om Haiti inte har skrivit under Haagkonventionen från 1993 bör därför alla mottagande stater följa dessa normer och skyddsbestämmelser (inklusive alla EU-medlemsstater utom Irland).

Som en del av sina humanitära nödsatser har kommissionens generaldirektorat för humanitärt bistånd satt skyddsfrågorna i fokus för sin finansieringsstrategi och försöker ge ekonomiskt stöd till icke-statliga organisationer, internationella organ och organisationer samt Röda korsets och Röda halvmånens organisationer som arbetar med skydd av barn i Haiti. Även om de inte kan stödja regeringen direkt kommer alla åtgärder som finansieras att samordnas till fullo genom klustermekanismen, som samordnas av FN:s kontor för samordning av humanitära frågor (OCHA) till stöd för regeringen.

*
* *

Fråga nr 38 från Georgios Toussas(H-0037/10)**Angående: Bärgningen av kryssningsfartyget Sea Diamond**

Vraket av kryssningsfartyget Sea Diamond ligger fortfarande, efter snart tre år – sedan den 13 april 2007 – på havets botten utanför Santorini. Vraket innebär att havsmiljön förorenas, vilket medför konsekvenser för hela den ekologiska balansen och för människors hälsa på ön och i det närliggande området. Det rör sig om en "giftbomb". Vetenskapliga undersökningar visar att föroreningen i området är starkt utbredd och består av mikroskopiska plastfibrer och höga koncentrationer av giftiga ämnen med stark tendens till bioackumulation. Invånarna på Santorini kräver att den "giftbomben" omedelbart bärgas ur havet utanför deras ö. Dock har deras krav i praktiken inte hörtsammats av regeringarna, varken av den nuvarande Pasokregeringen eller den föregående regeringen som leddes av Ny demokrati. Regeringslöftena om att vraket ska bärgas har visat sig falska och fram till dags dato har man inte ens fastställt ansvaret för Hellenic Louis Cruises, rederiet som ägde fartyget. Däremot har rederiet fått 55 miljoner dollar i skadestånd!

Är kommissionen underrättad om det som pågår och om hur planerna på att bärga vraket av Sea Diamond framskrider? Hur ställer sig kommissionen till de rättmätiga kraven från invånarna på Santorini?

Svar

(FR) Kommissionen hänvisar till sina tidigare svar på frågorna H-748/08, E-1944/08 och E-6685/08⁽²²⁾ och bekräftar att man noga har följt situationen när det gäller vraket av Sea Diamond utanför Santorini, i syfte att garantera en korrekt tillämpning av gemenskapsrätten. Efter att ha granskat de relevanta bestämmelserna i gällande lagstiftning (det vill säga direktiv 2004/35/EG⁽²³⁾ om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador, direktiv 2000/60/EG⁽²⁴⁾ om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område och direktiv 2006/12/EG⁽²⁵⁾ om avfall), har kommissionen dragit slutsatsen att det på grund av särskilda omständigheter inte har varit möjligt att fastställa huruvida någon överträdelse av bestämmelserna i fråga har skett.

Direktiv 2004/35/EG är inte tillämpligt i detta fall eftersom olyckan i fråga ägde rum innan direktivet började tillämpas.

När det gäller en eventuell överträdelse av artikel 4 i direktiv 2006/12/EG bör det påpekas att denna bestämmelse ålägger medlemsstaterna att se till att avfall bortskaffas utan fara för människors hälsa eller miljön. Dessutom ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att förbjuda övergivande, dumpning och okontrollerat bortskaffande av avfall.

Artikel 4 ger medlemsstaterna en bedömningsmarginal när det gäller vilka åtgärder som ska vidtas. Enligt domstolens rättspraxis⁽²⁶⁾ kan bestående faktiska omständigheter, i synnerhet när de medför betydande miljöförstöring under en längre tid utan att behöriga myndigheter ingriper, innebära att medlemsstaterna har överskridit det utrymme för skönsmässig bedömning som de ges genom bestämmelsen.

Det har inte gått att fastställa någon sådan betydande miljöförstöring under en längre period utan ingripande av de behöriga myndigheterna. För det första vidtog de grekiska myndigheterna nödvändiga åtgärder för att undvika förorening (konsekvensanalys av föroreningar och kontinuerlig övervakning av det påverkade området). För det andra gjordes en undersökning av Greklands centrum för marin forskning, där man drog slutsatsen att de skador som orsakas av vraket för tillfället är försumbara.

(22) Finns på <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB>.

(23) Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/35/EG av den 21 april 2004 om miljöansvar för att förebygga och avhjälpa miljöskador EUT L 143, 30.4.2004.

(24) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, EGT L 327, 22.12.2000.

(25) Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/12/EG av den 5 april 2006 om avfall, EUT L 114, 27.4.2006.

(26) Se i detta avseende domarna av den 9 november 1999, kommissionen mot Italien, C-365/97, REG s. 7773, punkterna 66–68, och av den 4 juli 2000, kommissionen mot Grekland, C-387/97, REG s. 5047, punkterna 55–57.

Följaktligen är det inte möjligt att fastställa någon överträdelse av gemenskapens miljölagstiftning. Om ledamoten har någon ny information som gör det möjligt att fastställa att en överträdelse har skett (t.ex. aktuella, tillförlitliga undersökningar som visar att föroreningar finns), uppmanas han att dock vidarebefordra denna information till kommissionen.

I framtiden innebär dessutom direktiv 2009/20/EG⁽²⁷⁾ om fartygsägares försäkring för sjörättsliga skadeståndsanspråk, som trädde i kraft den 29 maj 2009 och som ska vara införlivat med medlemsstaternas lagstiftning senast den 1 januari 2012, att ägare till fartyg som för flagg från en medlemsstat eller anländer till en hamn i en medlemsstat åläggs att ha försäkring som täcker sjörättsliga skadeståndsanspråk med begränsningar enligt 1976 års konvention om begränsning av sjörättsligt skadeståndsansvar, som antagits av Internationella sjöfartsorganisationen och ändrats genom 1996 års protokoll. Dessa skadeståndsanspråk gäller även borttagning av vrak.

Kommissionen kommer att fortsätta att övervaka tillståndet för vraket av Sea Diamond.

*
* *

Fråga nr 39 från Pat the Cope Gallagher(H-0040/10)

Ängående: Livsmedelsbistånd - bearbetade fiskkonserver

Bearbetade fiskkonserver har hög proteinhalt och lång hållbarhet. Sådana produkter kan levereras med kort varsel och har tidigare använts för att effektivt lindra livsmedelsunderskotten i nödsituationer som motsvarar jordbävningen i Haiti.

Tar kommissionen med bearbetade fiskkonserver som livsmedelsbistånd i nödsituationer? Om inte, skulle kommissionen kunna överväga att inkludera sådana produkter i EU:s nödhjälp till Haitis befolkning?

Svar

(EN) Vid alla humanitära kriser som kräver livsmedelsbistånd ger EU pengar till specialiserade genomförandepartners, t.ex. FN:s världslivsmedelsprogram. Detta innebär att man överlåter till experterna att besluta vilka livsmedel som lämpar sig bäst för en viss hjälpinsats.

Beslutet måste också förankras inom ramen för de olika organens samordning av insatser inom livsmedelssektorn.

EU förväntar sig dock att ett sådant beslut ska grundas på överväganden som rör bland annat näringsvärde, överensstämmelse med lokala kostpreferenser, enkel transport, lagring, hantering och beredning, kostnad, tillgång till tillräckliga lager samt livsmedelslagrens närhet till krisområdet.

Det stämmer att bearbetad konserverad fisk kan vara en värdefull och mycket näringsrik produkt i ett paket för livsmedelsbistånd.

I vissa insatser som EU finansierar har fisk tagits med i de matransoner som genomförandepartnerna distribuerar, sedan ovanstående överväganden har gjorts.

Det är dock värt att notera att i sammanhang där det inte finns någon lokal eller regional produktion av konserverad fisk, gör kostnaden och de insatser som krävs för att transportera fisken att den ofta blir ogynnsam i förhållande till andra näringsrika livsmedelsprodukter (t.ex. bönor och baljväxter).

När det gäller krishanteringsinsatsen i samband med jordbävningen i Haiti finansierar EU de omedelbara insatserna och den planerade verksamheten under de kommande fem månaderna inom ramen för FN:s världslivsmedelsprogram.

Denna insats grundar sig på distribution av matportioner som är färdiga att äta och som tillhandahålls in natura av olika givare, och en del av dessa innefattar konserverad fisk.

För nästa fas av insatsen, när mottagarna har bättre möjligheter att tillreda sin egen mat och när storskalig distribution av råvaror som ska tillagas kan organiseras, förväntas ransonerna i stället utgöras av billigare

⁽²⁷⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/20/EG av den 23 april 2009 om fartygsägares försäkring för sjörättsliga skadeståndsanspråk, EUT L 131, 28.5.2009.

lokala råvaror (böror, ris och berikade blandade livsmedel) som ändå till fullo uppfyller befolkningens behov av /energi och mikronäringsämnen.

*
* *

Fråga nr 40 från Brian Crowley(H-0042/10)

Angående: EU 2020-strategin

Hur anser kommissionen att EU 2020-strategin kan fungera som ett politiskt verktyg för att bekämpa den ökande arbetslösheten i hela Europa, särskilt ungdomsarbetslösheten?

Svar

(EN) Den kommande EU 2020-strategin innehåller en vision om en konkurrenskraftig, innovativ, hållbar och solidarisk ekonomi år 2020, åtföljd av förslag om hur denna vision ska kunna förverkligas och hur man kan öka sysselsättningen.

Strategin syftar till att hantera problemen med den höga och stigande arbetslösheten, särskilt bland unga, och samtidigt lägga grunden för utnyttjande av nya källor till tillväxt och göra det möjligt för EU att ta itu med långsiktiga utmaningar som demografiska förändringar, trycket på naturresurserna och energin samt hotet från klimatförändringar. Kommissionen håller med ledamoten om att man i den nya strategin måste lägga särskilt fokus på att hantera den ökande arbetslösheten i EU, särskilt bland ungdomar.

*
* *

Fråga nr 41 från Liam Aylward(H-0044/10)

Angående: Restriktioner för vätskor på flyg

Bestämmelserna om att flygpassagerare enbart får föra med sig vätskor, gel, deg, lösningar och kosmetika i behållare på högst 100 ml gör det fortsättningsvis extremt svårt att resa och medför problem för både passagerare och flygplatsoperatörer.

De här restriktionerna leder ofta till långa köer samt förlust av tillhörigheter och i vissa fall av inköpta varor. Passagerarna måste ofta betala höga priser för vatten och andra drycker efter säkerhetskontrollerna.

Det råder ingen tvekan om att det krävs effektiva säkerhetsåtgärder. Passagerarnas säkerhet och luftfartsskyddet är och förblir en prioritering, men de nuvarande vätskerestriktionerna bör ses över med tanke på att de har varit i kraft under flera år.

Planerar kommissionen att se över dessa bestämmelser, och finns det förslag om ett tidsschema för att lätta på restriktionerna? Kan kommissionen ge ytterligare information om den tekniska utvecklingen särskilt när det gäller säkerhetskontroll av vätskor?

Svar

(EN) Sedan augusti 2006 har EU tillämpat ett förbud mot vätskor, aerosoler och geler ombord på flygplan⁽²⁸⁾, för att förhindra att flytande sprängämnen förs ombord på flygplan. Detta förbud bekräftades på global nivå genom rekommendationer från Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) och tillämpas av EU:s viktigaste luftfartspartner.

Den senaste incidenten på flyg NW 253 från Amsterdam till Detroit bekräftade att nivån för hoten mot den civila luftfarten fortfarande är hög. Det är alltså inte aktuellt att helt och hållet upphäva förbudet mot vätskor. Kommissionen har därför lagt fram ett förslag om att tillåta att vätskor tas ombord på flygplan under förutsättning att de genomgår en säkerhetskontroll. Syftet med detta förslag, som för närvarande granskas av parlamentet, är att tillåta att vätskor tas ombord på flygplan så fort lämplig teknik för säkerhetskontroll av vätskor blir tillgänglig.

⁽²⁸⁾ Förordning (EG) nr 820/2008 av den 8 augusti 2008, EUT L 221, 19.8.2008, om upphävande av förordning (EG) nr 622/2003 av den 4 april 2003, EUT L 89, 5.4.2003.

Enligt förslaget ska det senast den 29 april 2011 vara tillåtet för passagerare från länder utanför EU att ha med sig vätskor när de transiterar via gemenskapsflygplatser, under förutsättning att vätskorna kontrolleras. Vidare ska det senast den 29 april 2013 vara tillåtet för alla passagerare som flyger från flygplatser i EU att ha med sig vätskor, återigen under förutsättning att vätskorna kontrolleras. Med tiden kommer prestandan för detektionsutrustning för sprängämnen att behöva öka för att EU-lagstiftningen ska kunna följas.

*
* *

Fråga nr 42 från Laima Liucija Andrikienė(H-0046/10)

Angående: "Bananavtalets" konsekvenser för EU:s inhemska bananproducenter

EU ingick nyligen ett historiskt avtal inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO) med länderna i Latinamerika om lägre tullavgifter för import av bananer från denna region. Detta historiska avtal kommer emellertid att få negativa konsekvenser för EU:s egna bananproducenter, som kommer att utsättas för hård konkurrens från de latinamerikanska bananproducenterna. Tänker kommissionen ta fram mekanismer för att skydda de europeiska bananproducenterna i områden som till exempel Kanarieöarna eller Madeira?

Svar

(EN) Kommissionen är väl medveten om den viktiga ekonomiska och sociala roll som bananproduktionen spelar på Kanarieöarna, Guadeloupe, Martinique och Madeira, som enligt fördraget tillhör de yttersta randområdena och har särskilda problem. Av detta skäl fortsätter kommissionen att stödja denna produktion och hjälpa producenterna att konkurrera.

Under 2006 reformerade EU sin gemensamma organisation av marknaden för bananer. EU anslag en generös budget för stöd till bananproducenter i de yttersta randområdena, som överfördes till Poseiprogrammen den 1 januari 2007.

I och med denna reform infördes en hög grad av flexibilitet i förvaltningen av stödet till bananproduktion. Medlemsstaterna har övertagit ansvaret för detta som en del av Poseiprogrammen. Reformen ger medlemsstaterna möjlighet att fastställa ett fast årligt stödbelopp, i stället för det tidigare kompensationsstödet. Detta innebär att producenterna nu kan vara säkra på vilka belopp de kommer att få.

Efter reformen har EU anslagit 280 miljoner euro varje år för att stödja bananproducenter på Kanarieöarna, franska Antillerna och Madeira, och i mindre utsträckning på Azorerna. Detta motsvarar en 47-procentig ökning av den tidigare årliga budgeten, som i genomsnitt uppgick till 190 miljoner euro mellan 2002 och 2006.

I bananreformen tog man hänsyn till eventuella konsekvenser för europeiska tillverkare av

- de ekonomiska partnerskapsavtal som slutits mellan vissa AVS-länder och EU, som ännu inte genomförts eftersom de trädde i kraft först 2008 och som innebär tullfritt/kvotfritt tillträde för bananer,

- den sänkning av importtullar på bananer från tredjeländer (Latinamerika och de andinska länderna) som infördes i och med Genèveavtalet om handel med bananer av den 15 december 2009. Även om detta är ett tidigt resultat för Doharundan är denna tullsänkning den sista: det kommer inte att bli några ytterligare sänkningar.

Således har man i bananreformen tagit hänsyn till dessa internationella avtals sannolika konsekvenser för europeiska producenter, och reformen innefattade även den ökning av budgeten för bananproducenterna i de yttersta randområden som nämns ovan.

Av denna anledning anser kommissionen att det stöd som bananproducenter i de yttersta randområdena för närvarande får är tillräckligt för att skydda dem från ökad konkurrens från tredjeländer som exporterar bananer till EU och kommer att gynnas av gradvisa minskningar av importtullarna för bananer under de närmaste sju till nio åren.

*
* *

Fråga nr 43 från Hans-Peter Martin(H-0050/10)**Angående: World Economic Forum i Davos**

Den 26 till den 31 januari 2010 hålls det årliga World Economic Forum i Davos. Många bankledningar har redan förklarat att de kommer att bedriva lobbyarbete mot den amerikanska regeringens nya planer för reglering av banksektorn.

Vilken position kommer kommissionens företrädare att inta i denna fråga vid World Economic Forum?

Hur många företrädare, och från vilka ansvarsområden, skickar kommissionen till detta ekonomiska toppmöte, och vilka arrangemang kommer de att delta i?

Hur mycket kostar det kommissionen att delta i detta evenemang?

Svar

(EN) (1) Kommissionen stöder de bakomliggande syftena med de tankar som har lagts fram av president Barack Obama, nämligen att hantera de risker som skapas av systemviktiga finansinstitut. För att ta itu med denna fråga överväger kommissionen ett paket med åtgärder för att hantera sammanflätningen av institutioner och en bättre ram för krishantering, t.ex. införande av tidiga åtgärder och avvecklingsverktyg för tillsynsmyndigheter och skapande av mer motståndskraftiga derivatmarknader. Detta bygger på åtgärder som vidtagits och som diskuteras för att förbättra kvaliteten på bankernas kapitalkrav, särskilt i fråga om verksamhet i handelslagret och riskabla värdepapperiseringsprodukter. Det nya tillsynssystem som kommissionen har föreslagit och som för närvarande diskuteras i parlamentet ska fungera som förebild när man ska identifiera makroekonomiska risker och se till att detta leder till en effektiv och samordnad daglig tillsyn av banker som är verksamma inom EU.

Kommissionen väntar för närvarande på fler detaljer kring president Barack Obamas förslag. En diskussion om frågan om systemviktiga finansinstitut väntas äga rum vid ett kommande Ekofinmöte. Kommissionen kommer också att diskutera president Obamas förslag med andra internationella partner i G20-gruppen, rådet för finansiell stabilitet och Baselkommittén. Kommissionen fortsätter att engagera sig för en reformprocess där internationella partner är delaktiga och som ger ett sammanhängande resultat på det som utgör de globala finansmarknaderna.

(2) Vid Världsekonomet forum företrädde kommissionen av tre kommissionsledamöter, en nominerad kommissionsledamot och åtta tjänstemän från de olika berörda tjänsteavdelningarna. Den totala kostnaden för denna delegation uppgår till 20 590,22 euro.

*
* *

Fråga nr 44 från Ryszard Czarnecki(H-0051/10)**Angående: Kränkning av den polska minoritetens rättigheter i Vitryssland**

Planerar kommissionen någon reaktion till följd kränkningarna av den polska minoritetens rättigheter i Vitryssland där man försökt att tvinga på Polackernas förbund en ny ledning och beslagta denna organisations tillgångar?

Svar

(EN) Tack för er muntliga fråga om kränkningar av den polska minoritetens rättigheter i Vitryssland.

Europeiska kommissionen är oroad över de fortsatta inskränkningarna av föreningsfriheten i Vitryssland i allmänhet, och i synnerhet när det gäller den demokratiska organisationen Polackernas förbund i Vitryssland.

Kvaliteten på demokratin i ett land mäts bland annat genom det sätt på vilket myndigheterna behandlar minoriteter.

De vitryska myndigheterna åtgärder för att försöka tvinga på Polackernas förbund en ny ledning och beslagta organisationens tillgångar strider mot den förklaring som antogs vid toppmötet om det östliga partnerskapet, som Vitryssland undertecknade den 7 maj 2009 i Prag.

Vi uppmanar Vitryssland att avstå från sådana åtgärder. Vi vill också påminna om vårt erbjudande till Vitryssland om att vidta åtgärder för att uppgradera de avtalsmässiga förbindelserna under förutsättning att framsteg görs på fem nyckelområden:

Se till att det inte förekommer politiskt motiverade fängslanden

Reformera vallagstiftningen i enlighet med de rekommendationer som har utfärdats av Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) och kontoret för demokratiska institutioner och mänskliga rättigheter (ODIHR)

Avreglera mediemarknaden och garantera mötes- och föreningsfrihet

Förbättra arbetsvillkoren och den rättsliga ramen för icke-statliga organisationer och människorättsaktivister

Inför ett moratorium och avskaffa dödsstraffet.

*

* *